

Roger Schenk
**PANIEK
OP PAROS**

**BOB
EVERS**

PANIEK OP PÁROS

Roger Schenk

EEN REIS, WAARBIJ ALLES MIS LOOPT	5
HET EINDE VAN EEN VEELBELOVEND MUSEUM	15
JAN KRIJGT HULP	26
WAAR IS JAN PRINS ?	37
HULPTROEPEN ARRIVEREN OP HET EILAND	49
EEN LANG VERHAAL VAN EEN MAN MET EEN LANGE NEUS	69
ARIE GOES DISCO	79
JAN EN DE ANDEREN WORDEN BEVRIJD ... MAAR VAN TABLETTEN GEEN SPOOR	110
XAVER WORDT VOOR DE TWEEDE MAAL GEVANGEN ... MAAR NOG STEEDS GEEN KLEITABLETTEN	132
DE BESTORMING VAN DE PROFITIS ILIAS	149
DE TABLETTEN WORDEN GEVONDEN, MAAR OVIDIOS IS ER NIET BLIJ MEE	169

EEN REIS, WAARBIJ ALLES MIS LOOPT

Met een zucht liet de jongen zich achterover vallen op de achterbank van de hete bus. Waarom ging nou meteen al van alles en nog wat mis? Hij was zojuist met het vliegtuig geland op het vliegveldje van Páros. Normaliter vergoedde Olympic Airways de taxirit van het vliegveld naar het hoofdstadje, of, zoals in zijn geval, naar Náousa. Maar net op de dag dat hij was gearriveerd, staakten de taxichauffeurs in gans Griekenland. Zo was hij gedwongen geweest plaats te nemen in een stampvolle bus, waar zelfs doorgewinterde Grieken met hun knoflook-lucht en al verbleekten van de stank van al dan niet ongewassen rugzaktoeristen. Hij zag al gauw dat de autochtonen hun toevlucht hadden genomen tot alle mogelijke, maar vooral onmogelijke vehikels - van mestkarren tot en met een soortement brommertjes - om toch vooral maar die bus niet te hoeven benutten.

Bovendien was Jan Prins nijdig, omdat de computerfirma, waar hij werkte, hem had uitgezonden naar dit in de folders als idyllisch omschreven eiland. Net nu Arie en hij zich hadden voorgenomen om de vakantie in Pittsburgh door te brengen bij hun Amerikaanse vriend Bob Evers.

“Maar je weet nooit wat er in Griekenland kan gebeuren, Jan,” had Arie hem getroost. “Misschien beleef je nog eens wat, terwijl Bob en ik als suffice toeristen de States doorkruisen.”

“Ik hoop het,” had Jan wraakzuchtig geantwoord, “en ik weet haast zeker dat, als er ditmaal dan weer eens boeven staan te popelen om achtervolgd en neergemept te worden, ik geen financiële offers hoeft te brengen om sproetige potvisbuiken vol te plempen, of bergen met geld hoeft uit te geven om taxi’s en dure huurauto’s te huren.” “Jongetje Prins, jij denkt toch hopelijk niet serieus, dat jij in staat bent om geld over te houden aan een avontuur? Alle

geld dat jij tot nog toe verdiend hebt, heb je aan Bob en mij te danken. Jij bent zo zuinig dat je het te druk hebt met na te denken hoe je centen kunt besparen, terwijl je in dezelfde tijd tonnen had kunnen verdienen.” “Ja, en we hadden nog veel meer geld kunnen overhouden, als we...” “Jan, jij denkt in centen, Bob en ik in guldens. Wie klaagde er tijdens de jacht op de schat van de Grimbossen steen en been over alle kosten, terwijl ik allang voor een kwart van de erfenis had gezorgd? Wie regelde de overeenkomst met Burns in de Docklands?”

Er was nog veel meer gesproken, maar op het gebied van geld - zijn geld - was Jan niet voor rede vatbaar.

In de bus dacht Jan nog eens na over het gesprek. Zou die mastodont dan toch...? Ach wat, losbollen mogen dan misschien de schijn mee hebben dat ze wat gemakkelijker aan hun geld komen dan zuinige mensen, maar ze geven het ook weer met sneltreinvaart uit. Maar terwijl hij nog eens nadacht over de zin “... taxi’s en dure huurauto’s te huren,” kreeg zijn gelaat weer die getergde uitdrukking die kenmerkend was voor Jantje Prins, als er over geld werd gesproken. “Taxi’s huren, het mocht wat. Die dikke moest eens weten dat ik nu in een stinkende bus zit, die ik nota bene zelf moet betalen, terwijl ik een taxi vergoed had kunnen krijgen. En dat alles omdat die chauffeurs staken.” Niet dat Jan geen begrip kon opbrengen voor mensen die staakten omdat ze meer loon wilden hebben, maar het moest vooral zijn eigen portemonnaie niet raken. Enfin, hij zou de kosten maar declareren bij de firma...

Jan werkte bij een computerfirma in Leiden. Nu was er bij de vestiging van dezelfde firma in Thessaloniki een probleem gerezen : Grieken gebruiken uiteraard ook computers, maar ze hebben natuurlijk aangepaste toetsenborden nodig. Dat zal iedereen duidelijk zijn, maar de problemen beginnen pas, wanneer ze Latijnse lettertekens moeten invoeren, zoals van tijd tot tijd wel wenselijk is: een BMW is in het Grieks ook een BMW en geen bèta-mu-wau, om maar eens iets te noemen. Bovendien kende het Nieuw-Grieks geen letter “b”...

Om dit probleem op te lossen was er door de Universiteiten van Amsterdam en Harvard een aangepast programma ontworpen om letters op een eenvoudige manier om te zetten. Het grootste probleem was echter pas daarna gerezen: de Grieken konden niet met dit programma omgaan. Er waren dus Nederlanders en Amerikanen nodig om het programma aan de Grieken uit te leggen. De Leidse vestiging had al haar werknemers op laten draven, en omdat Jan door zijn avonturenlust verreweg het beste Engels sprak, plus nog wat grammaticale brokstukken uit talen die in het Middellandse Zeegebied gangbaar zijn, was hij uitverkoren om naar Thessaloníki te gaan. Daarvandaan had men hem verder gestuurd naar Páros, waar een reisbureau gevestigd was, dat als een van de eerste gebruik had gemaakt van het nieuwe Nederlands/Amerikaanse programma.

De bus reed eindelijk - de rit had maar drie kwartier geduurd, maar het leken Jan uren - Náousa binnen. Jan had de laatste minuten met zijn neus tegen de ongewassen ruiten gezeten, en hij kon zijn ogen niet geloven : Náousa bleek een dorp te zijn zonder straatnamen! Tijdens al zijn avonturen was Jan nog nooit een dorp of stad tegengekomen waar geen straatnaamborden waren, laat staan een dorp zonder straatnamen! Nu begreep hij ook waarom er op het adreskaartje, dat men hem had meegegeven, geen adres stond. De bus stopte op een marktpleintje; dit was dus Náousa-Centrum...

Jan keek eens om zich heen, sprak de eerste de beste voorbijganger aan en vroeg deze in het Engels waar het reisbureau lag. De man liep haastig door, alsof hij bang was dat die vreemde taal hem iets aan zou doen. Jan had op een of andere mysterieuze wijze een paar woorden Grieks opgevangen, en hij probeerde het nu bij een volgende voorbijganger in het Grieks : “Nissiotíssa, parakaló?” De man keek hem meewarig aan. Jan begon nu toch wat te wanhopen, en hij herinnerde zich de woorden van een van zijn vrienden : “Alle Grieken zijn gek.” In de hoop dat de derde Griek die hij aanklampie, kon lezen, schreef hij het op : «ΝΙΣΣΙΟΤΙΣΣΑ». De man keek Jan eens goed aan of die wel helemaal goed snik was: “Avtó proféroume Nissiótissa...” Jan snapte niet veel

van het verhaal, maar hij begreep dat hij de klemtoon verkeerd had gelegd, en dat is in het moderne Grieks dodelijk. De man had recht voor Jan uit gewezen, en daar zag hij duidelijk staan «NHΣΙΩTHΣA» en «NISSIOTISSA». Jan kreeg een kleur, mompelde een bedankje en liep naar het uitnodigende bord toe. Hij had nu dus al twee dingen geleerd: een sigma wordt in het Engels klaarblijkelijk soms met 2 essen geschreven, en bij het spreken is de klemtoon belangrijker dan het eigenlijke woord zelf. Het bureautje, dat kleiner was dan hij zich in zijn stoutste dromen had kunnen voorstellen (men had het hem beschreven als het belangrijkste reisbureau van het hele eiland), barstte zowat uit z'n voegen, want het zag er zwart van de toeristen. Na een half uur was Jan eindelijk aan de beurt. Hij had inmiddels begrepen dat het reisbureau tevens dienst deed als wisselkantoor, telefooncel, klaagbaak, en wat dies meer zij. Hij begon aarzelend : “Mrs. Gaválas?”

Een klein charmant vrouwtje van een jaar of vijftig kwam naar hem toe, en vroeg hem in uitstekend Engels wat er van Jans gading was. Jan verbaasde zich een beetje over dat uitstekende Engels, maar hij stapte daar overheen en vertelde het doel van zijn komst. Mevrouw Gaválas - inderdaad, hij had de klemtoon ditmaal per ongeluk goed gelegd - zei hem dat het haar speet dat er vandaag geen taxi's reden. Ze vertelde dat ze een kamer voor Jan had gereserveerd in Hotel Atlantís en dat het voor vandaag te laat was, maar dat hij morgen tegen tien maar langs moest komen voor de computer. Ze waarschuwde hem om maar liever niet te vermelden dat hij uit Nederland kwam. “In verband met Skopje,” voegde ze eraan toe. Jan fronste. Hij moest even nadenken wat “Skopje” ook al weer was. Nou ja, daar zou hij nog wel achter komen...

En inderdaad, er was een kamer voor hem gereserveerd in Atlantís. Het hotel was aan zee gelegen, een eindje buiten het woelige centrum van het plaatsje. Men had Jan verteld dat Náousa zo'n duizend inwoners had, maar Jan had op zijn korte wandeltocht van Nissiótissa naar Atlantís al minstens het dubbele

aantal mensen gezien. Dat zou dus betekenen, dat het hele dorp verpest was door duizenden toeristen.

Gelukkig was Atlantís een heerlijk, ouderwets aandoend hotel, dat niet al te zeer was aangepast aan de wensen van de Westeuropese zoonaanbidder, vond Jan. In stilte prees hij mevrouw Gaválas' keuze: hij kon rustig leven zonder minibar, televisie, telefoon en fax op zijn hotelkamer.

Jan was in tegenstelling tot bijvoorbeeld Arie nogal gauw gekwetst als de Hollandse nationale eer in het gedrang kwam, dus bij de receptie verkondigde hij luidkeels dat hij Jan Prins from Amsterdam was. Hij zag ook niet goed in wat hij had moeten doen om het kabaal dat nu uit de hall opsteeg, te vermijden. Hij moest zich natuurlijk toch legitimeren, en op zijn stripverhaal annex paspoort stond toch duidelijk vermeld dat de bezitter ervan ingezetene van het Koninkrijk der Nederlanden was.

“Psst,” waarschuwde de chef de réception nog, “niet zo luid, mijnheer, we zijn hier niet gesteld op problemen met onze overige gasten. Persoonlijk heb ik niets tegen Hollanders, hoor, maarre ... u weet wel, Skopje, hè?”

Wéér die naam Skopje. Jan wist niet wat hij ervan moest denken. Dat was toch een stad in het voormalige Joegoslavië, wat had dat nu met Nederland te maken?

Binnen enkele minuten zou Jan echter op grondige wijze op de hoogte worden gebracht van wat “Skopje” met Nederland had te maken. Twee potige kerels sprongen op en kwamen naar Jan en de receptionist toe. Klaarblijkelijk hadden alle Grieken plotseling talenknobbels waar je u tegen zegt, als het erom ging Nederland, “Skopje”, en met name de Nederlandse regering en al haar onderdanen duidelijk te maken wat deze misdaan hadden tegenover het dierbare Hellas.

“Het is een schandaal dat de Nederlandse regering Skopje als eerste land officieel heeft erkend. Weet u wel wat u daarmee hebt aangericht? Bent u het ermee eens dat ...”

Jan herinnerde zich nu weer het hele verhaal. Een van de republieken van het

voormalige Joegoslavië was in de wirwar van de burgeroorlog onafhankelijk geworden. De voormalige republiek heette al honderden jaren in alle eer en deugd Macedonië, en de nu onafhankelijke staat wist niets beters te bedenken dan het land Macedonië te noemen. Nu bestaat er in Griekenland ook een provincie met de naam Macedonië, en de Grieken zijn er op de een of andere manier niet van te overtuigen dat de onafhankelijke Macedoniërs er geen enkele behoefte toe gevoelen om Grieks Macedonië in te lijven. Griekenland blijft het land hardnekkig “Republiek Skopje” of kortweg “Skopje” noemen. Een Grieks veto heeft er in de Verenigde Naties voor gezorgd dat het land binnen de Verenigde Naties niet erkend wordt onder zijn eigen naam, maar onder de naam FYROM, totdat er een definitieve oplossing voor het probleem is gevonden.

Jan dacht koortsachtig na. Hoe zou het spekwonder, luisterend naar de naam Roos, dit geval oplossen? Die dikke zou waarschijnlijk met een lachend gezicht en met een rolletje drachmen in zijn knuisten de gemoederen bedaren, hier een schouderklop en daar een bankbiljet uitdelend. Jan rilde bij de gedachte. Zijn financiële brein kwam in opstand tegen deze gedachte, die hij, al was het maar een fractie van een seconde, gekoesterd had. Bovendien geloofde hij niet dat het uitdelen van drachmen de juiste methode was. Hij had de illusie dat een conflict hier in de hall van Atlantís met woorden op te lossen was.

“Luistert u eens, heren, ik ben zojuist gearriveerd vanuit Macedonië, enne ...” Dit was klaarblijkelijk niet de juiste tactiek. Er kwamen meer Grieken om Jan heen staan, en het begon er vervaarlijk uit te zien. “Uh, ik bedoel Grieks Macedonië, Thessaloníki.” Ook deze opmerking werd duidelijk niet op prijs gesteld : er was maar één Macedonië, en natúúrlijk was dat Grieks! Jan werd nu wat feller: hij had immers enkele dagen in Thessaloníki doorgebracht, en hij wist dat de kwestie daar nauwelijks leefde. “Alleen júllie maken je druk over deze naam: in het noorden van Griekenland, waar ik net ben geweest, interesseert men zich minder voor deze zaak. Per

slot van rekening is, vooruit, laten we maar zeggen FYROM ...”
“SKOPJE,” brulde het gezelschap hem toe.

“... oké, Skopje dan, voor mijn part, is een goede buur voor de mensen aldaar. Zij lachen erom, dat jullie drieduizend jaar lang Macedonië als een soort buitenland hebben beschouwd, en dat jullie nu, gedurende zo’n drie jaar, Macedonië als een deel van Griekenland beschouwen. Jullie beschouwden de verovering van Griekenland door Alexander de Grote toch altijd als een nederlaag? En bovendien, jullie economie, die ...”

Jan zweeg, want hij had de indruk dat dit niet in goede aarde viel. Hij probeerde nu of zijn publiek voor rede vatbaar was:

“In België bestaat een provincie Luxemburg; daarnaast ligt een onafhankelijke staat Luxemburg. Zelfs Belgen zijn slim genoeg om te beseffen dat de staat Luxemburg geen aanspraken maakt op het Belgische Luxemburg.”

Een man met een lange neus, die, dat merkte Jan al snel, door de rest van de meute met eerbied behandeld werd, kwam Jan te hulp.

“Luister, jongen, je weet duidelijk niet waar je het over hebt. Het is allemaal wel interessant, wat je zegt, maar de zaak ligt hier in Griekenland nogal gevoelig, ukkee? Je moet alleen niet beweren dat wij Macedoniërs als buitenlanders beschouwen, want dat is pertinent niet waar. En als Skopje geen aanspraken maakt op zuiver Griekse zaken, waarom hebben ze dan in hun vlag óns symbool, de zon van Vérgina, gekozen?”

Hij richtte zich nu tot de omstanders : “Laat deze jongen nu met rust. Het is duidelijk, dat het buitenland niet juist is ingelicht over de bedoelingen van Gligorov, ukkee?” Het gezelschap, duidelijk teleurgesteld dat er geen buitenlanders verbouwd konden worden, verspreidde zich weer snel door de hall. Jan haalde opgelucht adem, terwijl hij dacht : “Zo, dat heb ik weer keurig opgelost, zonder geld uit te moeten geven.” Hardop zei hij : “Dank u wel, mijnheer. Ik had het gevoel dat het nogal benauwd werd. Zijn ze hier altijd zo tegen buitenlanders?”

De man zei : “Kom even bij mij aan tafel zitten, en drink wat, ukkee?” Hij

bestelde twee ouzo, en beantwoordde nu pas Jans vraag :
“Nee, wij Grieken zijn altijd heel vriendelijk en beleefd tegen-
over buitenlanders, want met name op deze eilanden beseft
men dat de Griekse economie niet buiten het toerisme kan,
ukkee? Maar ze moeten zich niet met onze nationale zaken
bemoeien. Ikzelf heb hier op dit eiland jarenlang een opgraving
geleid, en werkte ook altijd met buitenlanders. Ik heb eens een
ruzie meegemaakt, toevallig ook met een Nederlander, die
nietsvermoedend in een café hier in het dorp vertelde, dat hij
als archeoloog werkte. De mensen hier denken dan meteen:
daar heb je weer van die buitenlandse geleerden, die ons hele
culturele erfgoed meepikken. Terwijl dat natuurlijk helemaal niet
waar is: alles wat er hier opgegraven wordt, mag dit eiland niet
eens verlaten. Maar er zijn in de loop der eeuwen zoveel
kunstschaten uit dit land verdwenen, dat je het de mensen hier
niet kwalijk kunt nemen, dat ze het de buitenlandse archeolo-
gen nog steeds kwalijk nemen. En wat nu Skopje betreft: jouw
regering heeft als een der eerste Skopje als onafhankelijke
staat erkend, en dat ligt hier zeer gevoelig. Er is toen zelfs een
handelsboycot tegen Holland ingesteld.”

Jan zei: “Maar waarom dan? Je kunt de loop van de geschiede-
nis toch niet tegenhouden, en tegenwoordig is ... uh, Skopje,
toch lid van de Verenigde Naties, dus het wordt als onafhank-
elijke staat beschouwd.”

“Ja, dat weet ik ook wel,” viel de man hem ongeduldig in de
rede, alsof hij het moe begon te worden om Jan alles steeds
maar weer, als ware hij een klein kind, uit te leggen. “Kijk, wij
beschouwen Skopje óók als een onafhankelijk land, maar het
punt waar het om draait, is: jullie hebben het land erkend, nog
vóór de naamgeving officieel was geregeld, en dat mag nooit
ofte nimmer. Zolang het land duidelijk blijkt geeft van aanspra-
ken op Grieks grondgebied, en dat doet het door de naam
Macedonië te gebruiken, mag men het land niet erkennen,
vinden wij.”

“Maar Bulgarije dan,” zei Jan, “dat heeft M... Skopje toch ook
erkend, terwijl er toch ook een Bulga...”

“Ja, houd er nu maar over op,” viel de man hem in rede, “het enige wat ik je nog wil zeggen, is dit: als je het enigszins kunt vermijden, verzwijg dan het feit dat je uit Nederland komt, ukkee?”

Jan protesteerde : “Maar hier in het hotel moest ik mijn paspoort laten zien, en daar staat toch duidelijk in ... alhoewel ... Ik kan natuurlijk altijd hard maken dat ik in Indië geboren ben, kijk maar, hier staat het : Johannes Ludovicus Henricus Prins, geboren te Tjitjalengka.”

“Goed zo,” zei de man tegenover hem. “Dat probleem is dus ook opgelost. Jij heet dus Johannes,” “Zeg maar Jan.” “Ukkee, Jan dus; mijn naam is Kóstas Ovidiós.”

“Maar, da’s nou toch ook toevallig. Ik kén u, althans ik ken uw naam. Een vriend van mij, die inderdaad archeologie heeft gestudeerd, heeft hier op dit eiland, jaren geleden meegewerkt aan een opgraving onder uw leiding. Misschien kent u zijn naam ook nog: Roger von Stauffenberg.”

“Roger, hm, nee dat zegt me niets. Wanneer was dat dan?”

“Ergens in de jaren tachtig, geloof ik, ja... dat moet wel.”

“Ja, hoor eens, ik heb hier met zoveel studenten gewerkt, ik heb al die namen niet onthouden, ukkee? En dat was ook een Hollander, of een Duitser, een Fransman?”

“Nee, gewoon een Hollander, hoewel hij natuurlijk een Duitse achternaam heeft. Maar een Fransman, nee zeg ... of wacht eens, hij spreekt z’n naam bij ons natuurlijk op z’n Frans uit; misschien heeft hij zich aan u voorgesteld als Roger, op z’n Engels, zoals Roger Moore.”

“O, Róger, ja .. vaag herinner ik me die naam. Heeft hij je ook verteld ... nee, dat kan hij niet weten... Hoewel ...”

“Wat heeft hij niet verteld?”

“Nee, dat kan hij niet weten. Ik heb namelijk een probleempje met het Griekse ministerie van cultuur, waardoor ik niet meer aan opgraven toe kom. Ik ben een gebroken man, ik ...”

“U hebt mij zoëven geholpen met dat zootje ongeregeld; kan ik u misschien

helpen?" vroeg Jan, meer uit beleefdheid dan uit interesse. Hij was altijd wel geïnteresseerd geweest in de antieke cultuur, hoewel hij voor archeologen weinig begrip kon opbrengen. Vroeger, ja, toen had je mensen als Schliemann en Evans, en Elgin, dacht hij, die groeven ook op om er zelf beter van te worden. Maar tegenwoordig, dat wist hij wel, werkten archeologen voor een mager salarisje, en iets uit Italië of Griekenland mee naar Holland nemen, dat was er niet meer bij.

HET EINDE VAN EEN VEELBELOVEND MUSEUM

“Neem nog een ouzootje van mij. Het is een lang verhaal,” zei Ovidiós. Toen de drankjes waren gebracht, slaakte de man een diepe zucht en begon :

“Kijk, ik weet niet wat Roger jou heeft verteld over deze opgraving, of opgravingen in het algemeen. De zaak zit als volgt in elkaar : om hier in Griekenland een opgraving te leiden heb je een vergunning nodig van het ministerie van cultuur. Nu is het zo, dat alle ‘grote’ opgravingen vergeven zijn aan Amerikanen, Duitsers, Engelsen en Fransen : Argos, Tiryns, Knossos, Chaniá, Mycene, Athene, ...” “Wordt daar dan nog steeds gegraven?” vroeg Jan verbaasd. “Ik dacht ...”

“Ja, ik weet wat je wil zeggen : die opgravingen zijn al in de vorige eeuw begonnen, maar ze gaan nog steeds door. Maar goed, wij Grieken worden afgescheept met de kleine opgravingen, zoals hier op Páros. Die opgraving stelde eigenlijk niet zo gek veel voor, tot een jaar of drie geleden, maar ukkee, nu loop ik op de zaken vooruit. Goed en wel, ik diende een aanvraag in voor een opgraving, en ik kreeg een vergunning. Er was echter één voorwaarde aan verbonden: ik mocht alleen maar met Grieken werken.”

“En hoe kwam ...”

“Onderbreek me alsjeblieft niet steeds, dat wilde ik net gaan vertellen. Ergens is het wel begrijpelijk dat wij de mindere opgravingen krijgen, want ik ken als geen ander onze tekortkomingen. Op de Griekse universiteiten en scholen wordt uiteraard heel veel aandacht besteed aan ons verleden, maar er zit bedroevend weinig structuur in het onderwijs. Leerlingen en studenten wordt eigenlijk alleen maar verteld dat ons verleden erg glorieus was, en dat het allemaal geweldig is, wat wij in het verleden hebben gepresteerd. Maar wat er nou zo geweldig was, en hoe en waarom, dat wordt er niet bijverteld.

Iedere Griek weet dat de oudheid prachtig was, maar meer ook niet. Daarom gaf ik persoonlijk de voorkeur aan buitenlandse studenten, want ik weet dat buitenlanders beter onderlegd zijn in opgravingstechnieken en zo. Nu heb ik hier zo'n 15 jaar gegraven, en ik heb in al die tijd een maal controle gehad van het ministerie. Je kunt je de stampeï wel voorstellen, toen die controleurs de heuvel op kwamen, en ze er buiten mijzelf niet één persoon tegenkwamen, die Grieks sprak, laat staan een Griek was! Toen heb ik mijn vergunning nog kunnen redden, maar men zou mij in de gaten houden, en bij herhaling zou ik mijn vergunning voor altijd kwijtraken. Je kunt je voorstellen dat de controle intensiever werd. Enfin, de zaak werd in der minne geschikt en ik dacht er al niet meer aan, toen het volgende gebeurde: je weet misschien dat er in Paroikía, de hoofdplaats van het eiland, een archeologisch museum is. Al mijn vondsten gingen daarnaartoe. Nu is er een tijdje geleden een lobby op gang gekomen vanuit Náousa om hier een museum te vestigen, met speciale aandacht voor mijn opgraving op die heuvel hier. Helaas, het gaat nu allemaal niet door ... Geen museum, geen opgraving ...”

“Maar waarom niet?” vroeg Jan verbaasd. “Dat er geen geld is voor een museum, kan ik me heel goed voorstellen, maar uw opgraving is toch al jaren aan de gang. Waarom nu niet meer?” Ovidiós zuchtte. “Ach, die hele opgraving stelde eigenlijk niet zoveel voor. tenminste als je spectaculaire vondsten verwacht. Ukkee, we hebben dan wel een compleet paleis en een tempel ontdekt op de akropolis, maar eh ...”

“Akropolis,” zei Jan verbaasd, “die is toch in A...”

Hij slikte z'n vraag net op tijd in. Maar goed dat Bob en Arie hem niet konden horen! Vroeger werd Jan altijd bij het been genomen met zijn encyclopedische kennis, opgedaan uit de legendarische *Britannica*, en nu dit! Iedere bebouwde heuveltop in Griekenland werd akropolis genoemd...

Ovidiós ging echter onverstoorbaar door : “... eh, kleinoden, etc., dingen dus, die het waard zijn om in een museum terecht te komen, nee, die hebben we niet veel gevonden. Tot een maand geleden. Ik had er nog nooit van gehoord,

maar toen ik eenmaal besepte wat het was, dacht ik eventjes de beroemdste nog levende archeoloog van Griekenland te worden. We vonden namelijk een aantal Lineair B-tabletten, voor het eerst buiten Kreta of het vasteland van Griekenland. Voor leken is het misschien niet zo spectaculair, maar ik kan je verzekeren, Jan, dat de hele archeologische wereld op z'n kop zou staan! Wacht even, weet je eigenlijk wel wat Lineair B is?" Voor de tweede maal binnen vijf minuten dacht Jan met weemoed terug aan zijn *Encyclopaedia Britannica*. Hij herinnerde zich vaag iets. Was dat niet een soortement heel, heel erg oud Grieks? "Nou, eh, niet meer dan wat een opletende lezer ..."

"Stil maar, ik zal het even uitleggen. Kijk, ik wist het zes weken geleden ook niet precies, hoor, maar inmiddels ... Je hebt vast wel eens gehoord van Sir Arthur Evans? Mooi, die ontdekte in 1900 voor het eerst Lineair A- en B-tabletten in Knossos, op Kreta. Er is een hele hoop zin en onzin over die dingen geschreven, maar het komt in 't kort hierop neer: Lineair A is nog steeds niet ontcijferd, Lineair B werd in 1952 ontcijferd door een Engelsman, Ventris of Chadwick, dat weet ik niet meer exact, maar dat doet er nu even niet toe. Het bleek een oude vorm van Grieks te zijn. Tot nog toe dacht men dat die tabletten alleen op Kreta en een paar plaatsen op het vasteland voorkwamen, totdat ik er hier zo'n 40 vond. Nog interessanter wordt het verhaal, als je bedenkt dat men dacht dat dat Lineair B na 1200 voor Christus niet meer gebruikt werd. De tabletten hier komen uit 'mijn' paleis, en zijn minstens 100 jaar jonger." Leuk, dacht Jan, maar het is nou niet echt iets waar de wereld sneller of langzamer door zal gaan draaien. "Wat is dan nou het probleem?" vroeg hij.

"ZE ZIJN VERDWENEN!!!" brulde Ovidiós. "Zo maar, verdwenen, gestolen, gejat, gesnaaid. Ik gebruik hier sinds jaar en dag een schooltje in Náousa, waar ik lezingen geef, of gaf, en waar de deelnemers aan de opgraving hun scherven wasten." Jan had inderdaad al eens foto's van zijn vriend Roger bekeken, waarop je grote, volwassen kerels bezig zag die met een kleine tandenborstel

kleine priegelscherfjes schoonboenden.

“Op een nacht, nu zo’n maand geleden, is er ingebroken, en de schurken hebben alle tabletten meegenomen.”

“Maar wie dóet nu zoiets?” vroeg Jan. “Ik kan me voorstellen, dat die dingen uit wetenschappelijk oogpunt onbetaalbaar zijn, maar het zijn en blijven eigenlijk gewone kleiplaatjes. De waarde in geld zal toch niet zo groot zijn? En is er niets anders gestolen?”

“Helemaal niets, buiten die tabletten. Ik had daar wat boeken staan, sommige heel erg duur, er lagen overal scherven, een enkel beeldje, maar al die dingen hebben de boeven niet aangeraakt. Het was de aterlingen dus enkel om die tabletten te doen. Mijn vergunning is prompt ingetrokken, ik kan nergens meer aan de slag als archeoloog, ik ben een gebroken man.” De man ging weer een potje zitten jammeren.

Maar Jan bleef aandringen: “Maar wat kan nou het nut van die inbraak zijn? Ik neem aan dat die dingen doorgaans naar musea of universiteiten gaan; maar buiten dat wereldje zullen ze toch weinig waarde hebben?”

“Ja, ik weet het ook niet, maar voor mij maakt het allemaal niets meer uit. Waarom ze gestolen zijn, doet er niet toe. Dát ze gestolen zijn, is het enige wat telt. In Athene, op het ministerie verdenken ze mij ervan... Ik weet het niet meer.”

“Ja, maar met dat al komen we steeds weer op dezelfde vraag terug : wie steelt nou zulke tabletten? Als jij ze gestolen had, blijft deze vraag hetzelfde: ze leveren toch nauwelijks geld op als je ze verkoopt? Ik ken genoeg mensen die er geen been in zien om bijvoorbeeld een duur, gestolen schilderij stiekem te kopen. Zo’n schilderij kunnen ze dan uiteraard aan niemand laten zien, maar dat schijnt dan ook niet de bedoeling te zijn. Maar een stel van die zwartgeblakerde tabletten?”

Ovidiós gaf geen antwoord. Jan mompelde aarzelend: “Zou het iets met politiek te maken kunnen hebben?”

De man tegenover hem sprong op als door een adder gebeten: “Politiek? Welnee.

Hoe kom je daar bij?"

"Ja, kijk eens even... Het zal er wel niets mee te maken hebben, maarre... uw landgenoten deden daarnet zo aang-ebrand over de kwestie M... Skopje, enne... er is altijd wel gez... herrie tussen Griekenland en Turkije geweest, enne..."

"Skopje staat hier helemaal buiten, daar ben ik van overtuigd. Maar Turkije, daar zeg je zowat. Zij hebben indertijd een stuk Cyprus wederrechtelijk geannexeerd. Dát is de ontbrekende schakel in het geheel. Cyprus! Er was iets met Lineair B en Cyprus, ukkee? Maar wat ook al weer? Zeg, luister eens, Jan. Heb jij tijd en zin om even met mij mee naar huis te gaan? Ik moet even iets opzoeken over dat Lineair B. Ik heb het gevoel dat je op de goede weg zit."

"Als ik eerst even mijn spulletjes naar mijn kamer mag brengen."

Jan en Kóstas Ovidiós liepen naar buiten. "Ik woon op de heuvel, aan de andere kant van het dorp," zei Kóstas. "Ben je hier al bekend?"

"Nee, nog helemaal niet. Ik ben zojuist aangekomen, zoals u zag. Ik ben hier voor mijn firma, in verband met een computer-programma met Latijnse letters voor uw Griekse computers."

"Ach ja, ik hoorde zoiets van Mrs. Gaválas. Ikzelf heb nog nauwelijks met computers gewerkt, omdat ik constant met twee talen zit te werken. En op een Griekse computer kun je uiteraard uitstekend met Griekse letters overweg, maar ik publiceerde ook veel in Amerikaanse bladen, en dan heb je eigenlijk nog een tweede computer nodig."

"Binnenkort niet meer," waagde Jan op te merken. "Ik heb goede hoop dat het nieuwe programma van de Universiteit van Amsterdam dit soort problemen voorgoed naar het verleden verhelpt."

Ze liepen over het dorpspleintje, waar het inmiddels een drukte van jewelste was. Kóstas sloeg rechts in en ze kwamen langs diverse terrassen waar toeristen zaten te eten. Het leek wel of iedereen hier buiten de deur at. Jan liep

te mijmeren: hij zag zichzelf al als degene die de gestolen tabletten vond, en dat geheel zonder de hulp van roodharige dinosauriërs! Aan het einde van de terrassenstraat troonde Kóstas Jan mee naar links, en Jan keek zijn ogen uit: dus tòch een straat met een naam! De Odhos Archílochou!

“Waar staar je zo naar?” vroeg Kóstas ongeduldig. “Een straatnaam,” zei Jan. “Is dit de enige straatnaam in het hele dorp?”

Kóstas schoot in de lach. “Dat is je dus ook al opgevallen, ukkee? Ja, we hebben hier in het dorp twee of drie straten met een naam, en de rest is naamloos. Maar als je een brief naar Náousa stuurt, komt die altijd wel aan, hoor. Iedereen kent iedereen hier.”

Het was Jan in het hotel al opgevallen dat iedereen Kóstas Ovidiós kende en met respect behandelde, als een soort ongekroonde koning van het dorp. En ook hier op straat groette iedere voorbijganger hem, en een deel van die glans viel op Jan, natuurlijk...

“Maar je moet er altijd wel Páros, of Náousa P. bij zetten, ukkee, want anders gaat de brief naar Náousa in Macedonië,” vervolgde Kóstas. “En een van die weinige straten, die hier een naam heeft, is natuurlijk genoemd naar de beroemde Parische dichter Archílochos. Ken je hem?”

Jan merkte op: “Jazeker, en als die mensen hier wisten wat deze man allemaal geschreven heeft, zouden ze deze straat niet naar hem genoemd hebben.”

“Hoezo?”

“Nou, hij was toch de eerste persoon in de geschiedenis die toegaf dat hij een lafaard was, en dat hij daar nog trots op was, ook? En al die scheldpartijen aan het adres van die vader van zijn ex, hoe heet ze ook weer? Dat is het soort Grieks dat wij in Nederland nooit op scholen krijgen.”

“Aha, jij hebt Grieks op school gehad?”

“Nee hoor, ik heb geen Grieks op school gehad; mijn belangstelling ging meer uit naar de èchte vakken, zoals wis-, natuur- en scheikunde. Maar ik heb wel eens wat stukjes Archílochos in vertaling gelezen. En volgens de *Encyclopaedia Britannica*, die oude Britse standaardencyclopedie, heeft de goeie man ook

nauwelijks meer dan wat losse stukjes geschreven.”

“Nagelaten, zul je bedoelen, ukkee? Maar ik snap wat je bedoelt. Tja, al die teksten uit de oudheid zijn met name door monniken overgeschreven, en dus hebben dezen Archílochos om zijn taalgebruik overgeslagen. Er zijn alleen maar wat fragmentjes over. Zo, we zijn er. Hier woon ik.”

Het huis, waar Kóstas Ovidiós woonde, was een prachtig voorbeeld van zo'n typisch Cycladenhuisje: geheel wit, en erboven een blauw koepeltje, dat erop wees dat het ding ooit als kerkje had gefungeerd. Vlakbij lag nu een veel grotere kerk. “Kathedraal,” had Ovidiós die genoemd. Aan weerszijden lagen twee huizen, die er heel wat minder florissant uitzagen; het leek wel of ze geheel uit brokstukken van oudere gebouwen waren opgetrokken. Jan zei er iets over tegen Kóstas, en deze liep met hem mee naar het linkerhuis. Hij trok zomaar een scherf aardewerk uit de muur van dat huis.

“Zie je: hier op de eilanden zijn veel huiseigenaren geweest, die zomaar archeologische vondsten van het veld hebben geraapt en voor hun huizen gebruikt.”

“Vindt u, als archeoloog, dat nou niet zonde?” vroeg Jan.

“Van een kant wel, natuurlijk, ukkee, maar van de andere kant hebben we op deze manier ook veel waardevol materiaal over, dat anders ongetwijfeld verloren zou zijn gegaan. Hier hebben in het verleden zoveel verschillende heersers gezeten, die de eilanden geplunderd hebben. Turken en Venetianen; wist je trouwens dat Náousa in de 17e of 18e eeuw ooit een Russische haven is geweest?”

Dat wist Jan niet.

Ze gingen Kóstas' huis binnen, waar het heerlijk koel was. “Wil je nog wat drinken?” Jan vroeg en kreeg een tonic. Hij kreeg ook een aantal papieren. Kóstas zei: “Lees dit maar even door, als je wilt. Dan kun je zien, waarmee ik me op dit eiland heb beziggehouden. Ik moet zelf ook even iets opzoeken.”

Jan begon te lezen. De stenciltjes waren in het Engels.
“The Koukounaries is a steep, rocky hill on the northwestern shore of the large bay of Naousa, rising 73 m above sea level. Excavations have...”

Daar was Kóstas alweer, met vier dikke pillen van boeken in zijn handen. “Ik heb het gevonden. Je had gelijk. Hier moeten de Turken achter zitten.” Hij citeerde uit het bovenste boek: “Na de val van het Myceense rijk rond 1200 voor Christus weken veel Myceense Grieken uit naar met name de Cycladen en Cyprus... Op Cyprus bleef tot ver in de klassieke tijd - “ Kóstas keek Jan aan van boven het belachelijke halve brilletje dat hij intussen op had gezet, wat zijn toch al niet klein uitgevallen reukorgaan nóg grotesker maakte: “Met klassieke tijd bedoelen we dus de vijfde en vierde eeuw voor Christus - ver in de klassieke tijd een lettergreepschrift in gebruik, dat veel leek op het Myceense Lineair B-schrift. Pas tegen het einde van de vierde eeuw werd hier het Griekse alfabet ingevoerd.”

“Ja, maar,” begon Jan, “u wilt mij toch niet in alle ernst vertellen dat de Turken hier kleitabletten komen jatten om hun argumenten vóór de Turkse Republiek van Noord-Cyprus kracht bij te zetten? In de tijd, waarover u het hebt, zaten de Turken nog veilig ver weg in China of Mongolië...”

“Je weet het maar nooit,” bromde Kóstas. “Ik heb al gekkere dingen meegemaakt in mijn leven. Wij zijn een klein land, en iedereen is tégen ons.”

(“Want ik is klein, en zij zijn groot,” vulde Jan in gedachten aan en schoot in de lach.)

“De Turken proberen al jarenlang iedereen ervan te overtuigen dat de oorspronkelijke Griekse beschaving in Klein-Azië is ontstaan, en pas later Griekenland heeft bereikt. Homeros kwam vermoedelijk ook uit Klein-Azië.”

“O ja?” vroeg Jan. “Ik dacht dat dat allerm minst zeker was.”

“Waarschijnlijk kwam hij uit een of andere stad in Klein-Azië. Wat wèl zeker is, is dat hij begraven ligt op los, hier niet ver vandaan. Zijn graf is trouwens ontdekt door een landgenoot van jou, een Hollander. Maar goed, als die Turken mijn tabletten hebben gestolen en meegenomen naar Turkije, kunnen

zij proberen te bewijzen, dat ook de Myceense cultuur uit Klein-Azië zou komen.”

“Lijkt me een sterk verhaal,” dacht Jan inwendig. Hardop vervolgde hij: “Luistert u eens. Ik heb aangeboden u te helpen, maar ik zie niet goed in, waar ik in mijn eentje zou moeten beginnen. Bij nader inzien lijkt die theorie over die Turken wel èrg ver gezocht. Daar staat inderdaad tegenover, dat ik bij benadering niet zou weten wat iemand anders met die dingen zou moeten beginnen. Wat moet er nu gebeuren? Hoe pakken we deze zaak aan?”

Ovidiós begon weer een potje te wanhopen.

“Ik weet het niet. In de zomermaanden lopen er zoveel vreemde snoeshanen rond op dit eiland, dat er geen beginnen aan is. Daar kunnen wel tientallen Turken bij zijn. Ga maar eens op het strand, vlakbij je hotel kijken: daar vind je rugzaktoeristen, die nog te beroerd zijn om een hotelkamer te huren. Ze slapen gewoon op het strand. Pas in oktober wordt het eiland weer wat overzichtelijker, maar ik kan toch onmogelijk van je verlangen dat je tot die tijd hier blijft. Ik kan je zelfs niet aanbieden om in oktober terug te komen, want zoals ik je al zei: door deze ramp ben ik mijn opgraving kwijt, en dus een belangrijk deel van mijn inkomen. Ik leef momenteel van wat gastdocentschappen in Amerika, en verder van wat een stukje land, dat ik hier op het eiland bij Lévkés heb, me oplevert.”

“Ja, eigenlijk was het de bedoeling dat ik hier hooguit twee dagen zou blijven; daarna moet ik weer terug naar Thessaloníki, en dan vermoedelijk meteen door naar Holland. Ik zal in ieder geval in die twee dagen mijn ogen en oren eens open houden; je weet nooit wat ik nog ontdek.”

Ze bleven nog een kwartiertje kletsen, en toen nam Jan afscheid. Hij slenterde terug het dorpje in en ging op een terrasje wat eten. Hij had ergens in een winkeltje een *NRC Handelsblad* op de kop getikt, en wilde tijdens het eten lezen wat er intussen zoal in Nederland gebeurd was. Hij had de krant nog niet opengeslagen, of een meisjesstem met een overduidelijk Limburgs

accent zei naast hem: "Kom jij ook uit Nederland?" Jan wuifde ten antwoord alleen maar even met zijn krant, want ze zag er allerm minst aantrekkelijk uit. Ze was van top tot teen gekleed in velours, en dat met deze hitte! Jan kreeg het al heet als hij ernaar keek. En hoe zagen die kledingstukken eruit! Een zwarte skibroek en een lichtblauw truitje, beide vol vegen en scheuren. Ze had kort, blond, piekerig haar. "Een van die strandslapers, natuurlijk," dacht Jan. Voor zij de kans kreeg hem nog meer vragen te stellen, kwam een kellner, die haar bij een arm greep en hardhandig van het terras verwijderde. De kellner kwam bij hem terug om de bestelling op te nemen, en zei:

"Sorry, mijnheer, voor dit voorval. Deze mensen bezorgen onze gasten iedere dag maar weer overlast. Ze bedelen om een stukje brood, om geld en mogelijk om nog meer. Ze komen hier naar het eiland met hun laatste geld, en hebben dan geen geld meer om te eten of om een kamer te huren, laat staan geld om terug te varen. En als ze een landgenoot zien, zijn ze helemaal niet meer te houden."

Jan gaf zijn bestelling op. Het eten was hier niet duur, goedkoop zelfs, en Jan zat even te aarzelen of hij een glaasje wijn bij het eten zou nemen, of niet. Even maar. We hebben allemaal wel eens van die zwakke momenten in ons leven, waarin we ons bloot stellen aan de meest aanlokkelijke uitspattingen. Jan hervond zichzelf en bestelde een fles mineraalwater. De kellner keek hem eens schuin aan, en Jan kon zijn gedachten raden: "Die moet ook maar gezellig op dat strand gaan liggen."

De kellner ging weer om Jans bescheiden bestelling door te geven; toen ging hij met enkele collega's staan ginnegappen. Het terras was tjokvol, maar het leek wel of er meer kellners waren dan gasten. Jan snapte het niet. In Amsterdam moest je des zomers op een terras soms een kwartier wachten, voordat die éne kellner eindelijk bij je kwam, en hier...

Zeven minuten later arriveerde Jans voedsel; de fles mineraalwater werd ten aanschouwen van iedereen pontifical midden op zijn tafel geplaatst, alsof de kellner voor het hele terras duidelijk wilde maken dat je dit niet zomaar

doet, in Griekenland: een fles water bij het eten bestellen. Daaromheen werd een feestelijke keur aan gerechten geposteerd: een moussakaschotel, een schaalpje tzatzíki en het onvermijdelijke en daarom gratis geleverde stokbrood. Feestelijk was het zeker voor Jan, want dit was verreweg het goedkoopste gerecht dat in heel Europa te krijgen was. De kellner vroeg hem, meteen te betalen. Jan, die gretig naar een olijf, die hem vanuit het schaalpje tzatzíki toelachte, greep, versteende in die beweging.

“Wát zegt u?”

“Ja... eh, ik wilde graag meteen met u afrekenen, als dat kan.”

Jan was juist van plan om de man af te bekken en hem te verzekeren, dat de grootte van een bestelling niet evenredig hoeft te zijn aan iemands kredietwaardigheid, toen alle lichten spontaan uitvielen. Jan begreep nu ook eindelijk, waarom er zo idioot veel kellners op alle terrassen aanwezig waren. Het was inmiddels behoorlijk donker geworden, en alle kellners lieten alles uit hun handen vallen en stelden zich in cordon op rondom de terrassen. Zij wisten blijkbaar uit ervaring, dat er genoeg lieden zijn, die deze kans gretig afwachtten om zich in het schemerdonker uit de voeten te maken zonder te betalen. Behalve natuurlijk mensen, die slechts een kleinigheid aten, zoals Jan: die moesten van tevoren betalen...

Een kwartier later ging het licht weer aan, de kellners verspreidden zich weer over de terrassen en Jan begon te eten. Jans kellner scheen helemaal vergeten te zijn, dat hij Jan vooruit had willen laten betalen.

Jan betaalde verbazingwekkend weinig voor zijn maaltijd. Hij stond op en baande zich door de toeristen een weg naar zijn hotel.

JAN KRIJGT HULP

De volgende dag ging Jan eerst naar het reisbureau om mevrouw Gaválas te instrueren betreffende het computerprogramma. Het was de bedoeling geweest dat Jan twee dagen op het eiland zou blijven, maar mevrouw Gaválas was gelukkig nogal snel van begrip. Hij was binnen een uur of twee klaar met zijn "les". Jan had zoiets wel verwacht.

"Voor alle zekerheid blijf ik nog tot overmorgen vroeg in Hotel Atlantis, dus als er vragen mochten zijn, kunt u mij daar nog bereiken. Als ik toevallig niet in het hotel mocht zijn, laat ik u wel weten waar ik ben."

Mevrouw Gaválas gaf hem enkele folders over Páros en aanpalende eilanden. "De beste manier om iets van het eiland te zien, is een brommertje te huren. De meeste wegen in het zuiden zijn onverhard, en daar kunt u met een auto niet of nauwelijks rijden. Hier schuin tegenover hebben ze brommertjes en scootertjes. Als u mijn naam noemt, krijgt u zo'n ding voor een zacht prijsje."

Net voor Jan het reisbureau wilde verlaten, kwam Kóstas binnen. "Ik dacht wel dat ik je hier zou aantreffen," zei hij.

"Nou," aarzelde Jan, "ik stond net op het punt om te gaan. Ik ben eigenlijk al klaar met mijn taak, en heb nu nog anderhalve dag om even rond het eiland te toeren. Kan ik vandaag nog iets voor u doen?"

"Nee, eigenlijk niet. Zoals jij gisteren al zei, we weten eigenlijk niet waar we moeten beginnen. Het enige wat ik van je kan verlangen, is dat je je oren open houdt. Je weet per slot van rekening maar nooit. Heb je nog wat tijd om even een terrasje te pikken?"

Jan had altijd tijd over om op andermans kosten terrassen te pikken.

Kóstas begon weer met zijn vergezochte theorieën over bloeddorstige Turken, die onschuldige tabletjes van argeloze Grieken gestolen zouden hebben, en de

sfeer werd bepaald wat gespannen, toen Jan duidelijk liet blijken dat hij dat maar onzin vond.

Om het maar eens over wat anders te hebben, begon Jan het verhaal te vertellen van zijn landgenote, die aan zijn tafeltje was komen bedelen.

Kóstas vroeg hem: “Zou jij dat meisje nog herkennen?”

“Ik weet het niet. Ik heb haar maar even gezien. Waarom wilt u dat weten? Ze was niet knap, hoor.”

“Hahaha. Nee. Ik heb een ideetje. Als er werkelijk Turken bij betrokken zijn, iets wat jij niet schijnt te willen geloven, kunnen die zich hier niet op het eiland vertonen, want zij lopen natuurlijk in de gaten.”

“Misschien liggen ze wel met een onderzeeër voor de kust,” grinnikte Jan. Hij dacht: “Ik zal ook maar eens een steentje bijdragen in het verzinnen van fantastische theorieën.”

Kóstas deed alsof hij dit niet had gehoord, en vervolgde onverstoorbaar: “Ze zouden natuurlijk het vuile werk aan wat van die rugzakbedelaars hebben kunnen overlaten. Misschien hebben we wat aan haar, misschien weet zij iets over die andere toeristen. Jij zou je bij haar eens kunnen omhoren of...”

“Ik hoef toch niet op het strand te gaan slapen, hè?” vroeg Jan verschrikt.

“Natuurlijk niet, maar je zou haar een drankje kunnen aanbieden. En als het niet te duur is, wil ik haar wel wat geven als zij ons belangrijke informatie kan geven.”

En zo kwam het, dat Jan, in plaats van per brommer over Páros te snorren, een half uurtje later met blote voeten over het strand liep. Hij had weinig hoop dat hij het meisje nog terug zou herkennen. Het enige wat hij zo ongeveer had onthouden, was dat ze niet moeders mooiste was, en haar voor de tijd van het jaar veel te warme kleding. Maar die zou ze hier op het strand wel uitgetrokken hebben, dacht hij. En hij had Kóstas niet voor het hoofd willen stoten, maar hij bedacht dat dit weinig succes kon hebben, vooral omdat hij met zijn nette hemd, das en broek aan boven die blote voeten wel een èrg vreemde

indruk moest maken op het strand.

Hij keerde dus op zijn schreden terug. Hij besloot het hele geval uit zijn hoofd te zetten en de toerist uit te gaan hangen. Hij ging een scootertje huren, dat hij inderdaad voor een prikje kreeg, toen hij de naam Gaválas noemde. Hij zette koers naar Píso Livádhi. Het was er veel minder druk dan in Náousa, en hier kon hij rustig het strand opwandelen. Hij wandelde in de richting van de vuurtoren. Vlak voor de vuurtoren viel hij pardoos in een gat, dat men hier op het strand had gegraven. Hij dacht uiteraard eerst aan Duitse toeristen, die hier wel een enorm gat hadden uitgedolven, maar de waarheid bleek veel en veel erger te zijn. In het gat lagen rottende kadavers van paarden, en daar was hij precies bovenop terecht gekomen!

Hij klom uit het gat en bekeek zijn eens zo keurige kleren. Wat hij zag, maakte hem, de altijd zo secure Jan Prins, niet bepaald vrolijk. Hij trok zijn kleren uit en liep naar de zee om zichzelf en zijn kleren even af te spoelen. Hij ging in arren moede maar op het strand naar het naburige eiland Nákos zitten staren. Hij snapte nu ook waarom er hier geen toeristen op het strand waren, iets waar hij in de gegeven omstandigheden blij voor was. Gelukkig brandde de zon onbarmhartig uit een wolkeloze hemel, zodat hij binnen een half uur helemaal droog was. Zijn kledingstukken bleven echter voorgoed bedorven. Hij trok zijn besmeurde kleren weer aan, en sjokte door het mulle zand terug naar het dorpje Píso Livádhi. De eerste personen die hij daar zag, waren twee meisjes, en een van hen kende hij al: het meisje van gisteravond!

Ze droeg nog steeds dezelfde kleren, maar waar Jan de avond tevoren nog had gedacht dat die wel erg vies waren, leken ze hem nu zelfs schoner dan de zijne. Zij herkende hem ook en begon te lachen: “Zo, nette meneer, wat is er met jou gebeurd?” Ondanks alles kon Jan het niet nalaten te grinniken, en nu het eerste ijs op die manier gebroken was, stelde hij zich aan de meisjes voor: “Jan Prins, uit Amsterdam.” Het meisje dat hij al kende, bleek Natasja te heten, en haar

vriendin was een Duitse, genaamd Hilde. Dit meisje zag er bepaald keurig uit. Ze vertelden hem dat ze met hun motoren door Griekenland hadden getourd, en nu van eiland tot eiland gingen, maar dat hier op Páros al hun geld was gestolen, zodat ze vast zaten. Ze hadden nog geen cent om een ambassade of consulaat te bereiken, en ze kenden hier uiteraard niemand, die hun iets wilde lenen.

Jan dacht: “Dit is mijn kans om Kóstas’ plannetje uit te voeren.” Hij vroeg de meisjes of ze zin hadden om met hem wat te gaan drinken. De arme meisjes hadden die dag nog helemaal niets gegeten of gedronken, dus dat aanbod namen ze met vier handen aan.

Het Duitse meisje bleek uit Alsdorf te komen en Natasja kwam, zo zei ze, uit Kerkrade. Jan zei dat hij een vriend had die uit Kerkrade kwam, en die Roger von Stauffenberg heette. Natasja bleek hem ook te kennen. Zij zei: “Ben jij dus die beroemde Jan Prins, die al zoveel avonturen heeft beleefd, waar de kranten zo vaak over hebben geschreven?” Jan beaamde dat, met een rood hoofd.

Natasja begon druk met Hilde te kletsen, in een taaltje waar Jan geen woord van kon verstaan. Natasja vertelde hem dat dit het dialect van Kerkrade was, dat ditzelfde ook in Aken en Keulen werd gesproken, maar dat het voor de gemiddelde Nederlander inderdaad niet te volgen was.

“Ik heb Hilde verteld dat we met een echte beroemdheid aan tafel zitten,” vertaalde ze.

Jan begon het gesprek nu voorzichtig in de richting van hun wederzijdse kennis te leiden. Hij vertelde de meisjes dat hij Roger had leren kennen, toen deze in Amsterdam studeerde.

“Ik dacht dat hij in Leiden had gestudeerd,” zei Natasja.

“Dat klopt,” zei Jan, “maar hij heeft een bijvak in Amsterdam gedaan, de zogenaamde Mycenologie. Weten jullie wat dat is?”

Voor het eerst sprak Hilde nu rechtstreeks tot hem, ditmaal in alleszins verstaanbaar Duits. “Ja, es hat etwas zu tun mit janz altes Jriechisch.”

“Precies,” zei Jan. “Het gekke is, dat ik voor de tweede keer in 24 aan dat

Lineair B word herinnerd. Gisteren sprak ik een man, die hier op Páros een opgraving heeft geleid, waar van die tabletten zijn gevonden. Die dingen zijn gestolen, zo zei hij.”

Hilde begon te lachen: “Welcher Idiot klaut denn diese wertlose Scheißdinger?”

Jan lachte als de bekende agrariër met cariës, en dacht “Vooral niet over Turken beginnen, want stel je nou toch eens voor dat die Kóstas gelijk heeft.”

Hij kwam van de meisjes te weten, dat ze inderdáád noodgedwongen op het strand sliepen, dat ze behoorlijk op de hoogte waren van wat de rugzaktoeristen allemaal uitspookten, en dat er inderdáád wel eens een klein meningsverschil optrad tussen mijn en dijn. Ze haastten zich echter te verklaren, dat ze zich niet konden voorstellen dat deze mensen er van door gingen met stomme kleitabletten. Hij kwam er verder achter, dat Hilde behoorlijk bij de pinken was, terwijl Natasja nauwelijks een idee had van wat Grieks nou eigenlijk was, laat staan dat ze zou weten wat het verschil was tussen Lineair B, Oud- en Nieuw-Grieks. Hilde vertelde hem ook - en wie kan het Jan kwalijk nemen dat hij dat op dit moment belangrijker vond dan alle Kóstassen en kleitabletten ter wereld -, dat vlakbij, in het dorpje Driós, winkels waren, waar men kleren kon kopen. Jan liet de meisjes op het terras achter met de mededeling dat ze op zijn - of liever gezegd Kóstas' - kosten wat te eten konden bestellen, pakte zijn scootertje en zette koers naar het roemruchte dorp Driós. Daar kon hij inderdaad aan nieuwe kleren komen, maar wel die typische toeristenkledij: een short in de vorm van de Engelse vlag en een T-shirt, waarop het complete Griekse alfabet stond met als verklarende tekst eronder: “It's all Greek to me.” “Nou ja,” dacht Jan, het is in ieder geval schoon.” Hij trok zijn nieuwe kleren meteen aan. Tot verbazing van de winkelier vroeg hij een zak om zijn oude kleren mee te nemen. Bob of Arie zouden die besmeurde rommel vermoedelijk met graagte achter hebben gelaten, maar zo zat Jan Prins niet in elkaar.

Nog wat onwennig in zijn zomerse uitdossing kwam hij weer aan bij zijn scootertje. Hij startte het ding, maar stond dertien meter verderop weer stil. Hij stapte weer af, en ging het ding eens onderzoeken. Hij zag dat er een grote plas benzine lag op de plaats waar het ding geparkeerd had gestaan. Alle benzine was eruit gelopen! Jan schrok. Hoe moest hij nu weer in Píso Livádhi komen, om over Náousa maar helemaal te zwijgen?

Hij keek op de kaart die hij van mevrouw Gaválas had gekregen, en zag dat de afstand naar Píso Livádhi niet zo gek groot was. Daar zaten, als het goed was, Natasja en Hilde nog, en in het uiterste geval kon hij daar tenminste een bus naar Paroikía, de hoofdplaats van het eiland, nemen, zo zag hij. Vandaar vertrok dan weer een bus naar Náousa.

Nu lijken vijf kilometer op een kaart niet zo veel, maar ik geef het je te doen in veertig graden in de schaduw! En, wat erger was, op de weg tussen Driós en Píso Livádhi was helemaal geen schaduw!

Jan liet zijn scootertje achter en begon te lopen. Al spoedig waren zijn nieuwe kleren doorweekt van het zweet. Onder het lopen liep Jan aan één stuk door te mopperen op Griekenland, Grieken en de zon in het algemeen en Kóstassen, paardenkuiten en scooters in het bijzonder. Hij had zich vier kilometer lang voortgesleept door de brandende hitte, en net toen hij bij een kruising kwam, waar de weg tekenen van asfalt begon te vertonen, en van waaruit de hoofdweg naar Paroikía vertrok, kwam hem een Honda-motor tegemoet. Het was Hilde, die nou niet bepaald vriendelijk naar Jan keek.

“Mooie jongen ben jij, zeg, om ons op dat terras achter te laten en dan niet terug te komen. Ze hebben Natasja daar vastgehouden, omdat wij geen geld hadden om te betalen. Waar bleef je zo lang?”

Jan barstte los: “Dachten jullie nou werkelijk, dat ik voor m'n plezier hier door deze stofboel, die ze hier weg durven noemen, ga ploeteren? De tank van mijn scooter is verdorie nog aan toe lek. Ik ben bek af!”

Hilde zag dat Jan niet in de stemming leek om vrolijk te gaan bekvechten, dus ze zweeg maar, beduidde Jan, dat hij achterop kon gaan zitten, en zo stook

het tweetal in sneltreinvaart terug naar Píso Livádhi. Daar zagen ze Natasja zitten, omringd door vier kellners. Jan stapte af, liep naar Natasja toe, en verontschuldigde zich. “Ik heb heel wat op m’n geweten, geloof ik. Sorry, mijn scooter is kapot.”

Natasja zei: “Het lijkt wel alsof alle kellners op dit vervloekte eiland het op ons gemunt hebben. Gisteravond ook al.”

Hilde had haar motor inmiddels geparkeerd en kwam er bij zitten. Jan bestelde nog wat te drinken, betaalde meteen alle consumpties en zei: “Luister. Ik zal jullie een voorstel doen. Jullie hebben geen geld meer, is het niet? Welnu, ikzelf kan ook niet zoveel missen, maar mijn kennis hier op dit eiland, die professor Ovidiós, is ervan overtuigd, dat zijn tabletjes door een of andere onverlaat zijn gestolen. Jullie kennen inmiddels nogal wat van die rugzakkers, hè? Willen jullie eens je oor te luister leggen, of...”

Hilde en Natasja keken elkaar eens aan. “Luister eens, Jan. Ten eerste kunnen wij ons niet voorstellen, dat er iemand van die mensen zulke dingen jat. Ten tweede, al zouden ze het wel doen, we hebben hier weken lang tussen die mensen gebivakkeerd, op het strand, en lief en vooral veel leed met hun gedeeld. En we peinzen er niet over om die mensen te verraden. We willen je wel mee naar Náousa nemen, maar het lijkt ons beter, als wij elkaar daarna niet meer ontmoeten. Je hebt er zeker geen idee van, wie en wat die Ovidiós hier op het eiland voor een rol vervult, hè?”

Jan haalde z’n schouders op.

“Hij is hier zo’n beetje de ongekroonde koning onder de inboorlingen, en al die inboorlingen zijn tegen ons, strandslapers, dus wij zijn hun vijanden. Al zouden we willen, we kunnen je niet helpen. Als iemand er achter komt, dat jij zijn vriend bent, en wij jou helpen, kunnen wij het verder wel schudden, hier op het eiland. Dan hebben wij tweetjes beide groepen, de strandslapers en de inboorlingen, tegen ons.”

Jan zei: “Maar als die Ovidiós jullie nou eens wat geld biedt om van dit eiland vandaan te komen? Daar is het toch allemaal om begonnen, niet?”

Het antwoord was en bleef nee. Er zat voor Jan niets anders op dan maar met de meisjes terug te gaan naar Náousa. Hij ging weer bij Hilde achterop zitten en zo zetten ze koers naar het dorp. Vlak voordat ze dat bereikten, kwam hun een rugzaktoerist tegemoet, op een scootertje. Het was een reus van een kerel, en maakte een nogal komische indruk op dat kleine scootertje. De meisjes vonden het klaarblijkelijk iets minder komisch, want ze stopten dusdanig abrupt, dat ze zowat tegen elkaar aanknalden. Natasja siste tegen Jan: "Afstappen en snel wegwezen, jij."

Maar het was al te laat. De blonde reus had hun al gezien.

"Wat is dat?" baste hij. "Zie ik dat goed? Jullie kennen toch die vent met die grote gok, die hier zo'n beetje de baas is op het eiland? Onze ergste vijand. En dit is zijn vriendje. Ik heb ze vanmorgen op een terras gezien." Hij kneep zijn ogen samen: "Of spelen jullie soms een vuil spelletje, hè?"

Hij trok Hilde aan haar lange, blonde haar van haar motor af en brulde haar toe: "Wat moeten jullie met hem, hè? Vertel me dat eens? Je denkt toch niet dat..."

De meisjes smeekten hem bijna: "Ja, maar Xaver, luister nou toch eens. We hebben... We zijn..."

Xaver, de blonde reus luisterde niet eens. Hij had Hilde nog steeds bij haar haar en smakte haar op de grond. Hij gaf een grom en stormde op Natasja af. Het arme kind sidderde van angst. "Xaver, ik..."

Jan zag in, dat het tijd was voor daden in plaats van woorden en begon zich met het geval te bemoeien. Hij wilde tussenbeide komen en Xaver met een deskundige judogreep tegen de vlakke werken, maar die bleek dat spelletje ook te kennen, en trok Jan in zijn val met zich mee. In no time lag Jan uitgeteld op de grond.

Xaver sprak slechts één woord tot de meisjes. "Meekomen." hij wees naar de motoren en naar Náousa. Ze verdwenen gedriegen, zonder Jan nog één blik waardig te keuren. Dit raapte zichzelf op en wankelde in de richting van het dorp. Gelukkig bevond hij zich aan de kant van het dorp, waar Kóstas woonde,

en hij ging kreunend en steunend op weg naar diens huis. Toen hij daar aankwam, bleek dat Kóstas tot overmaat van ramp niet thuis was. Hij zeeg neer op het stoepje voor het huis, en dommelde van alle ellende in. Een kwartier later werd hij zo gevonden door Kóstas' buurvrouw. Ze maakte Jan wakker, en begon met een tandeloze mond een heel verhaal tegen Jan, die er uiteraard geen woord van kon verstaan. Ze nam Jan mee naar haar bouwvallige woning, gaf hem wat natte doeken om zich mee te verfrissen en bracht hem een kop Turkse - nee, Griekse, maar dat is hetzelfde - koffie. Jan voelde zich al meteen een heel stuk beter. Hij grijnsde het oude vrouwtje dankbaar toe, omdat dit de enige taal was, die ze logischerwijze kon begrijpen.

Toen Kóstas een half uur later thuiskwam, probeerde Jan het vrouwtje zo goed en zo kwaad mogelijk te bedanken en ging naar Kóstas toe. Hij vertelde hem het hele relaas.

"Ik heb het gevoel, dat er wat meer achter steekt," zei Kóstas.

"Heb ik het niet gezegd, ukkee?"

"Tja," aarzelde Jan. "Ik heb het gevoel, dat ik inderdaad per ongeluk op een gloeiend heet spoor terecht ben gekomen. Want waarom reageerde die reus zo? Hij moet er meer van weten, anders had hij niet zo hysterisch gedaan, toen hij mij achter op die motor zag zitten. Ik denk wel dat wij een grote fout hebben gemaakt door vanmorgen openlijk op dat terras te gaan zitten. U bent te bekend op dit eiland, en ik nu dus ook al."

"En wat is jouw indruk van die meisjes?"

"Die weten er volgens mij inderdaad niets van, maar ze zijn als de dood voor die andere rugzakkers. Ze lieten wel doorschemeren, dat er inderdaad dingen gebeuren, die het daglicht niet kunnen verdragen, maar van tabletten wisten ze niets, volgens mij. Ik dacht het aanvankelijk even, toen die Duitse zo zonder aarzeling wist wat Lineair B was, maar, nee, toch geloof ik niet dat ze dit wisten. Ze vroeg wel welke idioot er nou in hemelsnaam van die waardeloze dingen ging stelen."

"En je zei dat ze die Roger kenden?"

“Ja, die ene kende hem, en naar ik begreep zelfs tamelijk goed. Wat wilt u daarmee zeggen? Bent u bang dat Roger...?”

“Nee, nee. Natuurlijk niet. Ik vraag me alleen af of die ons niet zou kunnen helpen?”

“?”

“Jij kunt je zelf maar beter niet meer met die meiden bemoeien, ukkee? Maar als we nou die Roger eens hierheen lieten komen, op mijn kosten uiteraard? Dan moeten we dezelfde fout niet meer maken, en niet laten merken dat wij hem kennen. Misschien kan hij die meisjes tot samenwerking verleiden, zie je?”

“Ik weet het niet, hoor. Maar als u dat een goed idee lijkt...”

“Ik weet nu in ieder geval dat we op het juiste spoor zitten, en er hangt voor mij heel wat van af, zoals je weet. Dus bel hem vandaag nog op en laat hem hierheen komen.”

“Moet hij dan voor rugzaktoerist gaan spelen, of wat?”

“Dat hoeft natuurlijk niet. Hij kan een goedkope kamer huren. Dat kan ik wel regelen, zonder dat die rugzakkers daar iets van te weten komen. Alleen, zou hij bereid zijn om van die kleren aan te trekken zoals jij nu aanhebt?”

“Voor zover ik weet, heeft hij uit zijn verleden een uitgebreide collectie van T-shirts overgehouden met allerlei bloeddorstige namen van metalbands erop, en zo. Dat heeft hij nu zo’n beetje afgezworen, maar voor het goede doel wil hij ze wel weer eens aantrekken, denk ik zo. Het lijkt mij inderdaad dat hij zo eerder het vertrouwen van die... dat... dat tuig zou kunnen winnen, als dat al mogelijk is.”

“Ukkee. Haal hem hierheen. Hier heb je geld.”

“Tjonge, jonge, wie had dat gedacht dat ik die gekke Ovidiós nog eens zou kunnen helpen, zeg? Zo te horen is hij geen spat veranderd sinds ik hem de laatste keer zag. Zegt hij nog steeds na iedere zin O.K.?”

“Ja, inderdaad, maar tot deze zaak is opgelost, mag je hem vooral niet zien,

zeg. Je weet wat er met mij is gebeurd.”

“Wát een theorie, zeg. Ik sluit me inderdaad aan bij dat ene meisje, dat zei “Welke idioot jat er nou in naam van alles wat Grieks spreekt die rare, waardeloze dingen?”“

“Ja, dat zeg jij, en dat zei ik gisteren ook, maar sinds dat voorval met die Xaver ben ik er meer dan ooit van overtuigd, dat...”

“Ja, ja, 't is al goed. Ik zal maar gauw ophangen, anders wordt het te duur voor je. Ik ken jou. Ik kom. We zullen maar net doen of we elkaar niet kennen, hè? Dat mens van Gaválas is te vertrouwen. Als jullie daar dus een kamer voor me regelen, ga ik rechtstreeks naar haar toe. Enne... regel die kamer niet in dat reisbureau zelf, maar probeer haar in haar woning te bereiken. Die ligt achter haar bureau. In Zuid-Europa hebben alle muren flaporen, en zeker in Griekenland. In dat bureau zijn me steeds veel te veel mensen. Morgen ben ik er. Tot ziens.”

“Succes.”

WAAR IS JAN PRINS ?

Een dag later arriveert er weer een bus in Náousa, en eruit stapt iemand die inderdaad zó op het strand zou kunnen overnachten. Hij draagt een T-shirt waar aan alle kanten de naam Saxon op is gedrukt. Hij gaat rechtstreeks naar Nissiótissa, en weet inderdaad ongezien zijn kamer te bereiken.

Even later zien wij hem over het strand banjeren.

Hij liep wat rond, maakte hier en daar een praatje en ging maar wat liggen zonnen en zwemmen. Hij kon geen Natasja ontwaren, maar dat had hij overdag ook nauwelijks verwacht. Tegen etenstijd maakte hij aanstalten om het strand te verlaten, toen: “Hee, hallo, wat een verrassing!” Een meisje, in wie wij inmiddels Natasja herkennen, vloog hem om de hals. “Wat leuk om jou hier te zien, zeg. En wat toevallig! We hebben het gisteren nog over jou gehad met een goeie vriend van je. Ene Jan Prins. Ken je die?”

Roger stond met zijn mond vol tanden en schold zichzelf inwendig uit voor drie-, vier- en vijfvoudige ezel, dat hij er niet aan had gedacht dat hij nu in een lastig parket kwam te zitten. Jan had daar ook geen moment bij stilgestaan. Het zou wel héél onnatuurlijk zijn, als hij nu geen belangstelling zou tonen om Jan Prins te ontmoeten. Zou hij die belangstelling wèl tonen en Jan inderdaad op gaan zoeken, dan was het hele spel onmiddellijk verloren.

Natasja legde die sprakeloosheid anders uit, en zei: “Dat had je zeker nooit gedacht, hè? En ook niet dat ik hem zou kennen. Mag ik je mijn vriendin Hilde voorstellen?”

Roger maakte kennis met Hilde, en ook met hun lotgenoten. Natasja hupte heel opgewekt rond en stelde Roger voor aan Xaver. Xaver loerde eens naar Roger, en dacht er het zijne van...

Roger troonde Hilde en Natasja mee naar zijn kamer. Hij begon nog eens voorzichtig over Jan, maar dat gevaar bleek voorlopig bezworen, want de meisjes hadden na hun aanvaring met Xaver hun buiken vol van Jan. Ze hadden, zo vertelden ze hem, behoorlijk op hun huid gehad van Xaver; ze zeiden er verder bij, dat Xaver daarom zo opvallend naar Roger had staan loeren op het strand, omdat hij nu geen buitenstaanders meer vertrouwde.

“Maar wat is dat dan? Gebeuren er dan soms dingen op dat strand, die wij niet mogen weten?”

“Eh...”

“Natasja!” zei Hilde.

“Nee, nee, er gebeurt niets wat niet door de beugel kan, maar wij hebben een hekel aan de mensen uit het dorp, en zij aan ons. Dus is ieder contact met die mensen uit den boze, en zeker met die man met die grote neus, die hier zo’n beetje de baas speelt. Van de andere kant, er wil wens eens een jongen uit dat dorp een oogje werpen op een van de meisjes in onze groep, en dan krijg je toch wel die contacten. Alleen, in mijn geval is het wel heel raar, als een jongen een oogje op mij zou werpen...”

“Hoezo?” vroeg Roger.

“Nou, je het toch ook geen str... in je ogen. Probeer nou maar niet aan te komen met smoesjes en geslijm, want dat werkt bij mij niet. Jij weet ook wel dat ik niet knap ben. Kijk, met Hilde is het een ander geval. Die is behoorlijk knap, maar als een jongen met mij aan gaat pappen, is dat vast niet om m’n uiterlijk.”

“En ik dan?” zei Roger. “Wat vindt jullie baas Xaver er dan van dat ik jullie meeneem naar m’n kamer?”

“Baas. Kom nou zeg. Hij is onze baas niet. Wat denk je wel? Met jou is dat wat anders. Wij kennen elkaar toevallig, omdat we uit dezelfde stad komen. Dat heb ik hem ook gezegd. Wij zijn oude bekenden van elkaar.”

“Dat zal ik dan maar geloven. Dus jullie hebben geen zin om samen met mij op zoek te gaan naar Jan?”

“Nou, eh, nee. Anders krijgen we weer gezeur.”

“Zie je nou wel, dat jullie bang zijn voor die Xaver? Wat is dat toch?”

“Laten we nou maar ophouden over die Xaver. Vertel ons liever, wat kom jij hier op het eiland doen?”

“Ikke, eh...” hakte Roger. “Ik kom hier op vakantie, heel gewoon.” Hij voelde wel dat deze smoes aan alle kanten rammelde. Gewoon vakantie vieren, zo alleen. Hilde keek hem eens aan; hij zag het en kreeg een kleur. “Ik zal toch wat betere smoezen moeten verzinnen,” dacht hij. “Deze tante kan ik niet zo makkelijk om de tuin leiden. Misschien, als dit akkefietje achter de rug is, laat Jan mij nog wel eens kennis maken met die Arie. Naar ik heb begrepen is dat een meester in het verzinnen van smoezen.”

Ze gingen gedrieën wat eten. “Gaan jullie weer op het strand slapen, of, eh, willen jullie op mijn kamer komen overnachten?” vroeg Roger, terwijl hij hoopte dat ze voor het eerste zouden kiezen, zodat hij de kans kreeg om Jan te bellen of te spreken. “Nou, eh, wij willen ook nog wel eens in een echt bed slapen, dus als je het niet erg vindt...”

“Mag dat wel van Xavertje?” vroeg hij pesterig.

“Ben je jaloers op hem, of zo?” antwoordde Hilde gevat.

“Nee, hoor. Alleen, ik heb vanavond nog een afspraak, dus ik zal jullie even alleen moeten laten.”

“Vanavond? Een afspraak? Je kwam toch op vakantie? En zo laat nog?”

“Och, eigenlijk kan dat wel tot morgen wachten.”

Geradbraakt stond Roger weer op. De twee meisjes hadden het eenpersoonsbed voor zich opgeëist, zodat hij gedwongen was geweest om ernaast op de vloer te liggen. Ze waren met kleren en al in slaap gevallen, en Roger was wel niet zo fijn uitgevallen als zijn vriend Jan, maar hij vond het toch wel een onfrisse bedoening. Hij gooide dus maar alle ramen open, en daardoor werden de meisjes wakker.

“Wat gaan jullie doen, vandaag?”

“Wij gaan wat over het eiland rijden en ons ergens op een rustig plekje in zee laten vallen. En wat doe jij?”

“Tja, ook ik wilde het eiland eens gaan verkennen, maar ik heb geen motor, dus ik kan niet met jullie mee.”

“Nou, je kunt wel bij een van ons achterop, hoor,” zei Natasja. “En me dan vasthouden aan die ongewassen kleding, zeker, waar jullie al wekenlang in slapen?” dacht Roger bij zichzelf, maar hij zag geen kans om zich hier op een tactvolle manier uit te kletsen, dus hij moest zich maar nolens volens schikken. Bovendien was het nu toch wel erg gewenst dat hij even contact opnam met Jan, want hij wilde weten wat hij nu verder moest doen.

“Kun je die dingen hier niet ergens huren?” vroeg hij, in een ultieme poging aan de motorrit te ontkomen.

“Welke dingen?” vroeg Natasja.

“Nou, een motor, natuurlijk.”

“Je kunt hier alleen maar wat brommertjes huren.”

“Zal ik dan een brommertje gaan huren?”

“Wat we hier aan huurbrommers gezien hebben, stelt niet zo gek veel voor: 50cc is echt wel de “zwaarste” brommer die je kunt huren. En dan hou’ jij ons ècht niet bij...”

“Bovendien,” vulde Hilde aan, “die vriend van je, die Jan, had wèl zo’n brommer gehuurd en hij heeft aan den lijve ondervonden dat die dingen geen van allen deugen: àls je ons al zou kunnen volgen, man, na een paar kilometer sta je vanzelf stil.”

“Is dat zo?” vroeg Roger verbaasd.

“Jazeker: de één krijgt spontaan een lekke band, de tweede verliest benzine, een volgende heeft geen remmen, en ga zo maar door.”

“Nou, nou, dat Jan panne heeft gekregen, wil nog niet per sé zeggen, dat àl die dingen niet deugen. Typisch Duitsers op vakantie: alles wat ten zuiden

van Berchtesgaden ligt, beschouwen ze als de derde wereld!”

“Ach, vent, alsof Hollanders dat niet doen!”

“Inderdaad niet, nee: die beschouwen alles wat ten zuiden en ten oosten van Vaals ligt, als derde wereld!”

“Nou ja, zeg... Maar zonder flauwekul: die strandvrienden van ons hebben hier genoeg brommers gehuurd om te weten dat er werkelijk niet één huurbrommer op dit pokke-eiland in orde is. Vraag het anders maar aan Natasja, misschien geloof je haar als mede-Hollander meer dan mij.”

“Nee, hoor, ik geloof je heus wel. Dan moet ik maar bij één van jullie achterop.”

Roger volgde de meisjes naar het strand, waar hun motoren stonden.

Hij vergat meteen alle onfrisse kleren en alle Jannen en sprong op Natasja's Harley Davidson af. “Hier wil ik op rijden,” zei hij. De meisjes startten hun motoren en binnen een paar minuten zaten ze op de weg naar Lévkes, een dorpje in de ‘binnenlanden’ van Páros. “Neem mij niet kwalijk, dat ik het vraag, maar, eh, als jullie geen geld meer hebben, hoe komen jullie dan aan geld om steeds maar met die motoren rond te rijden?”

Een pijnlijke stilte viel, en Roger besloot om verder maar niets meer te vragen.

Ze bereikten Lévkes en ze gingen maar weer op een terrasje zitten. De meisjes kletsten honderd-uit, maar Roger zat stilletjes te peinzen: “Dit is wel prachtig zo, ik zit op een leuke manier de toerist uit te hangen door van terrasje naar terrasje te schuiven, maar hier word ik natuurlijk niet voor betaald. Dit is vast niet wat Jan en Kóstas bedoelden.”

Hilde en Natasja wilden weer verder. “We willen vandaag de berg op,” verklaarden ze.

“Kun je daar komen, per motor?” vroeg Roger.

“Er loopt een voetpad over die berg heen,” zei Hilde. “We zullen zien hoever we komen.”

Ze kwamen bij lange na nog niet halverwege. De rest moesten ze lopen. Ze

dachten dat ze de andere kant van de Proffitis Ilías wel weer af konden rijden, maar dat zat ze niet glad. De berg was te steil, om met een motor te rijden, en ze konden die ook niet hier achterlaten, dus moesten ze met die zware dingen aan de hand weer naar beneden. Tegen zes uur kwamen ze dan eindelijk in Alíki aan, waar ze nog even naar het strand gingen. Een uurtje later reden ze weer terug naar Náousa, waar de meisjes verklaarden ook vannacht op Rogers kamer te willen blijven, dus ze togen naar het strand om hun vrienden gedag te zeggen. Die leken niet erg opgewekt door het bericht dat de twee meisjes gingen verhuizen. Xaver legde snel een vinger tegen zijn lippen. Roger zag het gebeuren, maar zei hier vooralsnog niets van.

De volgende dag gingen ze naar het Kolimbíthres-strand, ten noordwesten van Náousa, vlakbij de beruchte Koukounariés, waar Ovidiós had gegraven, en waar ook Roger ooit had gewerkt. Hij had dit ook ooit tegen Natasja verteld, maar gelukkig scheen zij zich daar niets meer van te herinneren... Ze deden alles, wat je in alle redelijkheid van onbekommerde vakantiegasten kunt verwachten: ze bewonderden de rare, door erosie zeer vreemd gevormde rotsen, waar dit strand wijd en zijd beroemd om is, ze zwommen wat, ze lieten zich door de zon bruin stoven en toen de zon wat warmer werd, doken ze weer in zee. Roger had een bal meegebracht, en toen ze geen zin meer hadden om te zwemmen, gingen ze op het strand wat met die bal spelen. Niet dat Rogers hoofd nou echt naar een balspel stond, maar hij had er zo zijn bedoelingen mee. Tot ergernis van de meisjes schopte hij de bal steeds zo ver mogelijk weg, in alle mogelijke, maar vooral ook onmogelijke richtingen. Hij ging het ding dan steevast zelf weer halen en dat gaf hem de kans om grondig rond te kijken of er geen Xavers of aanverwante artikelen in de buurt waren om hun doen en laten in de gaten te houden.

Tegen de middag zag hij eindelijk zijn kans schoon. Hij zei tegen Hilde en Natasja dat hij wat te eten ging halen, en liep naar een cafeetje op het strand. Daar belde hij in een cel Jans hotel, maar kreeg te horen dat die al

twee dagen niet meer was komen opdagen. Hij belde Ovidiós op en die vertelde hem dat hij Jan ook al twee dagen niet meer had gesproken, en dat Jans firma vanuit Thessaloníki had opgebeld naar mevrouw Gaválas, want Jan had nu al terug moeten zijn...

Tijdens het gesprek werd de cel met woest geweld en gegrom opengerukt, en Xaver en nog een beer van een vent grepen Roger vast. De hoorn sputterde nog wat, en Roger kon nog net schreeuwen: "Call USA 412..." voor hij buiten westen ging.

Toen hij weer bij kwam, lag hij in een tamelijk koele ruimte. Eerst bemerkte hij dat hij stekende hoofdpijn had. Toen bemerkte hij dat hij strak tegen iemand aan was gebonden. Ten derde bemerkte hij dat de muren van het koele vertrek, waar zij lagen, vol ikonen hing. Ten vierde bemerkte hij Xaver en zijn vriend, die grimmig op hun neerkeken.

"Wat... hoe...?"

Xaver snauwde hem toe: "Dus ik had tòch gelijk, hè? Smerige spion van die Neus! En jij daar," hij gaf de persoon, aan wie Roger vastgebonden was, een schop, "jij hebt al die tijd met die kerels onder één hoedje gespeeld!"

De vastgebonden persoon gaf antwoord, en Roger begreep nu dat het Natasja was: "Ik weet van niets, echt, geloof me. Ik ken hem alleen van vroeger."

De vriend van Xaver, wiens naam Roger nog niet had gehoord, zei iets in het Zweeds tegen Xaver.

Xaver ging door: "Eerst met die ene jongen, en nu met deze. Ik wist wel dat ze allebei iets met die Neus hadden te maken. Deze hier hebben we vanmiddag op heterdaad betrapt, toen hij de Neus opbelde! Wat zeg je me daarvan?"

Natasja kromp in elkaar van angst. "Maar Xaver, ik..."

"Genoeg gesproken, nu. Morgen komen we terug, en reken maar dat ik de waarheid er wel uit krijg! Ik wens jullie een prettige nacht. Het zal misschien niet al te comfortabel zijn en het zal ook wel niet al te warm worden, maar daar hadden jullie aan moeten denken voordat jullie je spionnenneuzen in

andermans zaken gingen stoppen.”

Hij zei nog iets tegen een derde persoon in het vertrek, en verdween toen. Het werd donker. Natasja begon te snikken en te snotteren. Er begon nog iemand in het vertrek te snikken. Roger vroeg: “Is daar nog iemand?”

“Ja, ik, Hilde.”

Roger vroeg wat er nou eigenlijk aan de hand was. Hij begreep nu dat Xaver en zijn vriend hun tòch de hele dag in de gaten hadden gehouden, omdat ze òf jaloers op hem waren, òf omdat ze hem niet vertrouwden. Hij hoopte maar dat Ovidiós had begrepen dat hij hem het telefoonnummer van Bob, Jans vriend in Pittsburgh had willen geven, voor de verbinding verbroken werd.

De meisjes zeiden enige tijd helemaal niets. Toen begonnen ze tegen elkaar te spreken in hun dialect. Als het de bedoeling was dat hij er niets van zou kunnen verstaan, was dat toch vergeefse moeite, want hij kwam uit dezelfde stad als Natasja, hetgeen deze klaarblijkelijk was vergeten...

Hij maakte uit hun gesprek op, dat ze kwaad waren op Xaver, maar bovenal op Jan en hemzelf. Bovendien waren ze bang voor Xaver, erg bang. Hij begreep verder dat Xaver niet al te zachtzinnig omsprong met mensen, die niet in zijn straatje te pas kwamen. Hij probeerde de meisjes te troosten door ze te zeggen dat hij die Xaver morgen wel duidelijk zou maken, dat zij met de hele Ovidiós niets te maken hadden, maar ze deden of hij lucht was. Tenslotte raakte hij er meer en meer van overtuigd, dat Ovidiós gelijk had, en dat deze rugzakbende meer wist van de verdwenen tabletten, en met deze gedachte sliep hij in.

De ochtendzoon scheen naar binnen door enkele kleine ruitjes, hoog in de muur. Roger was door en door koud, zijn ledematen waren nog niet wakker en tintelden, en er hing een vreselijke stank in de ruimte. Hilde en Natasja schenen hun wrok van gisteravond tegen hem vergeten te zijn, want ze begonnen meteen tegen hem te praten. Hilde lag hoorbaar te klappertanden, want die had vannacht helemaal alleen gelegen, terwijl Roger en Natasja elkaar nog

enigszins warm hadden kunnen houden. Ze begonnen Roger dusdanig ijzelijke verhalen over Xavers wraaknemingen te vertellen, dat hij het nu ook warm begon te krijgen onder zijn koude huid.

“Hoe hebben jullie je ook met zo iemand in kunnen laten?” vroeg hij.

“Ja, we zaten helemaal zonder geld hier, en toen hebben we ons bij zijn groep strandslapers aangesloten.”

“Maar waar kan hij nu zo kwaad over zijn?”

“Ach, je weet wel hoe zoiets gaat. De meeste strandslapers proberen aan de kost te komen door te bedelen; er zijn er ook een paar die de kost proberen te verdienen door wat bij boeren in de omtrek te gaan werken, maar sommigen houden zich ook op met kleine criminaliteit. Ze stelen wat eten, dat ze dan met de anderen delen, en zo meer. Ik weet dat je nu dus meteen denkt aan die gestolen tabletten, maar die kun je niet eten en dus heeft onze groep daar helemaal niets mee te maken. Alleen, Xaver ziet het niet graag dat iemand de groep verlaat, uit angst dat die iets daarvan verradt. Wij hebben ons heus ook al zorgen gemaakt over hoe het zou moeten, als wij ooit weer terug zouden kunnen gaan naar de bewoonde wereld, geloof me.”

Ze hoorden voetstappen op de trap, die naar de kelder voerde. Ze zagen Xaver binnenkomen met drie jongens en twee meisjes. De jongen, die Xaver de dag tevoren bij zich had gehad, was er niet bij.

“Zo,” zei hij, Roger een schop in z’n ribben gevend, “vertel maar eens, spion: wat kwamen jullie hier doen?”

“Jullie?”

Wéér een schop.

“Jullie, ja. Je hebt me goed verstaan. Maar omdat je klaarblijkelijk traag van begrip bent, zal ik ze even voor je op een rijtje zetten.” Hij telde op zijn vingers: “Ten eerste die twee meiden hier. Toen die knul die ik zelf met die Neus op een terras heb gezien. Toen kwam jij. En bovenal is daar nog de Neus zelf. Meer vingers heb ik niet op één hand, maar misschien zijn er nog

veel meer van jullie soort hier, op... eh... het eiland.”

“Ik kan alleen voor mezelf spreken; maar ik weet wel, dat Hilde en Natasja er niets mee te maken hebben. Ik kwam hier om vakantie te houden.”

“Maak dat de kat wijs! Jij kwam hier een paar dagen geleden aan, en het eerste wat je deed, was met deze twee hier aanpappen. Moet ik geloven dat dat alleen maar toeval is?”

“Je moet helemaal niks geloven, man. Ik vertel alleen de waarheid, en of je die gelooft of niet, is jouw zaak.”

Een derde schop volgde.

“Je schijnt te vergeten, dat Ove en ik jou op heterdaad betrapt hebben, toen je met die Neus aan het bellen was. Is dat ook een vreemde vorm van toeval?”

“Luister, vent, ik zal het even aan je uit trachten te leggen in woorden van niet meer dan twee lettergrepen.

Ik kwam hier drie dagen geleden aan. Right?”

Xaver knikte: “Right.”

“Toen ben ik, moe van de reis, meteen naar het strand gegaan. Right?”

Xaver knikte weer: “Right. Dat heb ik zelf gezien. En toen kwamen...”

“Ik was aan het vertellen. Uren later kwam ik op datzelfde strand deze twee meisjes tegen, van wie ik er één kende, Natasja. Geloof het of, niet maar dat is puur toeval. De wereld is nou eenmaal verrekke klein.”

“Dat kan, maar je...”

“Toen vertelde Natasja mij, dat zij de dag ervoor een zekere Jan Prins had leren kennen. Toevallig - ja toevallig - is dat een vriend van mij.”

“Dus...”

“Dus vroeg ik haar of zij wist in welk hotel hij hier verbleef, want ik wilde hem graag ontmoeten. Hij kon namelijk onmogelijk weten dat ik hier op Páros zit. Ik dacht: kom, ik ga hem eens verrassen. Is dat zo gek?”

Xaver gromde: “Ga door. Je kunt prachtige sprookjes vertellen, dus je ziet, we hangen aan je lippen.”

“Zij vertelde mij dat de kennismaking niet al te vrolijk was geëindigd, om-

dat...”

Hij werd onderbroken door een angstig kreetje naast hem; een klap en een snauw volgden.

“Heiheihei. Welke vent durft er nou een weerloze, vastgebonden vrouw te slaan?”

“Hou je bek, en ga door met je verhaal, anders zul je aan den lijve vinden wat ik allemaal met weerloze, vastgebonden mannen durf!”

“Goed. Ik probeerde Jans hotel te bellen, maar daar was hij al twee dagen niet meer gesignaleerd. Men wist daar echter, dat hij een kennis was van ene mijnheer Ovidiós, en men gaf mij diens telefoonnummer. Toen heb ik die man opgebeld, om te vragen of die wist waar Jan was, want het is niets voor Jan om zomaar uit een hotel te verdwijnen. Ik hoorde van die Ovidiós dat ook hij niets meer van Jan had gehoord. Dat is alles.”

De meningen schenen voor het merendeel op Rogers hand te zijn. Alleen Xaver aarzelde nog. “Ik weet het niet, het is mij allemaal net te toevallig. We houden hun voorlopig hier, tot we...”

Enfin, slimneus, ik heb hier jouw paspoort. Er staan stempels in van de Griekse douane, die aangeven dat jij hier een aantal jaren geleden ook bent geweest, en niet zomaar een vakantie, want hier staat duidelijk dat je hier twee maanden lang bent geweest. Is dat ook allemaal toeval, hè?”

Een vierde schop volgde op deze nieuwe aantijging.

“Maar, mijn beste man, ik heb archeologie gestudeerd, en ik heb inderdaad hier op... op een van de eilanden in de buurt stage gelopen, inderdaad ja, dat klopt. Dat was inderdaad niet zomaar een vakantie. Je kunt overigens aan mijn paspoort niet zien of ik ooit eerder op Páros ben geweest.”

Een van de meisjes die met Xaver naar binnen was gekomen, zei iets in het Zweeds tegen hem, waaruit Roger alleen maar het woord “archeoloog” kon opmaken.

“Aha, vriendje,” vervolgde Xaver. “Die Ovidiós, zoals jij hem noemt, is óók archeoloog. Ken jij hem?”

“Nee, tot gisteren had ik nog nooit van de man gehoord.”

“Bij wie heb jij dan opgegraven, en op welk eiland dan precies?”

“Bij, eh... Christos Doúmas, op het eiland hiernaast, Náxos. Dat is allemaal te controleren, dus...”

“Nee, vriendje, het is allemaal véél te toevallig. Het past ook allemaal veel te gladjes in elkaar om waar te kunnen zijn. Ik geloof jou niet. Dus jullie blijven hier nog even liggen. Morgen komen we weer, en als je geluk hebt, zijn we in een goeie bui en nemen we wat te eten voor je mee. Tot die tijd moeten jullie maar een van de ratten die hier rondlopen, proberen te vangen en op te eten. Als het je niet bevalt, kun je altijd nog op een houtje bijten, of aan elkaar beginnen.”

De optocht van zes man verwijderde zich. De deur sloeg met een klap dicht. Uit een vertrek naast het hunne klonken nog even wat stemmen, en toen werd het stil...

HULPTROEPEN ARRIVEREN OP HET EILAND

In een huis op een heuveltop aan de westzijde van de Amerikaanse staalstad Pittsburgh, in de schone staat Pennsylvania, begonnen om half negen in de ochtend zes telefoons lang en indringend te bellen.

“Hello? Hello?”

“This is the Evers residence; you’re speaking to Sarah.”

“Is that Evers?”

“This is Evers, yes. Can I help you?”

“Could I have a word with Bob Evers, please?”

“At this moment he’s not here. But can I leave a message?”

Wat stemmengemompel aan de Pittsburghse kant van de lijn, en dan plotseling een heldere jongensstem:

“This Aree Rose, young Mister Evers’ friend.”

“Bent u misschien een vriend van ene Jan Prins, uit Holland?”

“Dat klopt ja. Maar wie bent ú?”

“Mijn naam is Kóstas Ovidiós. Ik heb Jan Prins hier in Griekenland leren kennen, ukkee? Hij wilde mij helpen met een probleem dat ik hier heb.”

“O.”

“Nu heb ik echter twee problemen. Jan Prins is óók verdwenen, en dus...”

“Óók verdwenen? Wie of wat is er dan nog meer verdwenen? En waarvandaán zijn ze verdwenen?”

Ovidiós aarzelde even.

“Het is een nogal lang verhaal. Onlangs werden er hier wat kleitabletten ontvreemd, enne...”

“Zei je: kleitabletten?”

“Ja, van die plaatjes van klei, waarop mensen zo’n drieduizend jaar geleden woorden schreven. Voor mij zijn die dingen nogal kostbaar, en nu zijn ze, zoals ik al zei, verdwenen. Per toeval leerde ik jouw vriend Jan Prins kennen, en hij bood aan me te helpen. Maar sinds een dag of wat heb ik niets meer van Jan vernomen. Hij heeft zelfs nog een andere vriend van hem, uit Holland, laten overkomen. Die had ook taal noch teken van Jan gehoord, en die is nu óók verdwenen.”

“Raar.”

“Raar? Ik maak me verschrikkelijk ongerust over Jan en die vriend van hem, ukkee? En jij noemt dat alleen maar: raar?”

“O, maar Jan is niet iemand, die in zeven sloten tegelijk loopt, hoor. Wat die vriend van hem betreft, die ken ik niet, dus dat weet ik niet...”

“Maar Jan heeft nu al zeven dagen niets meer van zich laten horen.”

“Wát zeg je daar? Zeven lange dagen? Sorry, dat wist ik niet. Dat is inderdaad meer dan alleen maar raar. En nu heeft Jan zeker dit telefoonnummer bij je achtergelaten, voor een geval van nood?”

“Nee, nee. Ik wist tot vanmorgen niet eens van jouw bestaan af. Het zit namelijk zó: Jan was al verdwenen, toen die vriend van hem - waarom hij die hierheen haalde, is nogal ingewikkeld, iets met hippies, dus dat vertel ik je wel een andere keer, ukkee? - hier op het eiland arriveerde.”

“Eiland? Jan zat toch in Thessaloníki?”

“Neenee, Jan was hier op het eiland Páros, een van de Cycladeneilanden, je weet wel, tussen Griekenland en Turkije, ukkee? Hij had hier een opdracht op het eiland, en zo heb ik hem leren kennen, zie je?”

“Okee. Ga alsjeblieft door.”

“Ukkee. Waar was ik? Oja, dus Roger kwam aan op het eiland, en probeerde Jan op te bellen, maar die was alreeds verdwenen. Toen belde hij mij op, en tijdens dat telefoongesprek hoorde ik wat gestommel, een stem riep nog “Call USA 412...” en toen werd de verbinding verbroken. De halve politiemacht van dit eiland is op zoek naar die twee jongens, maar ze hebben nog niets

gevonden.”

“En nu? Waarom bel je nú pas naar Pittsburgh?”

“Ik had geen flauw idee van wat die woorden “Call USA 412...” betekenden, ukkee? Vanmorgen ben ik echter weer eens naar Jans hotel gegaan, en ik heb nu zijn rekening daar betaald en zijn bagage naar mijn huis gebracht. Ik vond het mijn plicht om zijn ouders te waarschuwen, dus ik ging op zoek naar een agenda. Daarin vond ik de naam Bob Evers, en een telefoonnummer in Pittsburgh, netnummer 412. Nu wist ik plotseling wat die woorden betekenden.”

“Maar heb je zijn vader nu gewaarschuwd, dat Jan verdwenen is?”

“Ik heb wel iemand aan de lijn gehad ja, eens even kijken, ja, Prins, J.C.K., Prinsengracht 2238 te Amsterdam. Maar die man reageerde zó laconiek, dat ik dacht: dat is vast niet de vader van Jan, denk jij ook niet?”

Arie zond per satelliet een dreunende lach naar Páros, waar Ovidiós prompt gedurende een half uur een vreemd gefluit in het naar de telefoonhoorn toegekeerde oor aan over hield.

“Jaha, da’s wel degelijk zijn vader, hoor. Maar dat is een oude kolonel, en bovendien zijn Jan, Bob en ik wel eens vaker op vreemde wijze verdwenen, zodat zijn vader zich niet meteen al te ongerust zal maken. Nee, dat zit wel snor, hoor.”

“En ja, eh, wat nu? Waarom liet die Roger mij naar Amerika bellen?”

“Nou, ik denk wel dat ik weet, wat de bedoeling is. Hij hoopte natuurlijk dat Bob en ik zouden kunnen komen helpen. Dat is me nou ook wat. Zul je de vader van Bob horen.”

Arie mompelde nog wat in zichzelf, maar begon dan weer harder te praten:

“Kijk eens, mijnheer...”

“Ovidiós was de naam. Zeg maar Kóstas. Kóstas Ovidiós.”

“... Kóstas, dat gaat allemaal niet zo gemakkelijk als je denkt.”

“Ik denk helemaal niks,” protesteerde Ovidiós. “Ik heb alleen maar gedaan wat ik kon doen. Ik kan je niet eens aanbieden om hierheen te komen op mijn kosten, want door dat voorval met die tabletten ben ik mijn baan kwijtgeraakt

en nu...”

“Nee, daar gaat het niet om,” repliceerde Arie.

“De kwestie is meer deze: ik ben hier nu een aantal weken op vakantie, en was toch al van plan om volgende week sowieso terug te gaan naar Amsterdam. Maar Bob kan hier onmogelijk weg. Dat zal zijn vader nooit of te nimmer toestaan, nu hij Bob eindelijk zo gek heeft gekregen om in zijn fabriek te gaan werken. Nee, ik geef je niet veel kans om Bobs vader over te halen dat hij Bob laat gaan. Maar ikzelf kom over, laten we zeggen, drie dagen naar je toe. Dan kun je mij eens rustig vertellen waar al die paniek nou eigenlijk om begonnen is, want dat weet ik nog steeds niet. Voor mij is het het belangrijkste, dat we Jan en zijn vriend weer heelhuids terugkrijgen. Je hebt geen enkel idee, of ook maar het geringste aanknopingspuntje, hoe vaag ook?”

“Nee. Als je hierheen komt, zal ik het wel eens allemaal rustig uit de doeken doen, maar voorlopig ben ik alleen al enorm dankbaar dát jij überhaupt kunt en wilt komen.”

“Nou, Kóstas. Vrijdag de dertiende - hee, da's een hele mooie datum om te reizen, dat zie ik nu pas - kom ik naar Griekenland. Páros. Waar heb ik dat ook weer en hoe kom ik daar?”

“Vanuit Athene kunt u per vliegtuig komen, of vanuit Piraeus, de haven van Athene, kunt u komen varen. De vliegreis duurt maar één uur, maar is wel zes keer zo duur als de boot, maar die laatste doet er acht uur over, van Piraeus naar hier.”

“Nee, zeg, ik neem het vliegtuig. Ik begrijp dat er haast bij is geboden, nu Jan al zeven dagen weg is, nietwaar? Willen we nog een klein spoortje ontdekken, dan zal ik voort moeten maken. Ach, weet je wat? Ik vertrek hier vanavond al, dan ben ik morgen bij je. En hoe groot is dat eiland? Waar kan ik je vinden?”

“Bel mij eerst even op vanuit Athene, wil je? Ik geef je mijn telefoonnummer. Dat is dan 30 voor Griekenland, o nee. Sorry, ik ben een beetje in de war, geloof ik. Dat hoeft natuurlijk niet vanuit Athene. 284 is het netnummer

van het eiland Páros ...”

“Dacht jij nou werkelijk, dikke, dat ik jou alleen liet vertrekken?” zei Bob, op het moment dat hij met Arie op het Allegheny County Airport stond te kijken, hoe laat er een vliegtuig naar New York vertrok.

“Nou, eigenlijk niet. Ik hoor de trompetten van het avontuur weer schallen, dus ik had het kunnen weten. Maar wat zal je dierbare pipa zeggen, nu hij je eindelijk zo gek had...”

“Mijn dierbare pipa kan het rambam krijgen met zijn fabriek. Dat ding draait heus ook wel zonder mij, dat heeft het de afgelopen jaren tot ieders genoegen vaak genoeg bewezen. Nee hoor, ik zal jullie daar lekker alleen op dat eiland laten rausjen, zeg.”

“Ja, wéér een eiland,” zuchtte Arie.

“Heb je nou al nagekeken, waar dat eiland precies ligt? En hoe groot het is? En is het werkelijk van Griekenland, of komen we straks weer in een of andere militaire manoeuvre terecht van Grieken, die dat eiland ineens komen opeisen?”

“Nee, dat doen die Grieken alleen bij ónbewoonde eilanden, katuil!”

“Waarom?”

“Nou, ze denken op een onbewoond eiland minder weerstand te verwachten. Bij bewoonde eilanden durven ze dat niet zo goed. Ha, hier is een boekwinkel. Neus jij eens even rond, of je iets kunt vinden over Griekenland of dat roemruchte Páros. Dan ga ik...”

Bob stak een hand op: “Zeg maar niets meer, dikke wapenbroeder. Ik snap. Ik snap het heel goed. Jij gaat je natuurlijk weer even volplempen.”

Toen ze boord van de Airbus zaten, begon Bob te bladeren in een soortement dikke folder. Even later begon hij te fronsen en weer wat later zei hij aarzelend:

“Zeg eh, dikke, weet je wel zeker dat het allemaal wel wáár is, wat die man

aan de telefoon vertelde?”

“Nee, ik ben Gekke Harry. Ik vlieg meteen af op elk wild gerucht over mijn vriendje Jan, dat verdwenen is. Natúúrlijk is het waar, man. Ik heb hem een beschrijving van Jan laten geven, compleet met haarkleur, smaak voor kledingstukken, vrekkingheid en al.”

“Ja, dat zegt genoeg,” zei Bob spottend. “Alsof Jan de enige gierige Hollander ter wereld is, die door Europa trekt! Man, de stranden van Spanje, Griekenland en Turkije liggen vol van Hollanders die elke cent, uitgegeven aan een goed hotel, zonde van het geld vinden! Nee, mastodont, het zaakje stinkt aan alle kanten.”

“Hoezo? Is er iets mis? Bestaat dat hele eiland niet?”

“Dat wel, ja. Het bestaat, maar dat is dan ook al. Sper allebei je sproetige oorflappen wagenwijd open: Póros is een klein eilandje, dat eigenlijk alleen maar gebruikt wordt als populair vakantie-oord voor de rijke Atheners, die hun stad, waarvan men in dit boek beweert dat de lucht er op die van Pittsburgh lijkt, iedere zomer ontvluchten. Máár, rolmops op twee poten, zei die vent niet, dat je naar dat eiland kon vliegen?”

“Ja. En wat is daar mis mee? Dacht je dat ze in Griekenland geen vliegtuigen hebben?”

“Zeker. Maar, muildier, *het eiland Póros heeft geen vliegveld!* Snap je nou mijn bezorgdheid?”

Arie staarde Bob geschrokken aan, ging toen peinzend naar buiten zitten kijken en telde de akkerbanen, ver beneden hem. Dan graaide hij Bob het boekje uit handen, bekeek de bladzijde, waar Bob had zitten lezen, bekeek die paar regels nog eens, sloeg het boekje dicht en tikte er Bob mee tegen diens Amerikaanse neus.

“En kun jij, Amerikaans leeswonder, het verschil zien tussen een “o” en een “a”? Je hebt je een boek over *Póros* in je klauwen laten stoppen, en wij gaan naar *Páros*. Alsjeblieft!”

Bob staarde van Arie naar het boekje en weer terug. “Dus...”

“Dus het heeft er alle schijn van dat die vent aan de telefoon gewoon de waarheid sprak en dat vriendje Prins even gewoon weer eens in de nesten zit, en hulp nodig heeft van op z'n minst één iemand die kan lezen.”

“Alsof jij nooit eens een stommitieit uithaalt, vetkwab. Helaas nog net niet zoveel als Jan en ik, maar dat komt ook nog wel eens, wacht maar af. Ik zie vooruit naar de dag, waarop Jan en ik jóú eens uit de nesten kunnen halen. Dan word je misschien eens wat minder arrogant.”

“Poeh, daar ben ik veel te slim voor, jongetje Evers. Bovendien...”

“Bovendien, wát?” vroeg Bob

“Bovendien ben ik gewoon te dik om in gewone huis-, tuin- en keukennesten terecht te komen.”

Bob vond het maar het beste om hier niet op te reageren.

“Dus er zijn twee eilanden die qua naam erg op elkaar lijken. En wij gaan naar Páros?”

“Precies, Bobbie. Heb jij nooit gehoord van Parisch marmer? Napoleon ligt in een graf, dat gemaakt is van Parisch marmer.”

“Parisch marmer? Ik dacht altijd dat dat uit Parijs kwam.”

Arie kreeg deze keer geen kans om een schimpscheut uit te delen, want een knauwerige Amerikaanse stem kondigde aan, dat John F. Kennedy Airport in zicht kwam, dat ze allen hun sigaretten moesten doven en hun veiligheidsgordels omdoen. Een stewardess haastte zich langs hun en Arie probeerde haar aan te klampen. Ze zei:

“Sorry mijnheer, we gaan zometeen landen. Ik heb nu even geen tijd voor u.”

“Wat is er, dikke?” vroeg Bob. “Moet je nu alwéér eten? Had je daar niet wat eerder aan kunnen denken? Je hebt het bericht toch gehoord? We gaan nu meteen landen; je kunt toch wel op je tien worstvingers narekenen dat de stewardessen nu even geen tijd voor je hebben.”

“Natúúrlijk heb ik dat bericht gehoord, paardehoofd. Maar daar wilde ik het nou nèt over hebben.”

“Hoezo?”

“Als ik het goed begrepen heb, moeten we eerst al onze sigaretten uitmaken, voor we kunnen landen.”

“En is dat zo gek? De hoeveelste keer is dit, dat jij in een vliegtuig zit?”

“Dat vind ik gek, ja. Mag ik? Welke sigaretten? Jullie Amerikanen doen al jaren dusdanig hysterisch over mensen die roken, dat jullie ervoor gezorgd hebben dat mensen in vliegtuigen niet meer mógen roken. Waarom dan dit omroepbericht?”

Bob staarde hem verbluft aan:

“Dus...”

“Dus is het bericht ietwat overbodig, snap je?”

“Pfff, daar moet je Europeaan voor zijn, om over zo een kleinigheid te vallen. Dat mens zal het tijdens haar opleiding zo geleerd hebben en al jaren hetzelfde bericht omroepen. Dat zal de verklaring zijn.”

“Dan mag ze haar repertoire wel eens aanpassen,” mompelde Arie. “Het is dat we nu inderdáád in New York zijn, maar ik vraag me toch af of ze bij een landing in Los Angeles óók vertelt dat we onze sigaretten uit moeten maken, omdat John F. Kennedy Airport in zicht is...”

“Wat doen we, Bob? We hebben de keuze uit het Lufthansa-vliegtuig dat over een uur naar Frankfurt vertrekt, maar als we een uurtje langer wachten, kunnen we de Concorde naar Parijs nemen.”

“Waarom zouden we twee uur wachten? Waar is dat goed voor? Je hebt in Pittsburgh al genoeg gegeten voor zeventien weeshuizen, zou ik denken, dus...”

“Nee, uil,” zei Arie. De Concorde is een supersonisch Mach 2,2-vliegtuig, dat ons in slechts vier uur naar Parijs brengt, terwijl een gewoon vliegtuig van de Lufthansa acht uur of nog meer doet over de afstand New York - Frankfurt.

Dus in plaats van een uur tijd te verliezen, winnen we er drie.”

“Hm.”

Bob ging tickets regelen, terwijl Arie op lectuur over het roemruchte eiland Páros uittrok. Hij vond niets over Páros, maar wel de *Blue Guide* van Griekenland, met daarin drieneenhalf bladzijde informatie over hun reisdoel. Hij liep terug naar Bob, die voor een raampje in de West Wing van het immense vliegveld stond te kijken naar de Concorde. Hij stond daar met beide handen in zijn broekzakken, met die typische minachting van elke Amerikaan voor Europese uitvindingen.

“Ik val niet dood over elke cent, dat weet je, dikke, maar weet je wat die tickets kosten? Als Jan hier ooit van hoort...”

“Nou, èn? Jan is er niet, en bovendien, het vliegtuig is twee keer zo snel en twee keer zo luxe als die dingen die jullie hier in de States vliegtuigen noemen, dus mag het ding ook rustig twee keer zoveel kosten. En hier heb ik een boekje waar niet alleen Páros en Póros, maar ook alle andere eilanden in staan, plus wat er verder nog zoal in Griekenland te doen is.”

Ze gingen aan boord van de Concorde, en wat Arie had gezegd over luxe, bleek het understatement van het jaar te zijn. Het supersonische vliegtuig was niet twee- maar zeker wel vier keer zo luxe als de vliegtuigen die wij gewone stervelingen gewend zijn. Bob keek zijn ogen uit, en vergat prompt Páros, Póros, Arie en alle Amerikaanse uitvindingen. Hij fluisterde:

“Eén keer zelf achter de stuurknuppel van zo’n ding zitten... Tjonge, jonge, wat zou ik daarvoor over hebben. Of zou dit vliegtuig zo modern zijn, dat het geen stuurknuppel meer heeft?”

Voor ze het goed en wel beseften, zette het vliegtuig alweer in voor de landing in Parijs. Daar ging alles ook al weer bijzonder snel. In no time zaten ze in de machine naar Athene, en kregen de smaakten de vreemde gewaarwording dat de afstand Parijs - Athene ongeveer net zo lang duurde als de afstand New York - Parijs.

Toen hield hun razende tempo op.

Ze kwamen in Athene aan om half vijf ‘s morgens, plaatselijke tijd. Bob en Arie probeerden te weten te komen waar het vliegtuig naar Páros zou

vertrekken, maar dat zat ze niet glad. Je zou denken dat in Griekenland tegenwoordig iedereen Engels sprak, maar het duurde een vol kwartier voor ze een medewerkster van een of andere obscure Midden-Oostelijke vliegmaatschappij vonden, die een paar woorden Frans sprak. Zij vertelde de jongens, dat de stad Athene over maar liefst twee vliegvelden beschikte: een, dat waar ze zich nu bevonden, voor internationale vluchten en een tweede voor binnenlandse vluchten. Er reed een gratis bus tussen die twee vliegvelden, ja, maar niet om half vijf in de ochtend. “Kom tegen zes uur, half zeven nog maar eens terug,” was de opbeurende boodschap die het meisje hun nog meegaf, voor ze in haar kantoortje verdween.

Bob en Arie keken elkaar eens aan. “Wat is dit voor zottigheid?” gromde Arie. “Twee vliegvelden...”

“O, dat zie je bij ons in de grote steden in de States ook steeds meer, dikke. Da’s heel modern.”

“In de States, ja. Maar daar leven ze ook in de twintigste eeuw, en dat kun je van dit land niet beweren. Hoe komen we nou op dat andere vliegveld?”

“Moest jij vanhier niet eerst die Kóstas opbellen?”

“Ja, maar op Páros is het natuurlijk ook half vijf. Je kunt die man niet om half vijf uit zijn Griekse bed bellen. Laten we maar eens kijken of er hier taxi’s rijden.”

Die reden er, maar even een taxi praaïen was er niet bij. De eerste drie taxichauffeurs, die ze aanschoten, bleken alleen bereid de jongens te vervoeren als ze een kamer wilden nemen in het hotel, dat hun respectievelijke neven dreven. Anders, zo verklaarden de chauffeurs, ging de rit niet door.

Arie probeerde een vierde chauffeur, maar Bob pakte het wat anders aan. Hij ging domweg in een der vele taxi’s zitten. Tegen Arie, die hem stomverbaasd bekeek, grinnikte hij: “Laten ze maar proberen mij hieruit te krijgen. Nu zal hij me wel moeten vervoeren.”

Dat laatste gebeurde ook inderdaad, maar tegen een schandelijk hoog tarief. Het was een ritje van niks, maar toch kregen de jongens de gelegenheid om

iets belangrijks over het verkeer in dit deel van de wereld te leren kennen: er bestond klaarblijkelijk zegge en schrijve één verkeersregel: je mag nergens tegenaan rijden, voor de rest is alles toegestaan.

Op het nationale, of oostelijke vliegveld bleek dat ze om acht uur een oude Fokker naar Páros konden nemen.

“Laten we dat maar doen, Arie. Als ze op dat eiland telefoons hebben, kun je die vent ook daar van het vliegveld bellen, natuurlijk. Want het volgende vliegtuig vertrekt pas om vier uur vanmiddag.”

Dat was natuurlijk het beste, en beide jongens wachtten op het tijdstip waarop ze konden vertrekken. Op dit vliegveld was helemaal niets te beleven. Of lag het aan het uur van de dag? Ze wisten het niet, en waren ook te moe om ernaar te gissen. Ze liepen naar buiten, en Bob ging een dutje doen onder een palmboom. Arie probeerde nog even of Kóstas al wakker was, maar toen dat op niets uitliep, ging liep hij op zijn gemak een rondje rond het hele vliegveld. Hij had in het vliegtuig wat in zijn *Blue Guide* zitten bladeren, en op pagina 179 had hij gelezen dat de vliegveldterminal een prachtige constructie moest zijn van de bekende Finse architect Eero Saarinen. Hij bekeek het gebouw eens goed, maakte een spottende buiging ter ere van wijlen Eero, en draaide zich om zijn hakken om teneinde naast Bob plaats te nemen.

Om half acht slenterden beide jongens in de richting van de oude Fokker, die men hun had aangewezen. Bob verbleekte bij het zien van het vliegtuig, dat eruitzag alsof het beide wereldoorlogen had overleefd, en daarna met wat stopverf en lak weer wat was opgekalefaterd:

“Is dit iets uit de tijd van de Onafhankelijkheidsoorlog?”

“Klets niet, Bob. Dit is een nationaal monument. Odysseus heeft tien jaar in deze machine doorgebracht, toen hij vanuit Troje terug naar huis ging. Kijk maar, het staat erop, zie je?”

Inderdaad, het krakkemikkige toestel had de erenaam Odysseus gekregen. De goede man zou zich omdraaien in zijn urn, als hij dit nog eens had mogen

meemaken.

Overigens was de opmerking van Arie natuurlijk maar een grapje. Maar omdat er de laatste tweeduizend jaar geen Griek meer is, die iets gepresteerd heeft, zijn Grieken gedwongen om alles te vernoemen naar een heel, heel ver verleden. De gebouwen die ze neerzetten, zijn zonder uitzondering kopieën van gebouwen die hun verre voorouders hadden ontworpen. Daarom had Arie dat moderne vliegveld zo verbaasd; je zou, zo vond hij, in Griekenland een vliegveld met imitatie-klassieke beeldjes en zuiltjes verwachten.

Het vliegtuig bleek in weerwil van z'n uiterlijk toch in staat om volgens de regelen der kunst koers te zetten naar Páros, waar de jongens tegen negenen werden afgezet. Het was al heet op het vliegveld, dat de naam vliegveld eigenlijk nauwelijks verdiende. Maar er was zowaar een telefoon, en er stonden taxi's te wachten.

"Laten we eerst maar maken dat we in de hoofdplaats van dit eiland komen," zei Bob. "Dan kun je daar die man opbellen, terwijl ik me tegoed doe aan een lekker koel drankje."

Arie beaamde dat. Zoals reeds eerder vermeld, was de taxi bij de vliegreis inbegrepen, maar de ironie van het Noodlot wilde, dat zuinige Jan géén gebruik had kunnen maken van deze gratis vorm van vervoer door een staking.

"Hoe heet de plaats, waar we naar toe gaan?" vroeg Bob plotseling, toen de taxi vijf minuten onderweg was.

"Wacht even," zei Arie. "Ah, hier heb ik het: Paroikía, en ze hebben er een joekel van een kerk, met honderd poorten. Er staat zelfs een plattegrond van die kerk in mijn *Blue Guide*, maar niet van het stadje zelf."

"Dan zal die kerk wel belangrijker zijn dan dat stadje," concludeerde Bob en keek weer naar buiten. "Als ik oud ben, dikke, wil ik hier zo'n huis met zo'n blauw dak, op de rotsen boven de zee. Iedere avond de zon zien ondergaan boven mijn eigen terras."

"Daar zou je toch snel genoeg van krijgen," zei Arie. "Als jij niet minstens iedere maand wat actie had, anders dan het opzij duwen van toeristen. Kijk

nou eens.”

Ze waren inmiddels in het hoofdplaatsje, dat officieel Paroikía heet, maar ook bekend staat onder de naam Páros. Er liepen duizenden toeristen rond, waarvan de meesten slechts de meest elementaire kleding aan hadden.

“Het lijkt verdorie Spanje wel,” zei Arie. “Vroeger ging al dat spul naar Benidorm, maar tegenwoordig is Griekenland erg in trek. Op Kreta is het al helemaal verziekt: daar word je, heb ik me laten vertellen, al in het Nederlands aangesproken. En waarom? De mensen, die nu naar Griekenland komen, gingen tien jaar geleden nog naar Spanje. En dat alles onder het mom van: in Griekenland kunnen we van cultuur genieten. Ze liggen drie weken met hun billen op het strand, en, o, o, wat hebben ze veel van de Griekse cultuur gezien! Ze zouden al dat klootjesvolk de toegang tot dit land moeten weigeren.”

Hij schoot ineens in de lach en ging door: “Weet je, bij ons in Holland heb je een programma, *De vakantieman*, en daar vragen ze wel eens van dit soort toeristen, of ze weten waar ze nu eigenlijk zijn. Die vakantieman neemt een kaart van Europa mee, en dan vraagt hij Nederlandse toeristen in Spanje, of zo, of ze weten waar ze zijn. En het gebeurt maar een enkele keer, dat iemand de kust van Spanje weet te vinden. Echt, ik heb een paar maal gezien dat iemand dan de kust van Estland aanwees, en zelfs één keer iemand die dacht dat hij op Nova Zembla zat!”

Bob zweeg ietwat beschaamd, want hij wist dat het met Amerikanen al tientallen jaren zo gesteld was. Hij was dat onderzoek van een paar jaar geleden, ten tijde van de Golfoorlog, nog niet vergeten, waaruit bleek dat 60% van de volwassen Amerikanen niet in staat was om Engeland, Frankrijk of de Perzische Golf op een kaart aan te wijzen...

De taxi zette hen af in de haven van Paroikía. Bob zette koers naar het eerste het beste terras, en Arie vond al snel een kantoor van de O.T.E., de Griekse P.T.T. Hij draaide het nummer van Ovidiós, maar die was alweer (of

nog steeds?) net thuis. Nijdig bense Arie de hoorn neer. Hij voegde zich bij Bob.

“Het ellendige is, dat we niet weten waar we zijn moeten,” zuchtte hij. “En ik voel er toch weinig voor om de hele dag met die bagage rond te lopen.”

“Nou, wij zijn de enigen niet, die hun hele hebben en houden met zich meesjouwen,” troostte Bob. “Kijk eens.”

Inderdaad, de haven leek wel een verzamelplaats van rugzaktoeristen in alle kleuren van de regenboog en uit alle delen van de wereld. Arie keek er met belangstelling naar.

“Er toch zal weinig anders op zitten, dan hier nog maar wat te blijven zitten,” ging Bob door. “Zolang ze hier koele tonic hebben, is het hier best uit te houden. Overigens zullen ze hier wel, net als in Mexico en andere zuidelijke landen, een siesta hebben. Dan komt die Ovidiós natuurlijk thuis.”

Arie zag de redelijkheid daarvan in. Hij bestelde meteen maar drie glazen ananassap, en werd even vreemd aangekeken door de kellner. “Drie glazen, ja,” zei Arie. “Drie, tre, tres, trois.”

“Komen die rugzaktoeristen hier nou met een bepaalde bedoeling?” zat Bob zich hardop af te vragen. Voor die vraag was wel enige aanleiding. Arie zat zich ook af te vragen of er nou enig systeem zat in de bewegingen van die mensenmassa. Het leek wel of er ginds, bij de haven een enorme knokpartij aan de gang was. Hij wees Bob erop, en die klom op een stoel om te kijken wat er aan het handje was.

“Ik kan niets onderscheiden,” zei Bob. “Het lijkt een gigantische draaikolk, daar bij dat huisje.” Hij ging weer zitten.

De kellner bracht Arie’s drie glazen sap. De dikkerd slurpte het eerste glas meteen tot op de bodem leeg.

“Verrek,” zei hij dan. Het is geen huisje. Het is alleen een dak, op vier palen. Onder dat dak staan hekken. Het lijkt wel zo’n corral als ze er bij jullie in het verre westen erop na houden, maar dan overdekt. En al die toeristen gaan erin. Nou snap ik het. Ze moeten met z’n allen op die boot.”

Bob zag het ook en rilde.

“Ik ben toch maar blij dat we zijn komen vliegen.”

De enorme boot, die in de haven lag, zag er al even onbetrouwbaar uit als het vliegtuig waarmee zijzelf die morgen op het eiland waren gekomen.

“Zeg, Bobbie,” zei Arie ineens. “Ik herinner me ineens iets. Ze hebben bij ons op de Noordzee een hele tijd geleden al die veerboten door wat modernere modellen vervangen, en die oude dingen aan Griekenland verkocht. Al zijn leven is het een Nederlands schip, dat je daar ziet.”

“Had je vader moeten weten,” zei Bob. “Dan had die die boten kunnen kopen en er nog wat aan kunnen verdienen.”

“Die doet alleen vrachtvervoer, ezelsveulen van Japan.”

“Nou, maar dit lijkt meer op vracht- of veevervoer dan op een ordentelijk passagiersschip.”

Arie vond dat er een bepaalde mate van redelijkheid in die opmerking zat. “Moet je kijken. Zie je dat gedrang? Het is hier inderdaad best wel uit te houden; we hebben wat te drinken, we hebben wat te kijken; alleen moesten we er nog een parasolletje bij hebben.”

Bob schokschouderde alleen maar. Hij had zelf niet gauw last van de hitte, maar roodharige Arie werd nooit bruin, maar verbrandde en vervelde alleen maar als hij een half uurtje in de zon zat. Arie stond op, liep het bij het terras behorende café in, en kwam even later terug, gevolgd door een minstens even dikke kellner, die buigend en zwetend achter Arie aan liep met een enorme blauwwitte parasol in z'n beide handen. Er wisselden wat biljetten van duizend drachmen van eigenaar en de parasol werd keurig boven Arie's hoofd geplaatst.

Bob zat dat gedoe glimlachend aan te kijken.

“Je had gelijk, dikke. Je raakt hier inderdaad niet gauw uitgekeken. Dit lijkt wel zo'n tafereeltje uit *A passage to India*, of zoiets. Jammer dat ze niet een jongetje hebben, dat achter je gaat zitten wuiven met een palmbblad, dat zou het Britse koloniale sfeertje pas compleet maken.”

“Wat is er zo bijzonder aan dat Britse koloniale sfeertje, Amerikaanse nitwit?” gaf Arie terug. “Is er iets mis met een goed, oud Hollands koloniaal sfeertje? Ik geloof dat ik nu pas de sfeer van de boeken van Daum en Couperus begin te doorgronden.”

Bob had zijn belangstelling voor Arie's plotselinge tempo doeloe-gevoelens alweer verloren, en zat te piekeren over gans andere zaken.

“Zeg, ouwe koloniaal, is er enige kans, dat we hier in deze plaats moeten zijn?” vroeg hij.

Arie pakte een geheel nieuw boek, dat speciaal gewijd was aan Páros en dat hij op de terugweg van de O.T.E. had aangeschaft:

“Eén hedendaagse Amerikaan kan meer domme vragen stellen dan tien oude, wijze kolonialen kunnen beantwoorden,” zei hij. Hij las voor:

“Paroikía is de hoofdplaats van het eiland; het had bij de laatste volkstelling - wanneer was die? Ha, in '71, net als in Nederland dus - 1995 inwoners, terwijl het hele eiland toentertijd 6776 inwoners telde. Dus reken maar uit: de kans dat die geheimzinnige mijnheer Ovidiós hier zit, is ongeveer één op drie.”

“En hoe groot is dit gezegende eiland?”

Arie bladerde verwoed in zijn boek. Het duurde even voor hij antwoord gaf:

“186½ vierkante kilometers. Da's dus ongeveer net zo groot als Texel.”

“Hajuijst, Texel. Wat is Texel? Word ik geacht Texel te kennen?”

“Texel is een van onze eigen Hollandse Waddeneilanden, jongeman.”

“Ja, luister eens even, je kunt van een gewone Amerikaan als ik niet verwachten, dat hij zich serieus interesseert voor landen of eilanden, die nog kleiner zijn dan Nederland. Dat is toch al zo klein. Waarom delen jullie dat land eigenlijk nog onder in provincies, steden en eilanden? Maak er gewoon één grote stad van, zou ik zeggen. Dat hele Nederland, waar jij zo trots op bent, is nauwelijks zo groot als de gemiddelde Amerikaanse staat.”

“Ik zou daar veel op kunnen zeggen, Bobbejongen, en dus zeg ik alleen maar dit: hoewel jij beweert dat een Amerikaan zich niet interesseert voor

eilanden die kleiner zijn dan Holland, zat er daarnet nog eentje naast me, die vol belangstelling vroeg hoe groot dit eiland is. Waarom wil je dat trouwens weten?”

“Omdat, bovenstebeste Arie, ik er niet veel voor voel om weer in een gammele, stinkende bus, taxi of andere vorm van plaatselijk vervoer plaats te nemen. Kunnen we niet beter een auto huren? Dan zijn we in ieder geval niet afhankelijk van het openbaar vervoer, en we zouden nu alvast wat van het eiland kunnen gaan verkennen.”

“Dat is een goed idee, Bob. Af en toe heb jij ook nog wel eens goeie ideeën. Dat valt me weer mee voor iemand van jouw geestelijke capaciteiten.”

Voor Bob een passend antwoord had kunnen verzinnen, was Arie verdwenen, Bob bij de bagage achterlatend. Bob vond het best. Hij kon het Arie heus wel toevertrouwen om een auto te huren. Die zou niet gauw voor een tweede keer met een Trabant komen aanzetten.

Terwijl hij terugdacht aan Arie in die Trabant, herinnerde hij zich dat hij hier op het eiland ook veel Oosteuropese wagens had zien rondrijden. Het leek wel, of alles wat Grieken kochten, tweedehands spul was. Boten, vliegtuigen en oude Oostblokauto's.

Terwijl hij daar nog over nadacht, kwam Arie alweer aanrijden in een spiksplinternieuwe auto, die - Bob, die erg gevoelig was voor kleuren, kreunde zachtjes - helgeel was gespoten.

“Alstublieft, mijnheer,” zei Arie, en hij boog. “Wilt u de bagage maar even inladen, en achter het stuur plaatsnemen?”

Bob liep eens om de auto heen.

“Wat is dit voor een auto? Een Japanner, soms, die ik nog niet ken?”

“Een Koreaan, als ik het wel heb,” zei Arie. “Wat doet het ertoe, het ding rijdt heerlijk. Probeer zelf maar.”

Bob keek kritisch naar de nieuwe nummerborden.

“Hé, ik dacht dat Grieken een ander alfabet dan wij gebruikten. Maar, kijk, dit nummerbord kan ik lezen.”

“Ja,” zei Arie. “Dat is mij ook al opgevallen. Het Griekse alfabet heeft ongeveer voor de helft dezelfde letters al wij. En nu is het aardige, dat ze voor nummerborden alleen maar die letters gebruiken, die wij ook kennen. Dat is wel zo sociaal, natuurlijk. Het zal je anders maar gebeuren, dat je aangereden wordt door een auto met een psi, een xi en een phi als nummer. Als je dat nummer snel wilt noteren, sta je toch wel even raar te kijken.” Bob laadde de bagage in en nam plaats achter het stuur.

“Hoe laat zou een eventuele siesta hier beginnen?” vroeg hij.

“Tegen een uur of twaalf, denk ik,” zei Arie. “Het is nu ongeveer half elf, dus we hebben nog even de tijd.”

“En we kunnen die man natuurlijk ook van elke andere plaats op het eiland bellen.”

“Och, ja.”

“Inderdaad; zeg, Arie, deze auto rijdt heerlijk. Ik heb anders wèl het gevoel dat ik oud begin te worden.”

“Hoezo?”

“Kijk, vroeger wisten Jan en ik alles van auto’s en vliegtuigen, en het is nu al de tweede keer binnen vierentwintig uur dat jij een vliegtuig en een auto kent, die ik nog niet kende.”

“Eigen schuld.”

“?”

“Had je maar moeten zorgen dat je in Europa geboren was, natuurlijk! Laten we nou eerst even stoppen, en kijken hoe dit eiland in elkaar steekt.”

Dat was vrij eenvoudig, zagen ze op het kaartje in Arie’s boek over Páros. Op de noordelijke helft van het eiland was een verharde weg van Paroikía naar een dorpje dat Náousa heette, met een aftakking, die langs de oostkust liep tot Píso Livádhi in het zuidoosten. De hele zuidwesthoek, waar het vliegveld lag, had alleen maar onverharde wegen, zoals ze zich trouwens ook van hun rit van het vliegveld naar Paroikía konden herinneren. In het midden van het eiland lag een hoge berg.

“Wacht, er staan drie, o nee, vier kasteeltjes op de kaart. Dat betekent een vesting. Er zijn dus drie vestingen op Páros en één op dat kleine eiland hier, Antíparos. Eén vesting is Paroikía, dat ligt achter ons. De andere twee zijn Náousa, in het noorden en Ag. Antónios in het oosten. Hm, wat betekent nou weer “Ag.”?”

“Dat zullen we meteen gaan uitzoeken,” beloofde Bob. “De verharde weg loopt langs dat “Ag. Etcetera”, zie ik. Dus: op naar “Ag. Etcetera”.”

De weg slingerde tussen heuvels door, en de enige plaats die je met een beetje fantasie ‘van betekenis’ zou kunnen noemen, die ze onderweg tegen kwamen, was Lévkas. Met de auto konden ze niet helemaal bij Ag. Antónios komen, maar wel in de buurt. Ze hadden geen zin om in de hitte te gaan lopen, dus reden ze maar door naar het volgende dorp op de kaart, Píso Livádhi. Arie keek weer in zijn boek, en zei:

“Hoe kán dat nou? Hier staat dat dit dorp drie inwoners heeft. En kijk nou eens?”

Ze zagen inderdaad een compleet dorp, dat weliswaar niet zo druk met toeristen bevolkt was als Paroikía, maar waar toch minstens meer dan drie man aanwezig waren.

“Moet het niet zijn, 30 of 300 inwoners, dikke?”

“Nee man, kijk zelf: hier staat het : 3 inwoners. En dat kan kloppen met wat dat onvolprezen boek verder meldt: District Márpissas, met 584 inwoners, heeft 3 dorpen : Márpissa zelf, met 526 inwoners, Driós, met 55 inwoners, en dan blijven er, als ik goed reken, voor Píso Livádhi inderdaad drie over.”

“Nouja, die volkstelling, waar je het over had, was in 1971. Intussen zijn er een paar inwoners bijgekomen. Bovendien is het volop zomer, dus meer dan de helft zal wel toerist zijn.”

“Dát is de verklaring. Ja, natuurlijk.”

Ze stapten uit, en Bob wandelde naar het strand. “Ik zie je zo wel verschijnen,” riep hij Arie na, die meteen naar een telefooncel rende.

Even later voegde Arie zich bij Bob.

“We moeten als de raphazen naar Náousa, aan de noordkant. Kijk hier, bij die grote baai. Daar zit die vent.”

“Ha, dus je hebt hem aan de lijn gekregen?”

“Inderdaad ja. We ontmoeten hem in...” Arie keek op een briefje, “Tría Astéria.”

“En weet je waar dat is?”

“Jaha. Kom nou maar.”

De auto ging op weg naar Náousa. Ze reden het hele dorp door, en een kilometer de kant van Paroikía op, ging een weg links de heuvels in. Tría Astéria bleek een door een Duits echtpaar gedreven restaurant te zijn. Je hoefde echt geen talenknobbel te hebben om te vermoeden dat Tría Astéria “drie sterren” betekende, want overal zagen Bob en Arie drie sterren staan: op de deur, boven de deur, zelfs in alle stoelen en tafels had men steeds drie sterren gegraveerd.

Aan een tafeltje bij een raam, dat uitzag op de baai, in de verte, zat een man met een ontstellend grote neus.

Arie ging op hem af.

“Are you Mr. Ovidiós?”

“Yes, I am. How do you do?”

“I’m fine. My name is Aree Rose, and this gentleman is Bob Evers.”

“Nice to meet you two. Sit down, ukkee?”

EEN LANG VERHAAL VAN EEN MAN MET EEN LANGE NEUS

Arie vond het tijd voor een lichte lunch, dus hij bestelde meteen maar twee dubbele, Duitse biefstukken, een bescheiden wasmand vol gebakken aardappelen en een schaal met diverse soorten groente. Daarbij nam hij een karafje wijn, die Ovidiós hem aanpreef als de beste van het eiland, Kavárnis.

Bob zag uiteraard meer in een enorme bak ijs, en Ovidiós nam genoegen met een kopje Griekse koffie.

Laatstgenoemde stak van wal met zijn verhaal over de verdwenen tabletten en de verdwenen jongens.

Arie kreeg medelijden met de man, die zo in de zorgen zat over zijn tabletjes, maar Bob, die het geneuzel over tabletten en politieke kwesties minder interesseerde, was eigenlijk alleen maar geïnteresseerd in het avontuur en in de bevrijding van de twee jongens.

“Dus, als ik het goed begrijp,” vatte Arie het hele verhaal samen, “denk jij dat die zwerfjongeren iets te maken hebben met de diefstal van die tabletten?”

“Ja. Die Roger zou undercover gaan informeren bij een meisje, dat bij die zwervers hoorde. Hij is uit een telefooncel getrokken op het Kolimbíthres-strand, dat heeft de politie kunnen nagaan. Het probleem is, dat we niet weten wát hij intussen van die zwervers heeft gehoord. Maar het verband tussen Jan, die bij die meisjes informeerde en dat optreden van die Zweed tegen die meisjes, en Roger, die bij dezelfde meisjes informeerde naar die tabletjes, en daarna uit een telefooncel werd getrokken, is duidelijk, ukkee?”

“Right,” zei Bob. “Het lijkt me niet juist als die dikke daar nu wéér bij die zwervers gaat informeren. Het zou een beetje in de gaten lopen, een derde

Hollander. Dus zal ik gaan, maar ik hou' mijn mond over tabletten en diefstallen. Goed?"

"O.K.," zei Arie. "Maar wat doe ik intussen?"

Bob had daar klaarblijkelijk ook al over nagedacht:

"Wij houden via dit restaurant, dat een eind buiten het dorp ligt, contact met elkaar en met Kóstas hier. Jij gaat de rijke toerist uithangen, en jij gaat de discotheken en bars af. Dat is een systeem dat we in het verleden vaker hebben toegepast en het heeft meestal iets opgeleverd. Jij, Kóstas, hebt de kleren van Jan en Roger thuis?"

"Ja," zei Kóstas. "Wat wil je daarmee?"

"Zó kan ik me niet onder die zwervers begeven. Je zei dat Roger wat T-shirts bij zich had, die beter geschikt zijn voor dat soort publiek. Daar kan ik er wel even eentje van lenen, hè?"

"Wacht even," vond Arie. "Is er kans dat die zwervers zijn bagage hebben ingezien en zijn T-shirts kennen?"

"Dat weten we nou net niet," zei Kóstas. "We vonden geen paspoort in zijn bagage, terwijl hij dat toch zeker hier op het eiland gehad moet hebben, ukkee? Dat kan betekenen, dat die zwervers zijn bagage doorzocht hebben, maar het zou ook kunnen betekenen, dat hij zijn paspoort bij zich had op het moment dat hij ontvoerd werd."

"Nou," zei Arie, "zolang we dat niet met zekerheid weten, lijkt dat idee van die T-shirts mij maar knap gevaarlijk."

"Klets," vond Bob. "Onzin. Er lopen duizenden mensen rond met T-shirts van popgroepen en metalbands."

"Daar zit wat in," vond Kóstas. "Dat is dus geregeld. Voor jou, Arie, zal ik even een lijstje maken met discotheken en bars. Er zijn in dit dorp zes disco's."

"Wat?" riep Arie. "Zes discotheken in een dorp van duizend inwoners?"

"Je vergeet dat dit een vakantie-eiland is," zei Kóstas.

"Je kunt het beste beginnen in de Cave-disco. Dat is de grootste."

Arie had een ander bezwaar:

“Is het nou aannemelijk, dat de zwerffiguren in een discotheek uitgaan?” zei hij. “Wat ik van discotheken in vakantie-oorden weet, is dat ze niet bepaald goedkoop zijn.”

Kóstas begon te lachen.

“Dat klopt,” zei hij. “Maar van zwerfjongeren heb je niet zoveel verstand, is het niet? Die hebben geen geld om te eten of om een hotelkamer te huren, maar om naar een discotheek te gaan, hebben ze klaarblijkelijk plotseling wél voldoende geld. Bovendien, ze kunnen er bijvoorbeeld zakkenrollen, weet je?”

“Ozo,” zei Bob.

“Ach,” vervolgde Kóstas, “ik weet het, je mag niet generaliseren of discrimineren, en veel van die zwerfjongeren zullen best eerlijke kerels zijn, maar er zitten nou eenmaal altijd wat bandieten tussen. Vraag het de winkeliers hier in het dorp maar.”

“Goed, goed,” zei Arie. “Ik zie er vooralsnog geen heil in, maar ik weet ook geen beter plan. Hoe komen we nou te weten of ze inderdaad iets met die tabletten uitstaande hebben? Ik neem niet aan dat ze die bij zich hebben in een disco.”

“Nee,” zei Bob. “Maar je kunt wel zien of ze geld hebben of niet. Als ze geld hebben, redelijk wat geld, bedoel ik dus, kan dat betekenen dat ze dat middels het rollen van zakken hebben gekregen, of...”

“... we zitten op het juiste spoor,” vulde Arie aan. “Knap denkwerk, Bobbie. Maar met dat al, ook in die discotheken val ik natuurlijk op als wéér een Hollander, die alleen op vakantie is. En als ik een avondje in een discotheek heb lopen hossen, kent het hele eiland mij en mijn postuur.”

Bob zweeg, want dat was helaas maar al te waar. Arie was nou niet bepaald de persoon die onopvallend in een mensenmassa verdween.

“Dat risico moeten we maar nemen,” vond Kóstas.

“Jij hebt één voordeel. Je weet wat er met die twee anderen is gebeurd, toen

ze naar tabletten of iets dergelijks informeerden.”

“Een gewaarschuwd mens telt voor twee,” knikte Bob instemmend, “en in jouw geval, dikke, met jouw buik, dus voor vier.” Ze spraken af, dat Arie de auto mee zou nemen, en dat Bob met Kóstas mee zou rijden naar diens huis, om wat ‘passende’ kleding uit te zoeken. Arie rekende af, en ging op weg om een hotel te zoeken.

Kóstas en Bob reden in de oude auto naar Kóstas’ huis.

“Zie je,” zei Kóstas. “Cave-disco, Cave-disco, waar je maar kijkt.”

Bob keek zijn ogen uit. Het leek wel of het hele dorp reclame maakte voor de Cave-disco. T-shirts, reclameborden langs de weg en bij cafés.

“Dat moet wel wat bijzonders zijn,” zei hij.

“Dat is het ook, tenminste als je ervan houdt,” zei Kóstas, terwijl hij rechtsaf sloeg, het dorpspleintje van Náousa op. “Ik ben er ook wel eens geweest met wat jonge mensen van m’n opgraving. Wat nagemaakte stalactieten en stalagmieten, met wat discolampen ertussen, en dat is het eigenlijk. Je moet maar eens gaan kijken, als het je interesseert. Zo, we zijn er. Verder kunnen we niet met de auto. We zullen wat trapjes op moeten lopen, want dit deel van het dorp is tegen een berghelling aan gebouwd.”

Bob vond het allang best. Hij had eerder op die dag in een nieuwe auto gereden, met airconditioning, en deze oude Ford Capri werkte in de hitte als een oven.

Hij liep achter Kóstas aan, die voor een man van een jaar of vijftig - dat schatte Bob tenminste - verbazend snel die talloze trapjes, waaruit de straat hier bestond, opliep.

Hij kwam hijgend aan bij Kóstas’ huis, en liet zich in een stoel neerploffen. Kóstas was zo te zien nog zo fris als het spreekwoordelijke hoentje. Hij zei:

“Blijf maar even zitten, hoor. Het is even wennen, hè, al die trappen. Ik haal intussen wel die bagage.”

Bob zocht tussen de stapel niet-gedragen T-shirts, en vond meteen al iets van

zijn gading.

“Waw, man, Lynyrd Skynyrd. De beste southern rock-band van de jaren ‘70. Dit T-shirt, en geen ander wil ik.”

Hij trok zijn hemd uit, en gleed in het T-shirt.

“I hope Neil Young will remember: southern man don’t need him around anyhow,” zong hij zachtjes een regel uit hèt lijdlied van de Zuidelijke Staten, “Sweet Home, Alabama.”

“Helaas heb ik me gistermorgen nog geschoren,” zei hij dan.

“Heb je niet ook nog een aanplak-stoppelbaardje voor me?”

Kóstas grijnslachte. “Nee, maar ik wil je wel even tatoueren.”

“Dat hoeft niet, hoor,” lachte Bob.

“Nog even een spijkerbroek aan, en ik denk dat ik er zo wel mee door kan. We houden dus contact met elkaar via Tría Astéria?”

“Ja. Ik denk dat je beter kunt gaan, voordat iemand ons hier samen ziet.”

“Dat lijkt mij ook. Doei.”

“Thank you. Succes, ukkee?”

Bob liep de talloze trappen weer af. Hij was nog niet halverwege, of er kwam hem een jongen op een Harley tegemoet, die zómaar de trappen opreed met zijn motor.

“Hey, man! Lynyrd Skynyrd-fan! I’m a free as a bird now.” De laatste woorden zong hij. Hij draaide zijn motor half om, en maakte een uitnodigend gebaar naar Bob. “Meerijden? Waar moet je heen?”

Bob aarzelde. “Weet niet.”

“Heb je onderdak? Nee, zeker. Kom maar met mij mee. Je kunt wel bij ons slapen, hoor. Ik slaap namelijk met een stel vrienden op het strand. Dat mag eigenlijk wel niet. Maar ja... We hebben allemaal niet veel geld, dus...”

“O.K.,” zei Bob, die voelde dat dit nou nèt was wat hij nodig had. “Ik ben Bob, tussen twee haakjes, Bob Evers.”

“American?” vroeg de jongen.

“Yep.”

“I’m Ove, Göteborg, Sweden,” zei de jongen.

Ove en Bob raceten het dorp door en kwamen bij het strand. Daar liep de jongen, die wij kennen onder de naam Xaver, temidden van zijn volgelingen te ijsberen.

“En, Ove, hoe rijdt-ie?”

“Prima,” zei Ove. Hij voegde er nog iets aan toe, wat Bob niet kon verstaan. Hij ving na twee of drie zinnen wel de naam ‘Bob’ op. Xaver stelde zich voor en vroeg hem:

“Dus jij bent een fan van Lynyrd Skynyrd. Zelfs in Europa had je vroeger nogal wat fans van die band, maar tegenwoordig zie je ze niet zo vaak meer. Maarre... Ken jij eigenlijk iemand in Europa?”

“Nee,” zei Bob. “Waarom zou ik?”

“Nou, eh, ik zag laatst een Nederlander lopen met zo’n zelfde soort Lynyrd Skynyrd-shirt aan.”

“Oei,” dacht Bob. “Dus tòch... Nu geen verkeerd woord, Bobbie.”

Hardop antwoordde hij:

“Nee, ik ken geen Nederlanders. Ik wist niet, dat Lynyrd Skynyrd bij jullie in Scandinavië bekend was. Ik dacht dat deze band alleen maar in de States succes heeft gehad.”

Het ijs was tenminste gebroken, en Bob kreeg van diverse kanten flessen drank aangereikt. Hij nam een fles Stolichnaya aan en nipte van het sterke spul. Hij had nog nooit wodka gedronken, en wat hij proefde, beviel hem allerminst. Maar hij vreesde, en vermoedelijk terecht, dat de goede indruk, die hij met zijn T-shirt had gemaakt, teniet zou worden gedaan, als hij zich een zwerver toonde, die geen alcohol lust.

Xaver noemde de namen van zijn ‘onderdanen’; zoals dat zo vaak gaat in dergelijke gevallen, schudde Bob wat handen, mompelde zijn eigen naam een aantal malen, kreeg wat namen teruggemompeld en vergat die meteen weer.

En er was eten, ook. O ja, er zou zelfs genoeg voedsel zijn geweest om rossige nijlpaarden te voederen. Alleen was het Bob helder als water, dat alles links en rechts gestolen was. Hij maakte zich verder geen zorgen of hij zich nu al dan niet schuldig maakte aan heling, haalde zijn schouders op en at en dronk met de bende mee.

Alleen de peinzende blik van Xaver beviel hem niet. Bob kreeg de indruk dat Xaver niet alleen door een grotere bek dan de anderen, maar ook door een grotere intelligentie in staat was om de baas te spelen. Hij kon op zijn tien vingers natellen wat de ander dacht:

“Kent deze Amerikaan Jan Prins nou wel of niet? Is dit hetzelfde T-shirt, dat ik bij die andere jongen of diens bagage heb gezien, ja of nee?”

Plotseling richtte Ove, die Bob in het groepje had geïntroduceerd, het woord tot hem:

“We eten altijd tegen zes uur. Niet zoals die Grieken. Zij eten pas om negen uur of nog later.” Hij grijnsde: “Je vraagt je zeker wel af, hoe wij aan ons eten komen, hè?”

“Zeker,” zei Bob, die het antwoord al kende. Hij wist ook wat er morgen of overmorgen van hem verwacht werd: namelijk, dat hij op een of andere, bij voorkeur oneerlijke manier voor het eten moest zorgen.

Het grote voordeel van dit soort schranspartijen is, dat ze zelden of nooit gevolgd worden door de afwas. Bob wilde toch nog iets meer weten. Hij hield zich maar bij zijn ‘pleegvader’ Ove.

“Wat doen jullie nou verder, de hele dag? Alleen maar wat op het strand liggen en af en toe lekker op je Harley rijden? Voor zo’n leven teken ik meteen.”

“Nou, we doen nog wel wat meer hoor,” zei Ove, “maar dat vertel ik je later wel eens. Maar ik zie dat Xaver me nodig heeft. Een ogenblikje.”

Xaver stond een heel eind verderop, met een jongen, die alleen gekleed was in een zwembroekje. Ove voegde zich bij het stel en Bob hield het edele drietal in de gaten. Bob kon het gesprek op die afstand niet volgen - en als hij dat

al had gekund, was het nog maar de vraag of ze in een voor hem begrijpelijke taal spraken - en hij kon ook niet al te opvallend naar de drie kijken, maar hij zag vanuit zijn ooghoeken duidelijk dat het gesprek over hem ging. Hij hield zich dus onledig met het bekijken van de in totaal twaalf overige rugzaktoeristen, die nog steeds om hem heen zaten. Wat hij zag, was niet bijsterbaarlijk opwindend: wat langharige jongens en wat kort- en langharige meisjes met vlakke, ongeïnteresseerde gezichten. Bob stond op en ging met zijn rug tegen een rotsblok zitten; vanuit de positie waar hij nu zat, kon hij het driemanschap beter bekijken. De derde jongen, wiens naam hij niet (meer) kende, boezemde hem belang in. Die had tijdens het eten ook al de hele tijd naar Bob zitten staren, en nam geen deel aan de gesprekken van zijn vrienden. Bob constateerde dat de jongen een wel heel klein zwembroekje droeg, en hij vroeg zich in alle ernst af, of er op het eiland geen grotere maten zwembroek verkrijgbaar waren. Voorts constateerde hij dat verdere kleding buiten dit zwembroekje volkomen overbodig waren, want de jongen was behaard als een aap. Er schoot een naam door Bob heen: Julia Pastrana. Wie was dat ook weer, wat had die met deze jongen te maken en hoe kende Bob haar naam?

Hij had nu maar liefst drie nieuwe problemen om over te piekeren, en het mag dus geen wonder heten, dat Bob al piekerend in de nog steeds hete zon, in slaap dommelde tegen het harde rotsblok aan.

Hij werd met een schok wakker toen de behaarde jongen naast hem ging zitten. Bob keek de jongen aan, en meteen schoten talloze antwoorden door zijn hoofd. Julia Pastrana was een legendarische Mexicaanse haarmens - inderdaad, iemand met een ongebruikelijk zware haargroei over het gehele lichaam - en hij kende haar naam uit *Winnetou I*, een van de spaarzame romans van Karl May die in het Engels waren vertaald. Bob zag zelfs op dit ogenblik de scène, waarin deze naam werd genoemd, aan zijn geestesoog voorbijrollen: Sam Hawkens op vrijersvoeten met Kliuna-ai.

Helaas hield hij zich, nog half slapend, te zeer bezig met deze dierbare

herinneringen uit zijn jeugdijaren, anders was hij wel wat beter op zijn qui-vive geweest.

De jongen, die hij verder voor zichzelf maar "Hawkens" noemde, omdat hij naast een overmatige beharing ook nog eens over een kolossaal reukorgaan beschikte, waarbij vergeleken Ovidiós' neus kinderspel was, sprak hem namelijk aan. Hij sprak vreselijk nasaal - hoe kon het ook anders, met zo'n neus? - , zodat Bob grote moeite had hem te verstaan, maar... de jongen sprak Nederlands!

"Lynnyrd Skynnyrd, was dat niet een verbastering van de naam van de leraar geschiedenis van de zanger van die groep?" vroeg "Hawkens".

"Bijna goed," probeerde Bob vriendelijk te zijn. "Het was zijn gymleraar."

"Hawkens" stak een vinger op - de betekenis daarvan drong niet tot Bob door - en ging verder:

"O ja, da's waar ook, zijn gymleraar. Die was tegen hem, hè? Dat schept een band, zie je? Ook mijn leraren, vroeger op school, waren altijd tegen me. En eigenlijk is iederéén tegen me, zie je?"

Bob vroeg zich af wat deze jongen bij die rugzaktoeristen te zoeken had; hij wilde juist op heftige wijze antwoorden dat deze "Hawkens" beter zijn mond kon houden met dit soort van zeurverhalen, waar Bob absoluut niet tegen kon, wilde hij voorkomen dat ook Bob "tegen hem" was, toen hij met een ferme klap zijn bovenkaak op zijn onderkaak liet vallen.

"Sukkel die je bent! Gekke Amerikaanse koe! Ik ben weer eens in de val gelopen..."

Bob sprong op, duwde "Hawkens" omver en ging er op zijn blote voeten vandoor.

"Grijp hem," brulden drie man achter hem, in diverse talen. Bob wachtte het resultaat niet af, maar snelde voort, in de richting van het dorp. Hij was al bij het pleintje, toen hij achter zich twee motoren hoorde. Omdat hij wist, dat Ove er niet voor terugdeinsde om met Harley en al de trappen naar het hoger gelegen gedeelte van het dorp op te rijden, besloot hij een andere richting in te slaan. Hij ging dus niet naar rechts, maar naar links en kwam

in een soort doolhof van kleine straatjes met boogjes en stoepjes. Dit was de oude kern van het dorp, dat ooit deel uit had gemaakt van het fort, dat de Venetianen hier hadden gebouwd. Na drie bochten voelde hij zich wat veiliger, ook al omdat hij moeite had moeten doen om de toeristen te ontwijken, die hier voor een drukte zorgden als in de Kalverstraat op koopavond. Hij liep een Griekse versie van een snackbar binnen, waar een dikke man bezig was enorme hompen gyrosvlees van een soort molen af te snijden. Hier kon hij even op adem komen en nadenken over twee problemen: waar precies bevond hij zich in dit merkwaardige dorp en hoe moesten Arie en hij nu verder?

Het antwoord op de eerste vraag was verkrijgbaar bij de dikke man, maar deze kon hem uiteraard geen informatie verschaffen over Arie. Bob bestelde maar een souvláki, meer om maar iets om handen te hebben dan uit honger. Het gaf hem wel de kans om even ongestoord na te denken. Uiteraard, zo bedacht hij grimmig, zou het wel weer op het oude en inmiddels overbekende liedje uitdraaien: Arie zou wel weer door een of ander toeval - zo leek het tenminste altijd - de sleutel van het raadsel ontdekken, terwijl Jan en Bob weinig anders restte dan de rol van speelbal, al dan niet in handen van een of andere vijand. Bob kreeg zijn souvláki op en dacht na. De souvláki vormde geen probleem voor hem, het nadenken wel.

Hij rekende af en ging op zijn gemak op zoek naar een paar nieuwe schoenen.

ARIE GOES DISCO

Dan zwaait onze camera terug naar de rolronde, blozende zomerkoning, genaamd Arie Roos.

Hij had snel een hotel gevonden en ging nu maar eens op z'n gemak het dorpje verkennen. Het was nog te vroeg voor een bezoekje aan de plaatselijke disco. Hij kwam net als Bob tot de ontdekking dat het halve eiland rondliep in T-shirt met de opdruk "Meet you at the Cave Disco". Om half vier wist hij hoeveel boten er in de jachthaven lagen, om vier uur kon hij dat aantal completeren door er die in de oude vissershaven aan toe te voegen. Om half vijf had hij het oude deel van het dorp verkend en om half zes kende hij het hele dorp. Hij vond dat hij de middag nuttig had besteed, want dat is vaak het geval bij avonturen: als je de plaats waar je gaat pionieren, beter kent dan je tegenstanders, heb je het spel al half gewonnen. Maar nu had de heer Roos schoon genoeg van het idyllische dorpje en hij voelde zijn maag knorren.

En nu had hij, zo stelde hij lichtelijk teleurgesteld vast, meteen de kans om het laatste aspect van het dorp te leren kennen, en dat was het feit dat restaurants niet vóór acht, half negen eetbaar voedsel produceren. Dus ging Arie, als zovele spelers in dit Griekse schaakspel voor hem, maar op een terras zitten. En daar zat hij om acht uur nog naar het publiek te koekeloen, toen hij twee motoren door de mensenmassa zag rijden. Uiteraard wist hij niet dat deze motoren zijn vriend Bob achtervolgden, anders had hij zich wel meer zorgen gemaakt. Nu was zijn enige gedachte, dat deze motoren wel erg roekeloos snel reden.

Hij bestelde een uitgebreide maaltijd, die bestond uit veel verschillende soorten vlees en wat in olijfolie gebakken frites; dat alles werd opgefleurd

met een enorme bak boerensalade en een kommetje tzatzíki. Ook nu weer nam hij een karaf van die plaatselijke wijn, Kavárnis, bij het eten. Het leek hem juist een aanbeveling om niet al te nuchter in een discotheek te verschijnen. Hij wandelde na het eten op zijn gemak terug naar het hotel en trok wat kleren aan, die hem geschikt leken voor een disco-bezoek: een wijde broek, een wit T-shirt en een geruit colbertje. Het was inmiddels aardig donker geworden en Arie ging op pad, richting Cave-disco. Hij baande zich een weg door de nog steeds door het dorp flanerende toeristen en autochtonen. Na vier minuten wenste hij twee dingen: dat hij geen colbertje aan had getrokken en dat hij de auto had genomen. Maar uiteindelijk bereikte hij de andere kant van het dorp en in de verte zag hij de bedoelde discotheek liggen. Hij had het ding vanmiddag al zien liggen, dus hij stapte er recht op af.

Toen hij de discotheek had bereikt, dacht hij even dat de discotheek nog gesloten was, maar zodra hij een deur opentrok, merkte hij dat het ding alleen maar verschrikkelijk goed geïsoleerd was. Tot overmaat van ramp waren de plaatjes van André Hazes tot op Páros doorgedrongen. Klaarblijkelijk sloeg het aloude “Een beetje verliefd” nogal aan bij het internationale en voor het merendeel jonge tot zeer jonge publiek, want de heer Hazes zette een keel op van heb-ik-jou-daar, maar buiten was geen noot van de smartlap te horen, zodat de niet-bezoekers van de Cave-disco deze typische uiting van Hollandse cultuur bespaard bleef.

Arie stond even verdwaasd rond te kijken, de deurklink nog in zijn hand. Waren hier nou alleen maar Hollanders te vinden, of lalden vertegenwoordigers van andere naties het gekweel maar wat mee? Toen hij even rond had gekeken en de weg naar een van de drie bars had gevonden, kwam hij tot de conclusie dat er beslist niet alleen Hollanders in de discotheek aanwezig waren.

Hij zag aan een der kunstmatige stalactieten een lijst met beschikbare cocktails hangen, en na bestudering ervan bestelde hij een cocktail met de heroïsche naam «Zévs». Tot zijn verbazing kreeg hij even later een drankje

dat eruitzag als de Nederlandse vlag: van boven naar beneden oranje - wit - blauw. Hij ging op een barkruk zitten, en brak zich maar niet het hoofd over de vraag welk chemisch proces er nodig was geweest om dit drankje op de beschreven wijze samen te stellen.

Tot zijn verbazing smaakte het spul nog lekker ook. Er zat Blue Curaçao in, maar de overige ingrediënten kon hij met geen mogelijkheid plaatsen. Hij dronk zijn «Zévs» tergend langzaam op, onderwijl rondkijkend, of hij Ovidiós' rugzakklanten ergens zag. Dat was niet het geval, en dat verbaasde hem geenszins. Ten eerste waren hier vrijwel uitsluitend cocktails verkrijgbaar, en dat leek hem nou niet iets wat rugzaktoeristen bij voorkeur dronken, en ten tweede waren de prijzen van die cocktails navenant duur. Ovidiós had dan wel gezegd, dat die mensen wèl geld hadden om dit soort dure gelegenheden te bezoeken, maar Arie was van mening dat hij deze avond in deze disco geen rugzakkers zou aantreffen.

Hij stond dus op van zijn barkruk en wandelde op zijn gemak naar het toilet. "Op zijn gemak" is niet helemaal juist uitgedrukt: hij moest zich een weg banen door een dansende en hossende menigte. Niet dat hij echt naar de WC moest, maar dit gaf hem een uitstekende kans om nog eens goed rond te kijken, voor het geval dat tòch...

Nee, hier waren, voorzover hij het kon beoordelen, alleen maar gewone toeristen, die hier precies kwamen doen, wat men in een vakantie-oord als dit kon verwachten: namelijk feestvieren. Dus zat er voor Arie maar één ding op: een volgende discotheek proberen.

Arie was blij, dat hij weer buiten stond. Het was binnen nogal heet geweest, en de muziek stond oorverdovend hard. André Hazes bleek slechts de aanzet te zijn geweest voor nog meer muzikaal geweld. Alle meezingers, die Europa de afgelopen jaren hadden geteisterd, zouden die avond wel aan bod komen, luidkeels meegeblèrd door alle bezoekers.

"Nou ja," oordeelde Arie. "Dat zal in elke discotheek wel het geval zijn,

maar ik zou toch een lief ding ervoor over hebben, als Ovidiós me het adres van een goed, ouderwets bruin café had gegeven.”

Arie slenterde langzaam richting centrum, en aarzelde. Alleen al omdat hij niet meebrulde met al die meezingers, viel hij natuurlijk op als een olifant in een arbeieveldje, en dan had hij het nog niet eens over zijn omvang, die wel in ieder beschikbaar oog moest lopen. En, hoe hij het ook keerde of wendde, rugzaktoeristen leken hem ook typisch dat slag mensen, dat eerder een bruin café zal bezoeken dan mee te gaan zingen en hossen op “Een beetje verliefd”, “Life is live” of “La danse de Zorba”.

Arie was vast van plan zich die avond niet meer in oorverdovend discogeweld te storten, maar de godinnen van het Lot beschikten anders. De muze van de discodreun - als zo'n muze tenminste bestond - zou andermaal een beroep doen op zijn sproetige oren.

Nauwelijks had hij het centrum van Náousa bereikt, of hij zag aan zijn linkerhand maar liefst twee discotheken naast elkaar. De een heette “Paracato”, de ander “Banana Moon”. Aan de buitenkant zagen beide disco's eruit als alle andere disco's ter wereld. Arie zag de bekende tafereeltjes van geparkeerde brommers, auto's en verliefde paartjes. Arie's aandacht ging echter uit naar twee langharige jongens die iets aan een brommer - of was het een motor? - deden. Zouden die jongens dan tòch?...

En welke discotheek zouden deze jongens met een bezoek vereren?

De “Banana Moon” had blauwe neonletters en een enorme, aan- en uitflitsende banaan in geel neon aan de gevel. Arie koos op goed geluk de deur van deze discotheek, maar nog voor hij de klink in zijn hand had, ging de deur open en een rookwolk sloeg hem in het gezicht; vanuit die rookwolk klonk een woest gebrul uit zo te horen honderden kelen: “No no, no no no no, no no, there is no limit, no, no, no...”

Arie kreunde zachtjes en zette koers naar het gebouwtje ter linkerzijde, de “Paracato”.

Arie duwde de deur open, en meteen bleek dat hij de goede keus had gemaakt.

Het wàs een discotheek, ja, maar wel een van het soort waar je rugzaktoeristen kon verwachten. En mensen van allerlei ander slag natuurlijk, van hippies tot headbangers, en van typische toeristen tot als jonge zakenmensen uitgedoste kerels in keurig kostuum.

Op het moment dat Arie binnenstapte, zong Mick Jagers rauwe stem hem vrolijk toe: "But he can't be a man, 'cause he doesn't smoke the same cigarettes as me." Arie had dit altijd het mooiste en meest poëtische zinnetje uit de ganse geschiedenis van de populaire muziek gevonden, tot ongenoegen van bijvoorbeeld Jan Prins. Arie grinnikte binnensmonds, toen hij dacht aan de heftige discussies tussen hem en Jan: "Wie is die Mick Zoeloelip eigenlijk, dat hij der mensen mannelijkheid meent te moeten bepalen aan de hand van het merk sigaretten?"

Niet dat Arie nou zo dol was op sigaretten, maar de stelling als geheel boeide hem.

Dat denken aan Jan Prins bracht hem weer het doel van zijn speurtocht te binnen. Jan was zoek, en misschien liepen er hier mensen rond, die wisten waar hij was gebleven! Werk aan de winkel, Arie!

Arie neuriede het onsterfelijke lied mee, terwijl hij naar de bar liep. Rondom die bar hingen wel veertig langharige jongelui van beiderlei kunne, en Arie zag dat de algemene drank bier was. Hij bestelde dus ook een glas bier en ging tegen een vrij plekje aan het uiteinde van de bar hangen en gaf zijn ogen de kost. Uit zijn binnenzak diepte hij een maanden oud, verfrommeld pakje Caballero op. Zoals gezegd, Arie was, net als Jan en Bob trouwens, niet dol op roken; hij rookte af en toe meer voor de gezelligheid een peukje mee; en als de jongens een vermoeiende nacht achter de rug hadden, wilden ze nog wel eens een saffiaan wegpaffen. Dat laatste was echter al maanden niet meer gebeurd, dus dan ging zo'n pakje lang mee. In dit geval was het nemen van een sigaretje wel noodzakelijk, vond Arie. Wat is een mooiere gelegenheid om met iemand in gesprek te komen dan door hem een vuurtje te vragen?

Arie vroeg de jongen die het dichtst bij hem in de buurt stond dus een vuurtje. Die gaf hem een pakje lucifers, en Arie bood hem als tegenprestatie een sigaret aan.

De jongen aanvaardde de sigaret met een onverschillig gezicht en kwam wat dichterbij Arie staan, de sigaret aan de hoek van zijn bovenlip bungelend. Arie was even bang dat het aloude grapje over zijn rode haardos "Hé, jô, je haren staan in de fik" bewaarheid zou worden, want de jongen naderde Arie's oor, de sigaret op en neerwippend terwijl hij sprak. Maar deze jongen was klaarblijkelijk geroutineerd in het al rokende in oren fluisteren, want hij speelde het op een of andere duistere manier klaar om Arie's haar niet te beschadigen.

"Lekker sigaretje, maat," hoorde Arie in zijn oor. "Wil jij soms iets kopen wat nóg lekkerder is?"

"En dat is?" gaf Arie terug.

"Hou' je nou niet van de domme, man. Je weet wel. Stuff."

En dat bracht Arie op het idee van de dag!

"Nee, dank je," zei hij traag. "Het spijt me, maar dat spul gebruik ik niet. Maarre, ik ben wel op zoek naar iets..."

"En dat is?"

Arie liet nu zijn stem ook dalen, tot hij vond dat hij een aanvaardbaar niveau van vertrouwelijk fluisteren had bereikt.

"Ik koop oudheden op, om in Duitsland weer te verkopen."

"Oudheden?" De jongen keek hem vol verbazing aan.

"Ach, eigenlijk alles, als ik er maar winst op kan maken. Antieke vazen, stenen, wapens."

De jongen beduidde hem met een knik dat hij mee naar buiten moest gaan.

Arie liep achter hem aan, en dacht: "Zou ik meteen al beet hebben? Maar, oppassen, dikke, want als ze Jan werkelijk hebben ontvoerd, is dit een heel link zaakje."

Hij was trouwens wel in zijn sas met deze gang van zaken, want de volgende

gouwe ouwe was alweer begonnen: “Hell ain’t a bad place to be” van AC/DC, en Arie vreesde dat zijn trommelvliezen dit muzikale geweld niet aan zouden kunnen. Buiten zei de jongen tegen hem:

“Wat wil je nou eigenlijk?”

“Nou,” zei Arie. “Ik handel in oudheden. Die mogen Griekenland officieel niet verlaten, en dus kan ik er een flinke winst op maken, als het mij lukt om die dingen uit te voeren.”

“En hoe wil jij die dingen dan langs de douane krijgen, hè?”

“O,” zei Arie luchtig, “dat is geen probleem, hoor. Ik heb wel vaker met dat bijltje gehakt. Bovendien, Griekse douanebeambten zijn best gevoelig voor een extra-zakcentje. Ik wil alleen maar weten, bij wie ik dat spul zou kunnen kopen.”

“Tja,” lijsde de jongen. “Misschien weet ik wel iemand voor je. Wat is het je waard als ik je bij iemand breng, die van alles en nog wat heeft?”

“Laten we zeggen: vijf procent van de koopprijs,” zei Arie voorzichtig.

“Tien.”

“Zeven,” zei Arie, die dat weinig kon schelen, maar voor de vorm even nadenkend keek, alsof hij dat veel te duur vond. Ze werden het eens op acht procent van de prijs die Arie zou betalen.

“Wacht hier. Ik ben zo terug.”

Arie bleef alleen achter, in de roodachtige glans van de Paracato-neonletters. Tien minuten later kwam zijn nieuwe kennis weer naar buiten met in zijn kielzog een enorm grote blonde vent.

Hij zei tegen hem: “Dit is die jongen.”

De blonde jongen bekeek Arie aandachtig, en naar het leek, ook een tikkeltje wantrouwig.

“Wie ben jij? Waar kom je vandaan?”

Arie zei: “Ik ben, eh, Harry Rosenbaum, en ik ben Duitser.”

“Aha, Rosenbaum. Jood?”

Arie knikte werktuiglijk. Hij had er niet bij stilgestaan dat hij een joodse

naam had opgegeven.

“Och, ja, maakt ook niks uit. Heb je een paspoort bij je?”

“Natuurlijk niet. Je denkt toch niet dat ik met een stapel paperassen op stap ga?”

De blonde jongen negeerde de vraag.

“Ken jij ene Ovidiós?”

Arie keek verbaasd:

“Wie? Wat? Ovidius? Dat was toch een Romeinse dichter? Bedoel je die?”

“Nee, uil. Een vent met een grote gok, hier op het eiland.”

“Nee. Wat is er met hem?”

“Die graaft hier op en speelt zo’n beetje de baas op het eiland. Enne...”

“Nee, nee,” viel Arie hem in de rede.

“Een archeoloog moet ik niet hebben. Ik handel in oudheden, en die mogen Griekenland niet verlaten. Dus kan ik natuurlijk niet aan komen zetten bij iemand die officieel in dienst is van de Griekse regering.”

De ondervraging ging door:

“En heb jij bekenden in Holland?”

“In Holland? Nee. Ik ben wel eens in Amsterdam geweest, maar bekenden, nee... die heb ik niet in Holland.”

“En wat wil je nou precies kopen?”

“Oude vazen, beeldjes, wapens, eigenlijk van alles. Zolang het maar geld opbrengt.”

“O.K. Misschien heb ik wat voor je. Hoelang blijf je hier op het eiland?”

“Dat hangt ervan af,” zei Arie. “Net zo lang tot ik genoeg spullen heb die de moeite waard zijn.”

“Kom morgen om negen uur ‘s avonds maar weer hierheen. Dan zal ik kijken of ik iets voor je heb gevonden. Maar denk eraan, he? Als je probeert me erbij te lappen, zal ik je weten te vinden, hoor je? Ik noem mijn naam niet, en je komt morgen alléén. Begrepen? Klokslag negen uur, hier voor de deur. Ga nu naar huis, of je hotel, want anders lopen we te zeer in de gaten. De politie

houdt mensen die buiten een disco staan te smoezen in de gaten.”

“Is het dan niet beter om ergens anders af te spreken?” probeerde Arie.

De blonde reus keek Arie medelijdend aan:

“Je denkt toch niet, dat we morgen hier voor de deur blijven staan en handelen, hè?”

Arie schudde zijn hoofd. Hij keek naar de andere jongen.

“En hij? Ik heb hem een aandeel in de prijs beloofd.”

“Jouw zaak. Regel dat maar met hem. Daar heb ik niks mee te maken. Jij bent hier morgen om negen uur, met het geld. Nogmaals: je komt hier in je dooie eentje. Gesnopen?”

Zonder Arie's antwoord af te wachten, draaide hij zich om en liep de discotheek weer in.

Arie sprak met zijn eerste contactpersoon af, dat deze morgen om negen uur gewoon in de Paracato zou zijn, en dan zou Arie hem wel zijn aandeel komen brengen.

Hij oordeelde dat het niet verstandig zou zijn om nog langer hier rond te hangen en ging naar zijn hotel. Met dat al was het al laat geworden, dus hij ging meteen maar naar bed. Hij nam zich voor om morgen contact op te nemen met Ovidiós.

Hij werd wakker tegen negen uur. Hij bleef nog even op bed liggen en dacht nog eens na over de zaak. Was het nou toeval of niet, dat hij meteen in contact was gekomen met iemand die klaarblijkelijk in verboden goederen handelde? Toegegeven, er was niet over kleitabletten gesproken, maar dit handeltje, plus het feit dat de blonde jongen zo te zien best een rugzaktoerist kon zijn, deed Arie vermoeden dat hij op het juiste spoor zat.

Hij besloot Ovidiós toch maar niet te bellen, want hij had al eerder ervaren dat je in Zuid-Europa niets of niemand kon vertrouwen, en zeker hoteltelefoons niet. En als iemand hem in een telefooncel zou zien, maakte dat hem natuurlijk verdacht.

Hij liet het bad vollopen en ging daar heerlijk in liggen weken. Tegen tien uur was hij aangekleed en hij ging naar beneden. Daar vertelde men hem, dat hij veel te laat was om nog een ontbijt te kunnen krijgen, dus hij liep maar naar het marktpleintje. Daar was een soortement winkel met een terras ervoor, waar veel mensen zaten te ontbijten. Deze zaak hield het midden tussen een winkel en een café of restaurant. Arie liep de winkel binnen en bevond dat hij hier alles kon krijgen wat voor een stevig ontbijt nodig was, inclusief vers gezette koffie. Hij bestelde twee koppen koffie, veel brood met ham en eieren, Nederlandse exportkaas en jam. Dat alles werd voor hem op een dienblad geladen en hij liep naar buiten om lekker in het zonnetje te ontbijten.

Hij was nauwelijks aan zijn eerste boterham met ei begonnen, toen er een jongen met lang haar aan zijn tafeltje kwam zitten. Terwijl Arie zich door zijn ontbijt heen worstelde, bleef de jongen tegenover hem zwijgen. Dat gaf Arie de gelegenheid om voor de zoveelste maal alles nog eens de revue te laten passeren. Hij wist niet zeker of hij deze jongen gisteren ook in de Paracato had gezien, of niet. Hij besloot om voorlopig maar alles wat lang haar had, te wantrouwen, want zolang hij niet zeker wist of hij in de gaten werd gehouden, kon iedereen een spion zijn. Het drong wel tot hem door dat deze groep groter was dan hij aanvankelijk had gedacht. Waarom hij had gedacht dat de groep rugzaktoeristen uit een mannetje of tien bestond, wist hij niet. Misschien had Ovidiós dat gezegd. Maar gisteren in de disco had hij een groep gezien, die wel veertig man telde. Als die allemaal bij die blonde jongen hoorden, had die zowat een compleet leger bij zich.

Arie had zijn ontbijt van te voren afgerekend, zodat hij zich snel kon oprichten en naar zijn hotel wandelen. Achtervolgers kon hij zo gauw niet ontdekken, maar ja, hij wist immers niet over hoeveel man de tegenstander beschikte.

Hij besloot met de auto een rit over het eiland te maken, ten eerste om iets om handen te hebben gedurende de dag en ten tweede om mogelijke achtervolgers

af te schudden of op zijn minst wat moeite te bezorgen. Hij ontdekte dat het boek met de kaart van Páros nog in de auto lag en op die kaart ontdekte hij dat het maken van een rit over het eiland nogal wat voeten in aarde had. Hij kon van Náousa naar Paroikía rijden en vandaar nog een stuk over een verharde weg tot aan een punt waar een veerpont naar het kleine eiland Antíparos vertrok. Het had weinig zin om met de auto naar Antíparos te gaan, zag hij, want daar deden ze helemaal niet aan verharde wegen. Hij kon ook vanuit Paroikía naar Píso Livádhi rijden, maar dat hadden Bob en hij gisteren al gedaan. Hij reed dus toch maar naar Poúnda, de plaats van de veerpont. Hij stapte uit, keek de weg op en af en concludeerde dat hij niet werd gevolgd. Poúnda bestond uit vijf huizen en een kade. Arie liep de kade op en staarde naar het eilandje Antíparos. Hij vond dat hij machtig opschoot in zijn rol als toerist, maar besepte ook dat zelfs de meest verstokte toerist eens uitgekeken raakt op een eiland aan de horizon, dus hij stapte maar weer in zijn auto.

Hier begon dus de onverharde weg, maar hij zag dat er wel degelijk auto's verder reden naar het zuiden.

“Wat die ouwe Oostblokwagentjes kunnen, kan deze nieuwe auto uiteraard ook,” vond Arie. Zonder ongevallen bereikte hij de zuidpunt van het eiland en even later het plaatsje Píso Livádhi, waar de verharde weg richting Náousa weer begon. Tegen twee uur bereikte hij Náousa en zag dat het dorp zelf uitgestorven leek. Alleen op het strand was er leven te bespeuren.

Hij had niet zoveel zin om op het strand te gaan liggen bakken, en hij zag ook niets in een siesta. Het grootste gedeelte van het eiland had hij nu wel gezien, en wat hij nog niet had gezien, zou hier wel als de twee bekende druppels water op lijken. Op dat moment viel hem in dat Ovidiós het over een opgraving had gehad, ergens op een heuvel aan de noordoostkant van de Baai van Náousa.

Weer reed hij de weg naar Paroikía een stuk af, en even buiten Náousa zag hij

rechts een onverhard weggetje lopen, dat naar het noorden voerde. Hij reed dat weggetje, dat eigenlijk meer een pad was, af tot de auto niet meer verder kon. Hier was, zo gaf een bord aan, het Kolimbíthres-strand, waar volgens Ovidiós Jan uit een telefooncel was getrokken. Het leek Arie niet zo verstandig om hier rond te gaan lopen, dus hij deed het enige wat hij kon doen: achteruitrijden tot hij de auto ergens kon draaien. Dat kon tussen twee lage heuvels, waar een zijpaadje naar het westen voerde.

Hier parkeerde hij de auto en stapte uit. Hij zag links van hem een tamelijk lage heuvel, waarachter drie of vier veel hogere heuvels lagen; aan zijn rechterkant zag hij twee grote rotsen, die hij aanvankelijk ook voor heuvels had aangezien. Het geheel maakte een kale indruk. Je zou je haast in een woestijn wanen, en deze omgeving deed Arie denken aan die keer dat Jan en hij een noodlanding in de Kalahari-woestijn hadden moeten maken. Maar waar Arie eigenlijk naar op zoek was, een opgraving, dat was nergens te zien. Die opgraving moest ergens op de top van een van die heuvels liggen.

En had Ovidiós niet gezegd dat de naam van “zijn” heuvel het Griekse woord was voor denneappels? Nergens op deze kale heuvels was iets te bekennen wat op dennen leek. Misschien leek de vorm van die heuvel wel op een denneappel, maar Arie had geen zin om dat uit te zoeken. Hij vond het ook veel te warm om uitgebreide expedities naar heuveltoppen te ondernemen. Bovendien: wat zou hij daar nou kunnen zien? Arie was niet echt goed op de hoogte van opgravingen, maar hij wist over moderne opgravingstechnieken precies dat wat elke leek kon weten: meestal waren er alleen wat fundamenten overgebleven. En, zo redeneerde Arie, als Ovidiós een compleet paleis of een intacte tempel had gevonden, had dat vast de kranten en de TV wel gehaald, dus iets spectaculairders dan wat lage muurtjes was niet te verwachten.

Hij reed weer terug naar Náousa en constateerde dat het inmiddels drie uur was geworden. Over een uur zou het dorp ontwaken, zo dacht hij.

“Wat een saaie boel,” gromde hij in zichzelf. “Voor de gewone toerist zal dit wel het paradijs zijn: zandstranden, rotsstranden en veel zee en zon. Maar ik

bèn geen gewone toerist, verdulleme! Ik wil wat actie. En daar zal ik nog zes lange uren op moeten wachten.”

Tja, wat nu? Op een overvol strand gaan liggen overwoog Arie niet eens. Een siesta houden, dan? Nee, daar was Arie een tikje te actief voor. Of het dorp in lopen? Arie kon het dorp al uit zijn blote hoofd uittekenen.

Arie zette de TV op zijn hotelkamer aan, maar ontdekte al snel dat het programma niet erg veel afwisseling bood. Hij kon drie Griekse TV-stations ontvangen, dat was al. Op een ervan was net een uitzending van Derrick, een programma dat Arie wel kende. Gelukkig doen Grieken niet aan nasynchronisatie, zodat Arie het programma kon volgen, maar veel wijzer werd hij er niet van. Hij had het begin klaarblijkelijk gemist, maar de lijn van het verhaal was nog wel te volgen, maar de moordenaars in de Krimi deden zó stom dat Arie er schele hoofdpijn van kreeg. “Als de boeven, met wie wij het in de loop der jaren aan de stok hebben gehad, net zo stom hadden gedaan, zaten Jan, Bob en ik al een tijd in de VUT,” vond hij.

Hij zette de TV weer uit en liep de hall van het hotel in. Aan de zeezijde hield het hotel er een terras op na. Uit arren moede ging Arie maar op dat terras zitten. Aan één zijde grensde het terras aan het hotel, natuurlijk, en aan de overzijde lag de baai voor hem. De twee lange zijden waren afgezet met hoge muren, waarlangs klimplanten omhoog waren geleid. Op het terras zelf stonden her en der wat bomen, waaraan rijpe limoenen hingen. Arie ging in de schaduw van zo'n boom zitten en bestelde een tonic.

Dit terras had hem aanvankelijk een ideale plaats voor verliefde paartjes of voor uitgebreide conferenties geleken, maar bij nader inzien vond hij dat toch geen goed idee: vanuit deze kant van het hotel kon iedereen het hele terras overzien.

Arie dronk zijn tonic langzaam op en dacht eens goed na. Ovidiós wel of niet opbellen? Van een kant was het misschien wel handig als die hem wat bruikbare tips kon geven voor zijn rol als kunsthandelaar, maar van de andere kant: Ovidiós kon tòch niet met Arie mee gaan. De blonde jongen had de naam Ovidiós

laten vallen, en Arie wilde coôte que coôte voorkomen dat men zou merken dat hij Ovidiós wel kende. Bovendien, Ovidiós had hem gezegd dat het contact zou verlopen via Tría Astéria, en Arie had geen zin om weer in zijn auto te kruipen en naar dat restaurant te rijden.

Hij hield het een uur vol op het terras. Toen Arie was gaan zitten, had hij het rijk voor zich alleen gehad, maar nu verschenen er langzaam wat meer mensen op het terras. Arie had aanvankelijk opgelet of er soms iemand bij was die hem in de gaten hield, maar hij liet die gedachte al spoedig weer varen: vandaag mocht de tegenpartij hem rustig bekijken: het enige wat hij deed, was wachten tot het negen uur was en hij op de uitnodiging van de tegenpartij in kon gaan. Dat besef gaf hem wat meer bewegingsruimte. Hij stond dus op, en liep voor de verandering maar het dorp in.

Hij bemerkte weldra dat hij inderdaad werd gevolgd, maar hij deed net of hij niets had gezien. Ditmaal was het een meisje, dat angstvallig op vijftig à honderd meter achter hem aanliep. Hij had haar gisteren in de Paracato gezien, bij het groepje dat rond de bar had gestaan. Nou ja, zoals gezegd, Arie vond dit achtervolgen helemaal niet zo erg. Alleen: hoe gedraag je je als kunsthandelaar?

Een museum was er niet in Náousa en gisteren had Arie gezien dat de grote kerk van het dorp op slot was. Kerken in Griekenland zijn altijd interessant - ook voor niet-kunsthandelaren - maar er was weinig reden om aan te nemen dat de kerk vandaag open zou zijn, dus Arie kon zich de vermoeiende gang naar de kerk besparen.

Het interessantste deel van het dorp was volgens Arie de wijk rond de vissershaven. Daarheen richtte hij dus zijn schreden, en toen hij de haven bereikt had, zag hij iets wat hem gisteren niet was opgevallen: hij had wel waslijnen in smalle steegjes gezien, maar vandaag hingen er inktvissen aan die lijnen te drogen.

Terwijl hij dat zag, begon zijn maag te knorren om hem eraan te herinneren, dat hij sinds half elf die ochtend niets meer gegeten had. Arie gokte erop

dat hier bij de haven wel ergens een kraampje of restaurantje open zou zijn, en zoals meestal, wanneer het voedsel en eetgewoonten betrof, had hij gelijk.

Hij verbaasde zich over zichzelf: waarom had hij, toen hij gisteren gekweld werd door zijn eeuwige honger, er niet aan gedacht om juist hier bij de haven naar voedsel te kijken?

Hij bestelde drie porties inktvis en twee glazen cola. Toen hij dat alles op had, was het inmiddels vijf uur. Nooit eerder had Arie het gevoel gehad, dat een middag zó traag verliep. Nog vier uur!

Arie zuchtte eens diep, betaalde zijn consumpties en ging maar weer eens aan de wandel. Vlakbij het postkantoor had hij een tijdschriftenwinkel gezien, en hij liep er op z'n dooie akkertje naar toe. Hij wilde een krantje kopen, maar hij herinnerde zich plotseling, dat hij niet als Hollander mocht gelden, dus hij neusde maar even tussen de buitenlandse bladen. Daar was hij een kwartiertje mee zoet en toen wandelde hij op z'n dooie akkertje de winkel uit en hij zette koers naar het plein. Meer om wat om handen te hebben dan uit interesse liep hij het toeristenbureautje binnen. Hij constateerde hetzelfde als Jan, dagen geleden: het kantoortje deed onder andere dienst als reisbureau, wisselkantoor, telefooncel en klaagbaak; maar Arie constateerde nog iets anders: langs de wanden waren boeken uitgestald, die klaarblijkelijk door toeristen waren achtergelaten in appartementen en hotelkamers. Hij zocht er drie uit: het standaardwerk van Colin Renfrew over de archeologie van de Cycladen en twee romannetjes van Gérard de Villiers: *Les enragés d'Amsterdam* en *Magie noire à New York*. Voor een belachelijk laag bedrag werd hij de eigenaar van deze boeken en hiermee gewapend toog hij naar weer een terras. Nadat hij het boek van Renfrew duidelijk zichtbaar op zijn tafeltje had gelegd (ten behoeve van eventuele pottenkijkers), begon hij met interesse *Les enragés d'Amsterdam* te lezen, een thriller over de Nederlandse vredesbeweging, gezien door Franse ogen. Met dit romannetje dacht hij het uren uit te kunnen houden. Dat zat hem echter niet glad.

Vijftig bladzijden en vier consumpties verder dook naast hem het vermoeide

gezicht van Bob Evers op:

“Hai, dikke, heb je niets beters te doen dan hier te zitten lezen?”

Arie kreunde in stilte: daar had hij de hele dag zo mooi zijn rol gespeeld, en nu dit! Wanhopig hield hij het Franse boekje omhoog - als om aan te geven: ik versta je niet - en met zijn andere hand maakte hij het gebaar dat de drie jongens lang geleden hadden afgesproken om aan te geven “Maak dat je weg komt, want ik word in de gaten gehouden door een onbekende”: een gebalde vuist met pink en wijsvinger recht omhoog. Bob snapte het meteen, maar aarzelde nog even; Arie begreep hem goed: Bob wilde natuurlijk eerst even ruggespraak houden of op z'n minst Arie's adres te pakken krijgen, maar Arie zag niet goed in wat ze daar nu aan konden doen. Maar dat probleem werd voor hem opgelost, al was het dan niet op de meest elegante manier. Een kellner, die dacht dat Bob een schooiende toerist was, schoot toe en begon Bob uit te schelden. Dat schelden vond Bob niet zo erg - er was per slot van rekening wel enige aanleiding toe om Bob voor een aan lager wal geraakte toerist te houden: hij zag er na gisteren niet meer al te florissant uit -, maar dit gescheld zou wel eens de aandacht kunnen trekken van bepaalde jongelieden met minder oirbare bedoelingen. Bob had het nog niet gedacht, of achter hem begonnen twee jongens te roepen. Bob keek schielijk om, en verdween zo snel zijn vermoeide benen hem dragen konden in de menigte.

Arie haalde z'n schouders op. Bob kon heus wel op zichzelf passen, en hij kon via Ovidiós weer op ieder gewenst moment in contact met Arie komen.

Met dat al was het intussen toch half acht geworden. Arie klapte z'n romannetje dicht en hees zijn reusachtige lichaam overeind om maar weer eens naar zijn hotel te gaan. Die drie halve inktvissen van vanmiddag waren al lang verteerd, en Arie had zowaar honger gekregen. Hij legde z'n lectuur op zijn hotelkamer en trok wat schone kleren aan. Voor de zoveelste maal begaf hij zich richting centrum, waar hij op zowat het enige terras dat hij na deze twee dagen nog niet kende, ging zitten en een ferme maaltijd bestelde. Toen alles verorberd was, werd het o zo langzaam, maar toch zeker tijd om naar de

Paracato te gaan.

Hij arriveerde daar tegen kwart voor negen en de eerste die hij zag, was zijn contactpersoon van gisteravond. De blonde reus van gisteravond zag Arie niet. Zijn kennis begroette hem met een grijns:

“Hij zal zo wel komen, hoor. Neem intussen een biertje van mij.”

Arie dronk het pilsje op en keek eens om zich heen. Het was lang niet zo druk als gisteravond. Er waren nu hooguit tien man in het hele gebouw, en behalve zijn contactpersoon kende hij niet één ervan. Hij had het vage gevoel dat er iets onheilspellends stond te gebeuren en hij kreeg het beurtelings warm en koud. Dat onheilspellende gevoel werd nog versterkt door de muziek, een nummer van Metallica, dat Arie niet kende, maar dat bijzonder traag en dreigend klonk in de zo goed als lege ruimte. Zijn kennis kletste honderduit, maar Arie hoorde het nauwelijks.

“Is er iets?” vroeg de ander. “Je gaat toch wel die troep kopen, hè?”

“Ja, ja,” zei Arie. “Ik snap alleen niet waar die blonde jongen blijft. Het is toch al na negenen?”

Op dit moment kreeg Arie een briefje van de barkeeper, waarop het verzoek stond of Arie naar buiten wilde komen.

Arie’s kennis zag dat Arie zich naar de uitgang begaf, en hij liep hem achterna. “Hoe moet dat nou... ik bedoel... hoe krijg ik mijn geld?” zei hij.

Arie zei: “Ik moet even naar buiten. Ik zal even vragen of ik vanavond nog hierheen terug kan komen; anders krijg jij je aandeel morgen wel.”

“Hè, nee. hoor. Zo zijn we niet getrouwd, makker. Ik wil nú mijn aandeel.”

De jongen was nu ineens niet meer de gemoedelijke kletskous van zoëven. Arie zag een gevaarlijk lichtje in zijn ogen dansen en wist dat hij op moest passen. Hij zag dat de jongen achter hem aan liep naar buiten. Zodra de deur achter hun beiden dichtviel, voelde Arie zich bij een schouder gegrepen. Hij was op alles voorbereid, maar niet op wat nu ging komen. De jongen trok een stiletto uit een binnenzak van zijn leren jack en hield die voor Arie’s gezicht.

“Ik wil nú mijn aandeel. Stil blijven staan, of anders kom jij helemaal niet meer aan kopen toe...”

Arie kreeg het benauwd; hij wist niet goed wat te doen. Hoorde deze jongen nou bij die blonde en was dit een onderdeel van diens plan, of niet? Hij kreeg het antwoord vrijwel meteen, en het overtrof zijn stoutste verwachtingen. Minutenlang verroerde nog Arie noch zijn tegenstander zich en Arie stond zich nog steeds af te vragen hoe hij zijn sproetige nek uit deze strop moest trekken, toen hij zag dat de jongen met de stiletto door twee potige jongens beet werd gepakt, die hem in een mum van tijd tegen de grond werkten. Een derde jongen liep naar Arie toe. Het was de blonde jongen van gisteravond. Hij leek tamelijk nerveus.

“Dit is nu niet de bedoeling,” zei hij zenuwachtig. “Wat doen we met hem?” vroeg hij. Arie wist niet goed of de vraag aan hem of aan de twee anderen was gericht. “Laat hem maar hier. Ik heb verder niets meer met hem te schaffen,” zei hij dus.

De blonde jongen keek hem aan, als een leraar het domste jongetje van de klas: “Hier laten? Ben je nou helemaal belazerd? Om de dooie dood niet! Hé, Ove, pak zijn benen, dan leggen we hem in de auto,” zei hij tegen een van de twee jongens. Die pakte de benen en de blonde jongen zelf greep Arie’s tegenstander bij z’n haren en zo sleepten ze hem naar een oude Kevertje, die even verderop met gedoofde lichten stond. “We kunnen niet riskeren, dat hij gaat praten,” zei de blonde jongen tegen Arie. “Of heb je soms liever dat ons handeltje bij de politie bekend wordt?”

“Dat niet,” stemde Arie in. “Maar wat gebeurt er nou met hem?”

“Wat er altijd gebeurt met verraders...” grijnsde de blonde jongen. “Laat dat ook voor jou een waarschuwing zijn,” liet hij er terloops op volgen.

Het slachtoffer werd opgevouwen en in de kofferbak gedumpt; de drie andere jongens en Arie stapten in. Met een noodgang ging het Kevertje ervan door. Het autootje reed ongeveer een half uur, zonder dat er iemand iets zei. Arie keek naar buiten, maar kon niets ontdekken wat hem een aanknopingspunt over

de gevolgde route kon geven: het was buiten pikdonker geworden, en ze reden niet door dorpen, zodat Arie in het ongewisse bleef. Toen de auto eindelijk vaart begon te minderen, vroeg de blonde jongen plotseling: "Heb je het geld bij je?" Arie schrok op uit zijn gedachten, en beaamde dit.

De auto stopte, en Arie en de drie anderen stapten uit. Arie zag nu dat ze ergens op een kade stonden. Op de kade stond een handkar met een zeil eroverheen. Bij die kar stonden nog twee mensen, van wie Arie er één kende: het meisje, dat hem die middag zo hardnekkig had gevolgd. Hij lachte naar haar en kreeg een koel knikje terug. Na alle spanning van het laatste half uur luchtte dit hem enorm op: hij had door dit lachje in ieder geval te kennen gegeven dat hij die middag had gemerkt dat hij was gevolgd. In ieder geval wist het meisje - en mogelijk ook de jongens - dat Arie niet zo'n goedgebouwde dikzak was als ze waarschijnlijk dachten.

De blonde jongen gaf Arie met een knikje te kennen, dat hij hem naar de handkar moest volgen. Ze lichtten samen het zeil op, en Arie hield zijn adem in.

De jongen pakte iets uit de kar en Arie kon vaag onderscheiden dat het iets wittigs was, maar dat was al.

"Cycladenidool," zei de blonde jongen. "Vierduizend jaar oud. Honderdvijftig mark."

Arie pakte het ding. Een leek zou er misschien een gitaar in hebben gezien, maar Arie wist inmiddels dat de oudste Cycladenidolen er inderdaad als gitaren uitzagen. Hij knikte: "O.K. Is dat alles?"

Dat was lang niet alles. Voor tweeduizend Duitse Marken werd Arie de eigenaar van vijf Cycladenidolen, twee vaasjes en een beeldje van een hem onbekende godin. Hij was tamelijk teleurgesteld, maar hij wilde het spel niet bederven door naar tabletten te gaan vragen.

"En waar komen die dingen vandaan?" vroeg hij.

"Dat is onze zaak," gromde de blonde jongen. "Nooit meer willen weten dan

goed voor je is.”

“Ik vraag het ook niet uit nieuwsgierigheid,” repliceerde Arie, “maar mijn kopers willen graag weten waar zulke dingen exact vandaan komen. Je zou denken dat dat nog belangrijker voor ze is dan de dingen zèlf.”

Hij kreeg geen antwoord en had dat ook nauwelijks verwacht. “Weet je wat pas ècht geld opbrengt?” zei hij, om het gesprek op gang te houden, en misschien via deze omweg tòch nog bij Ovidiós’ Lineair B-tabletten terecht te komen. “Oude inscripties en zo.”

“Hebben we niet, denk ik. Tanya, weet jij of we daarginds zoiets hebben liggen?” vroeg hij aan het meisje, dat al die tijd zwijgend had toegekeken.

“Ik geloof van wel,” zei het meisje. “Maarre...”

“Luister,” zei de blonde jongen. “We moeten toch van hèm daar” (hij knikte in de richting van de Kevers) “af. Laten we het maar doen.”

Hij richtte zich nu weer tot Arie en zei:

“Luister makker. Leg je spullen maar even in de auto; dan brengen we jou even terug naar Náousa. Als je stenen met inscripties wilt hebben, kun je die vannacht nog krijgen. O.K.?”

Arie liet niet merken dat hij teleurgesteld was: “O.K. Wat spreken we dan verder af?”

“Heb je telefoon op je hotelkamer?”

Arie bevestigde dit. “Dan bel ik je wel, zodra we de spullen hebben.”

De jongen die eerder die avond met Ove was aangesproken, reed Arie naar zijn hotel. Arie stapte uit en was benieuwd wat Ove zou gaan doen. Dat iemand Arie ook in het hotel in de gaten zou houden, stond voor hem als een paal boven water. Het feit dat de jongen niet eens had geïnformeerd in welk hotel Arie verbleef, zei hem genoeg. En dat terwijl hij juist zo graag met Bob Evers in contact wilde komen! Van de andere kant: alle geheimzinnigheid van vanavond bewees duidelijk, dat Arie op het juiste spoor zat.

Arie liet zich met een zucht op zijn bed vallen. Contact met Ovidiós en Bob opnemen, kon morgen ook nog. Eerst maar eens afwachten wat er nog meer uit de

bus kwam op het gebied van oudheden.

Het telefoontje van de blonde jongen liet lang op zich wachten, zó lang zelfs, dat Arie begon te vermoeden, dat er iets tussen was gekomen. Vertrouwden de jongens het allemaal niet?

“Ach, welnee,” dacht Arie. “Er kan toch niets gebeurd zijn sinds ik hier in het hotel ben?”

Eindelijk, tegen vijven - het begon buiten al licht te worden - ging Arie's telefoon. Het was Ove. Of Arie maar meteen naar beneden wilde komen. Dat wilde Arie wel, met alle soorten van genoeg.

Beneden wachtte Arie een grote verrassing: Ove en de blonde jongen, die voor Arie zo angstvallig z'n naam verzwegen, stonden bij de Kever; ze hadden de kofferbak geopend en keken naarbinnen. In die kofferbak lag nog steeds Arie's contactpersoon. Tenminste, dat dacht Arie aanvankelijk. Iets in de gestalte van de samengevouwen gevangene kwam Arie bekend voor... Bob!

Dus de schurken waren er in geslaagd om Bob te pakken te krijgen! Maar waar kwam Bob vandaan? Zou Bob hun de hele avond gevolgd hebben?

“Wie is dát nou weer?” vroeg Arie.

“Een spion van ... ja van wie eigenlijk?” zei de blonde jongen.

“Die heeft iets te maken met...” Een waarschuwend sissen van de kant van Ove deed hem de rest van de zin inslikken.

“Een Hollander, of zoiets, die zich uitgeeft voor Amerikaan,” zei Ove, om de stilte, die ontstond, te doorbreken. Arie keek hem met open mond aan; dat zagen Ove en de blonde jongen ook, maar ze begrepen het verkeerd. Arie had namelijk binnenpret: dit zou dan de eerste keer in de geschiedenis zijn, dat Bob erin geslaagd was om zich als Hollander voor te doen, en dat nou nèt op een moment dat dat niet gewenst was! Doorgaans zag toch een blinde nog op een kilometer afstand, dat Bob met zijn Michael J. Fox-koppie een Amerikaan was!

“Dát een Hollander?” zei Arie.

“Of een Amerikaan, die zich uitgeeft voor Hollander. Man, wat maakt het uit?”

Dat gaat jou ook helemaal geen moer aan. Instappen, maat,” bromde de blonde jongen.

Arie stapte, met een laatste blik op Bob, braafjes achterin. De dikkerd was anders helemáál niet zo volgzzaam en hij zou normaliter echt geen gebromde bevelen opvolgen, maar hij had tijd nodig om na te denken. Wat zou er gebeuren, als men Bob inmiddels had verhoord en te weten was gekomen dat Bob en hij bij elkaar hoorden?

De eerste zeven minuten zei niemand een stom woord. Toen had Arie zijn plan klaar.

“Waar is je-weet-wel?” vroeg hij. Niet dat hij verwachtte een antwoord te krijgen, maar hij wilde de ondraaglijke spanning, die er door dat krampachtige zwijgen begon te ontstaan, wegnemen.

“Dat was een oud wijf,” zei de blonde jongen. “En een hardnek-kige hobby van oude wijven is de visjes en de eendjes in het park te voeren. Deze voert nu ook de visjes, al is het op een wat andere manier dan hij zich had voorgesteld,” liet hij er sinister op volgen.

Arie schrok hevig van deze koelbloedige mededeling. Hij begreep maar al te goed wat de ander bedoelde. En hij begreep dat er niet al te veel gekke dingen moesten gebeuren, of Bob zou eenzelfde lot beschoren zijn. En dan durfde Arie nog niet eens aan Jan te denken.

“En ...”

De blonde jongen draaide zich met een ruk om en keek Arie fel aan: “Jongen, ben jij ook een oud wijf? Je kletst te veel. Jij mag wel spullen van ons kopen, maar we zijn géén vriendjes, besef je dat? Laat dit een waarschuwing zijn, gesnopen?”

Arie zweeg. De twee man voorin eveneens.

Een kwartier later kwamen ze weer aan bij de kade. Nu stond er geen handkar, maar Arie zag wel iets, wat hij die nacht al had vermoed: ze bevonden zich in Poúnda. Het was nu volop licht geworden, zodat hij in de verte Antíparos kon

zien liggen. Aan de kade lagen wat oude vissersboten, twee roeibootjes en een speedboat.

In de speedboat zat het meisje van vannacht. In tegenstelling tot wat Arie echter verwachtte, zetten Ove en de blonde jongen geen koers naar de speedboat, maar naar een van de vissersboten. Ze wenkten Arie dat hij hun moest volgen. Arie wist het nu zeker: de jongens hadden hun spullen op Antíparos liggen. De vissersboot, die meer roest dan boot was, droeg een naam, die begon met “CAΣ...” Ze daalden gedrieën af naar het ruim, en het was een wonder dat het scheepje überhaupt nog dreef: het ruim lag volgestouwd met blokken marmer en Arie herinnerde zich dat Páros een eiland vol marmer was. Hij bukte zich en keek naar de marmerblokken. De meeste waren afkomstig van graven, zo constateerde hij al snel. Kruisen en jaartallen, dat was al wat hij kon onderscheiden.

“Wat een baan,” dacht Arie. “Wie weet, heb ik de aanzet gegeven tot een omvangrijke grafschennis op Antíparos. Dit lijkt mij niet hun normale voorraad.”

En dat leverde een nieuw probleem op: als stenen met inscripties niet tot het gebruikelijke repertoire van de zwerftoeristen behoorden, zou hij dan toch niet op een dwaalspoor zitten? Hij zag bovendien niets wat op kleitabletten leek. Hij besepte bovendien dat hij zichzelf in een nogal onmogelijke positie had gemanoeuvreerd: die marmerblokken waren véél en véél te zwaar om mee te nemen; maar: waarom had Arie dan naar die dingen gevraagd? Hij had dat toch van te voren moeten weten, in zijn rol van kunsthandelaar? Maar Arie zou Arie niet zijn geweest, als zijn vindingrijke brein hier niet onmiddellijk een voordeeltje in had gezien: dit was natuurlijk de uitgelezen mogelijkheid om eens naar kleitabletten te informeren! Alleen, hij mocht dan het woord kleitablet niet laten vallen. Ovidiós had duidelijk gezegd dat het om tabletten van klei ging, en dus niet om stenen of marmerblokken. Klaarblijkelijk deden die oudste Grieken daar nog niet aan.

“Tja, jongens,” zei hij aarzelend. “Dit is toch veel te zwaar om mee te

nemen. Ik heb geen boot, zoals jullie. En een halve grafzerk raak ik natuurlijk aan de straatstenen niet kwijt. Hebben jullie niets ouders? Het hoeft niet per sé Grieks te zijn wat erop staat. Als het maar oud is, en authentiek.”

De blonde jongen en Ove keken elkaar aan. Arie dacht even dat hij te ver was gegaan, maar dat bleek gelukkig niet het geval. Het leek wel of die twee moeite hadden hun lachen in te houden.

“Luister eens even, mijnheer Rosenbaum,” zei de blonde jongen op gemaakt deftige toon. “Wij hebben die oudheden niet voor niets hierheen gesleept. We zijn de hele nacht bezig geweest om ze in die boot te stouwen. Je snapt toch wel dat dat betaald moet worden?”

“Dat snap ik allemaal,” zei Arie opgewekt, “maar bekijk het nou ook eens van mijn kant: ik kan die zware dingen gewoon niet meenemen. Ik heb jullie daarstraks al genoeg betaald, en ik wil jullie desnoods ook nog iets geven voor de lift hierheen en weer terug, maar aan deze stenen heb ik gewoon helemaal niets.”

“Vijfhonderd mark,” zei de blonde jongen. “Vijfhonderd mark voor de moeite.”

Inmiddels was de speedboat langs zij komen liggen en het meisje had het laatste deel van het gesprek opgevangen. “Xaver, luister eens: die gabber heeft veels te veel gezien, man. Ik vertrouw hem niet. Die jongen achterin de auto, weten jullie wel zeker dat die niets te maken heeft met deze olifant? Ik volgde deze olifant vanmiddag en toen kwam die jongen, die nu achterin de auto ligt, aan zijn tafeltje zitten. Ik...”

“Trut!” brulde de blonde jongen, wiens naam Arie nu eindelijk wist. “En dat vertel je me nú pas?”

“Ja, ik zocht er niets achter, want ik dacht dat deze hier niets met die jongen te maken had, want hij sprak niet tegen hem en die andere jongen ging meteen weer weg. Maar nu ik die andere jongen in de auto zie...”

Arie wachtte het verdere gesprek niet af, maar sprong de kade op en rende met een snelheid die niemand van zo’n dik iemand ooit had verwacht naar de Kever.

Hij keek niet op of om en sprong achter het stuur en startte de motor. Hij reed de kade af en zag toen pas tot zijn verbazing dat de kofferbak openstond, maar hij vond dat het nu niet de juiste tijd was om te stoppen en het ding te sluiten. Tot zijn nog grotere verbazing hoorde hij de speedboat aanslaan en hij trapte op de rem. Hij zag dat de speedboat met grote snelheid ervandoor ging, in zuidelijke richting. Nu kon Arie op zijn gemak naar de kofferbak lopen en Bob bevrijden.

“Thanks, old man,” zei Bob. “Wat een felle jongens. Ik dacht...”

“Vertel dat later maar eens,” zei Arie haastig. “Zie je die boot daar? Vertel me liever, hoe we die drie ooit te pakken kunnen krijgen.”

“Laat maar,” zei Bob. “Ik ben allang blij dat ze ervandoor gaan. Ik zal er niet rouwig om zijn, als ik ze nooit van mijn leven meer zie.”

“Om de dooie dood niet,” brulde Arie. “Die kerels hebben daarnet tegen mij zitten opscheppen over iemand die ze eerder op de avond verdronken hebben.”

Bob schrok: “Dan is het helemaal raadzaam om verder uit de buurt van die heren te blijven, dikke. Dit is een klusje voor de politie. Ik heb geen zin om verder nog mijn leven op het spel te zetten voor wat waardeloze kleitabletten. Echt man, ik heb ze van nabij meegemaakt, en neem nou maar van mij aan: die deinzen nergens voor terug. Vergeet het maar.”

“Ik vergeet helemaal niets,” zei Arie. “Jij bent degene die iets vergeet.”

“Wat dan?”

“Jantje Prins.”

Bob schrok nu voor de tweede keer.

“Jeminee, Jan, ja. Denk je dat ze hem in handen hebben?”

“Wie anders? De plaatselijke vrekkenclub, als om hem als mascotte te gebruiken? En na vanavond hoop ik vurig dat Jan nog leeft. Ik begin nu echt voor zijn leven te vrezen.”

Bob liep naar de kade om de speedboat na te kijken. Die was nu niet meer dan een stipje op de blauwe zee. Arie kwam naast hem staan. Hij had niet zozeer aandacht voor stipjes in de verte, maar meer voor de vissersboot met de

stenen aan boord.

“Zeg, Bob?”

“Tis er, dikke?”

“Zouden wij deze boot aan het lopen krijgen?”

Bob keek Arie medelijdend aan:

“Denk je nou werkelijk, dat we met deze boot een kans maken tegen die speedboat? Vergeet het meer.”

“Nee, uil,” zei Arie. “Ik wil dat andere eiland, dat Antíparos daar, eens verkennen en dat gaat het beste met een boot. Dit is een boot, al is het dan ook niet de snelste. Bovendien, áls Jan in hun handen is en áls deze gasten iets met Jan willen uithalen, dan moeten wij ze dat op de een of andere manier beletten. Ik denk dat ze Jan daar op dat eiland vasthouden. En als ze zien dat wij langs dat eiland varen, dan zullen ze het heus niet wagen om onder onze ogen iets uit te stukken.”

Bob zei:

“Ik zie niet goed in, wat wij kunnen doen, al zien wij vanaf die boot dat ze de hele eilandbevolking in het water drijven. Maar goed, ik wil het wel wagen om met dat ding in zee te steken. Terwijl ik vaar, kun jij me eindelijk eens rustig vertellen wat er nou eigenlijk aan de hand is.”

Arie sprong aan boord, eigenlijk een roekeloze onderneming met zulk een omvang. De boot protesteerde tegen deze behandeling door te gaan schommelen en Arie moest goed uitkijken dat hij er aan de andere kant niet net zo hard weer vanaf tuimelde. Bob klom iets rustiger aan boord. Hij liep naar het stuurhuis, en na enige tijd begon het water rond de achtersteven te kolken en Arie snapte dat Bob de motor aan de praat had gekregen. Zowel de boot als Arie stak nu van wal, de een in de letterlijke zin des woords en de ander met een lang verhaal, doorspekt met de nodige vermoedens, want met zekerheid wist Arie eigenlijk niets.

Bob en Arie zetten alles nog eens op een rijtje, en hun vermoedens kwamen op het volgende neer: de rugzakkers, wier leider Xaver heette, hadden in elk

geval iets met gestolen oudheden te maken, en misschien hadden zij ook Ovidiós' kleitabletten gestolen. Misschien ook hadden zij Jan gekidnapt en waarschijnlijk hielden ze hem gevangen op Antíparos, waar ze een bergplaats voor hun oudheden moesten hebben.

Bob vroeg: "Ben jij al op dat eiland geweest?"

"Nee," zei Arie. "Daarom zou ik er zo graag eens een kijkje willen nemen, maar niet nu, want je hebt alle kans dat ze ons in de gaten houden. Ze kennen natuurlijk deze boot. Daarom wil ik nu alleen maar eens rond het eiland varen, enkel en alleen om ze het idee te geven dat we ze op de hielen zitten, zodat ze geen tijd hebben om enge dingen met Jan uit te halen. Als we die zekerheid hebben, gaan we naar het hotel en vanavond komen we terug met Ovidiós. Die zal dat eiland wel grondig kennen."

"O.K., dikke. Best. Maar wat doen we nu, als we ontdekken dat ze ergens aan land zijn gegaan?"

"Het heeft geen enkele zin om een vastomlijnd plan te maken, Bobbie. We zullen ons plan moeten laten afhangen van de omstandigheden. We weten immers niet of er een gunstige plek is waar wij ongezien aan land kunnen komen."

Ze voeren om de zuidpunt van Antíparos heen en zetten vandaar koers naar het noorden. Arie was het scheepje rond gaan neuzen en hij had een oude verrekijker gevonden, waarmee hij nu de kust in de gaten hield. Nergens een spoor van een speedboat.

"Hei, dikke!" riep Bob vanuit de stuurhut.

Arie keek vragend om naar Bob, die wees op twee vissersboten die rechtstreeks koers zetten naar hun eigen boot. De vissersboten kwamen langsij en aan boord van beide boten begonnen opgewonden vissers te kwetteren, uiteraard in het Grieks. Ook nu toonde Arie zich echter weer eens te meer meester in de situatie. Hij hief zijn rechterhand op, en wees naar een van de vissers, die er intelligent genoeg naar Arie's zin uitzag en vroeg:

"Do you speak English?"

"Ay ay, sir," kwam het antwoord.

“What’s the matter?”

De visser begon in rammelend, maar begrijpelijk Engels te vertellen dat een idioot in een rode speedboat hun netten kapot had gevaren. Hij werd onderbroken door een van zijn collega’s, die al die tijd met grote ogen naar Bob, Arie en hun boot had zitten staren. Hij begon een uitgebreid gesprek met de Engels-sprekende Griek; Bob en Arie verstonden niets van al dat geklets, maar de gebaren, waarmee het gesprek gepaard ging, lieten aan duidelijkheid niets te wensen over.

“Wedden dat we voor dieven worden aangezien, dikke?” vroeg Bob met een grijns, maar die grijns verdween snel van zijn gelaat, toen hem inviel dat er in het ruim beneden hem tientallen grafstenen lagen, waar de heren Xaver en Ove vast niet op een eerlijke manier aan waren gekomen. Hij zei er wat van tegen Arie; de dikkerd begon nu zelf te grijnzen en voegde Bob vanuit zijn mondhoek slechts één woord toe: “Ovidiós.”

Toen ontspande Bobs gezicht zich weer. Natúúrlijk! Ovidiós kende hun en één woord van de beroemde archeoloog zou voldoende zijn om alle verdenking van Arie en hem af te wentelen. Hij verloor alle belangstelling voor de Griekse vissers en begon naar de hut te lopen om de verrekijker te halen om zo de kust verder af te speuren. Maar klaarblijkelijk had een der vissers de politie per mobilfoon of iets dergelijks gewaarschuwd, want even later kwam er een boot aanvaren, die overduidelijk bemand werd door de Griekse hermandad.

Bob liet de verrekijker zakken en stond roerloos toe te kijken hoe zeven politie-agenten aan boord van hun boot kwamen. De vissers keken echter niet roerloos toe: ze riepen de agenten iets toe en verdwenen schielijk benedendeks. Wat ze precies hadden geroepen, hadden Bob en Arie uiteraard niet kunnen verstaan, maar de gevolgen waren verbluffend. De agenten zochten dekking op de voorplecht van Bobs en Arie’s schuit en er kwamen drie nieuwe agenten aan boord. Bob kneep zijn ogen dicht: zag hij het goed? Deze drie sterke armen hadden iets in hun handen, wat Bob alleen maar uit derderangs

films kende: het leken wel Kalasjnikovs. Toen hij dit had geconstateerd, begon hij werkelijk nerveus te worden. Zou de naam Ovidiós helpen tegen een kogelregen uit een Kalasjnikov?

Maar Arie beduidde Bob zijn handen omhoog te steken en gaf zelf het goede voorbeeld door zijn mollige knuisten naar de Griekse hemel te heffen. Bob deed hetzelfde en keek onwillekeurig naar boven, in de richting die Arie scheen aan te wijzen. Hij zag alleen een onbewolkte hemel boven zich, waaruit de koperen ploert - wat een ouderwets woord! Wat een moment om aan een koperen ploert te denken! Hoe kwam hij erop! - inmiddels onbarmhartig op zijn kruin scheen.

De zeven helden, die als eersten aan boord waren gekomen, kwamen tevoorschijn van achter hun verschansingen en fouilleerden Bob en Arie nogal hard- en onhandig. Arie probeerde de zaak in het Engels uit te leggen, maar dat scheen niet erg veel resultaat te hebben. Sterker nog, het maakte de zaak erger in plaats van beter. "Klik" en nog eens "klik" hoorde Bob, en toen hij naar zijn handen keek, zag hij dat hij ijzeren polsmofjes droeg.

"Ovidiós," hakkelde hij tegen een der agenten, maar die knikte alleen maar lachend en herhaalde: "Ovidiós, nee, nee."

Het Griekse woord "nee" betekent "ja", maar dat kon Bob niet weten en dus kreunde hij inwendig en keek nogal nijdig naar Arie.

"Dikke, waarom leg je de zaak niet even uit? Ik ben bang dat we anders in een mediterrane cachot terecht komen, en dan mogen we van geluk spreken als we de eerstkomende maand de gelegenheid krijgen om tekst en uitleg te geven."

"Skasmós - hou' je mond!" zei de agent, en Bob begreep de man ditmaal wonderwel. Hij hield dus zijn mond; hij zag dat Arie nu ook niet meer zo zeker van zijn zaak leek.

De twee jongens werden zonder verdere plichtplegingen aan boord van de politieboot gebracht. Ze werden op het achterdek neergezet en zagen hoe de agenten de Griekse vissers wegstuurden. Daarna voer de politieboot naar Páros terug; twee agenten waren op de vissersboot achtergebleven en maakten

aanstalten om de politieboot te volgen, maar dat scheen hun niet zo glad af te gaan als Bob en Arie: de motor van het vissersbootje stopte abrupt en Bob zag dat het bootje ver achter bleef.

Nadat de politieboot in de haven van Paroikía was aangekomen, werden Bob en Arie in een optocht naar het politiebureau gebracht. Bob dacht aan zijn vroegere ervaringen met mediterrane cellen, zoals die keren in Lotisico en Casablanca, en ondanks de inmiddels tot beestachtige proporties toegenomen hitte begon hij onwillekeurig te rillen bij het idee dat hij nu vermoedelijk wéér in zo'n middeleeuwse gevangenis terecht zou komen.

Dat bleek gelukkig nogal mee te vallen, zo zou al spoedig blijken. In een toeristenplaats als Paroikía is het ondenkbaar dat hoge politiefunctionarissen geen Engels spreken, dus nieuwe taalproblemen bleven uit. Ze kregen een zitplaats in een gelukkig koel kamertje, en het duurde niet lang of er kwam een politiebeambte binnen, die te oordelen naar zijn uniform met bijbehorende decoraties minstens de hoogste politiefunctionaris van heel Griekenland moest zijn.

De man begon op strenge toon, maar toen Arie, die namens hun beiden het woord voerde, de namen van Ovidiós en Náousa had laten vallen, werd de man een stuk vriendelijker. Hij greep een rode telefoon, die op zijn bureau had staan pronken, en draaide vijf cijfers. Het duurde vrij lang eer de andere kant antwoordde, maar toen dat eenmaal gebeurd was, volgde er een lang gesprek, waar Bob en Arie alleen de woorden "Ovidiós" en "nee" van konden verstaan. Ze haalden beiden opgelucht adem, toen de hoorn op de haak werd gelegd. De man was nu één en al vriendelijkheid; hij stelde zich voor als Kapitein Malákas en vroeg Bob en Arie of ze iets wilden drinken, in afwachting van de komst van Ovidiós. Arie keek de kapitein met open mond aan en Bob vroeg zich af waarom de dikkerd zo verbijsterd was: alles leek nu toch in kannen en kruiken te gaan komen? Maar Malákas keek Arie glimlachend aan en verklaarde:

"Ja, jongen, ik ben óók niet verantwoordelijk voor mijn naam. Daarvoor moet je bij mijn ouders zijn. Maar je mag rustig lachen, hoor. Je bent de eerste

niet, en je zult zeker ook niet de laatste zijn.”
Bob keek vol verbazing van de één naar de ander. Hij begreep er helemaal niets van. Arie legde hem uit: “Zijn naam betekent een scheldwoord, zo’n beetje het ergste scheldwoord dat de Grieken ooit hebben verzonnen. Stel je een Amerikaanse politiemann voor, die “Captain Queer” heet.” Nu begreep Bob het, en hij begon heel oneerbiedig en heel luid te brullen van de lach.

JAN EN DE ANDEREN WORDEN BEVRIJD ... MAAR VAN TABLETTEN GEEN SPOOR

Nu het ijs tussen Malákas en de jongens gebroken was, werd het gezellig op het politiebureau. Maar toen Ovidiós een half uur later binnenstapte, werden de drie weer ernstig. Er moesten nu eerst even wat spijkers met koppen geslagen worden.

Ovidiós vertelde Malákas het hele verhaal. En net als alle andere betrokkenen bij de zaak van de verdwenen kleitabletten, keek de laatste aanvankelijk wat ongelovig, maar naarmate Ovidiós' verhaal vorderde, begon hij langzaam te knikken en af en toe wat aantekeningen te maken, in voor de jongens onbegrijpelijke hiërogliefen.

“Dus,” vatte hij het hele verhaal nog maar eens samen, “zijn er twee Nederlandse jongens zoek, benevens een onbekend aantal kleitabletten. Maar we hebben nog steeds geen waterdicht bewijs dat die rugzaktoeristen iets met die tabletten te maken hebben. Right?”

Ovidiós, Bob en Arie keken elkaar aan. Arie aarzelde even en beaamde: “Right.”

“Het lijkt mij anders duidelijk, dat ze er wèl iets mee te maken hebben, ukkee?” zei Ovidiós. “Jullie zullen het zien als die boot hier aankomt. Waar is die trouwens gebleven?”

Malákas greep weer naar zijn telefoon en blafte een bevel in de hoorn. Hij smeed de hoorn weer neer en zei: “Wachten.”

Drie minuten later rinkelde het ding schril en Malákas kreeg een heel verhaal te horen. Aan zijn steeds roder wordende gezicht zagen de drie anderen, dat er iets niet helemaal gladjes was verlopen.

“De motor van die ouwe schuit heeft het definitief begeven,” zei Malákas met een woeste armbeweging. “Nu moeten we wachten tot een sleepboot het ding hierheen heeft gesleept. Dus...”

“Dus,” gromde Ovidiós, “moeten we maar wéér afwachten.”

“Dat hoeft helemaal niet,” zei Arie opgewekt.

De drie anderen starden hem aan.

“Luister,” verklaarde Arie. “Zoals Kapitein Malákas hier al zei: we hebben nog steeds géén bewijs, dat die rugzakkers iets met onze tabletten van doen hebben. Maar we hebben nu wèl bewijzen te over, dat ze iets te maken hebben met andere zaakjes, die het daglicht niet kunnen verdragen. Op mijn hotelkamer liggen de spullen die ik vannacht gekocht heb; die hebben ze in ieder geval gestolen. Voorts hebben ze tegenover mij min of meer toegegeven dat ze die ene jongen verdronken hebben. Waar of niet?”

“O.K.,” gaf Malákas toe.

“Wat mij de meeste zorgen baart,” vervolgde Arie, “is de verdwijning van Jan en die andere jongen. Ik moet er niet aan denken wat er met ze zal gebeuren, nu hun zaken van afgelopen nacht in het honderd zijn gelopen. Als er al niet iets met ze is gebeurd. Dus is onze eerste taak: zorgen dat ze niet meer in de buurt van Jan kunnen komen. En dat kunnen we alleen maar bereiken door ze te arresteren.”

“Goed plan,” knorde Bob.

“En we kunnen dus alleen maar hopen, dat ze in Náousa op het strand liggen,” stemde Malákas in. “Dan kunnen we ook meteen de gestolen spullen van jouw hotelkamer meenemen. Dat is voorlopig bewijs genoeg. En als we die gasten eenmaal hier hebben, kunnen we ze aan de tand voelen over die tabletten. Mee eens, Ovidiós?”

“Ja. Op naar Náousa, jongens,” zei deze.

Malákas, Ovidiós, Bob en Arie stonden op. Malákas liep voor hun uit en trommelde alle op het bureau aanwezige agenten op. IJlins werden drie busjes gevuld met agenten; Bob en Arie gingen met Malákas en Ovidiós in een BMW.

Met loeiende sirenes reden de busjes en de BMW Paroikía uit. Buiten het dorp werden de sirenes afgezet, maar de weg naar Náousa bleek gevuld met auto's; Malákas krabde zich op zijn hoofd.

“Ja, Bob, Arie. Wat doen we nu? We doen er zo uren over voor we in Náousa zijn, maar als we de sirenes weer aanzetten, horen ze ons van verre aankomen. Wat nu?”

Deze vraag overtuigde beide jongens ervan, dat Malákas een omzichtig politiemann was. Hoe vaak hadden Bob en Arie zich niet verbaasd over al die films, waarin politie-auto's met loeiende sirenes aan kwamen rijden en alsnog boeven inrekenende, die natuurlijk niets van die sirenes hadden gehoord! Maar een antwoord op deze prangende vraag konden ook zij niet geven.

Malákas gaf de chauffeur van hun BMW de opdracht om vóór de busjes te gaan rijden en alleen zijn zwaailicht te gebruiken, maar zoals te verwachten viel, raakten de overige weggebruikers hier niet van onder de indruk. En al zouden ze dat wèl zijn geraakt, dan hadden ze nog niet veel kunnen doen, want de weg was hier erg smal, en er was geen enkele uitwijkmogelijkheid. Daarvan scheen ook Malákas overtuigd, want hij gaf de chauffeur een teken om het zwaailicht weer uit te zetten. Knarsetandend zat hij de verkeerschaos te bekijken, zijn neus zowat op de voorruit gedrukt.

Maar aan alles komt een eind en na goed vijf kwartier bereikten ze dan toch Náousa. Vlak voor het eigenlijke dorp begon, werden de auto en de busjes aan de kant gezet, en de agenten liepen te voet verder naar het strand. Malákas gaf Bob en Arie een teken om van achter een rotsblok te kijken of al hun bekenden op het strand aanwezig waren.

Omdat er ook gewone badgasten op het strand waren, bleek dit al gauw een hopeloze onderneming. Zo stonden Bob en Arie een kwartier lang te turen, tot Bob ineens Xaver, de aanvoerder van het hele stel, ontwaarde. Hij deelde dat aan Malákas mee; deze verzamelde zijn agenten om zich heen en hij stelde een plan de campagne op:

“We zouden het beste een cordon om het strand kunnen vormen en gewoon alles

en iedereen arresteren. Maar hier in Náousa hebben ze maar een heel klein politiepostje; het wordt ondoenlijk om iedereen daarheen te brengen en dan op ons gemak uit te gaan zoeken wie er wel bij hoort en wie niet.”

Ovidiós, die zich tot dan toe stil had gehouden, omdat de goeie man van dit soort operaties geen fèta had gegeten, begon zich nu ermee te bemoeien:

“Ik gebruik al jaren het basisschooltje van Náousa voor vergaderingen en om rustig onze vondsten te schoon te maken en te bewerken. Die school is groot genoeg om al die mensen vast te houden en de juiste mensen er op ons gemak tussenuit te pikken.”

“Is het niet mogelijk om uit die school te ontsnappen?” vroeg Malákas.

“Er is maar één hoofdingang, maar er zijn wel veel ramen, natuurlijk,” zei Ovidiós. “Maar het is toch maar tijdelijk, tot we de vanden uitgezocht hebben?”

“Dat is waar. Dan kunnen we wat mij betreft beginnen.”

Malákas gaf korte instructies aan zijn agenten, en niets leek een grootscheepse arrestatie meer in de weg te staan. De politie-agenten waren bezig met het innemen van hun plaatsen, toen Bob ineens de harige Hollandse jongen, met wie hij dagen tevoren op zo’n vreemde manier kennis had gemaakt, recht op hun af komen.

“Natuurlijk,” schoot het door zijn hoofd. “Die is natuurlijk weer helemaal alleen, en hij verveelt zich. Daarom loopt hij natuurlijk rond te neuzen en steekt zijn neus weer in zaken die hem niets aangaan.”

Hij wees Malákas op het naderende gevaar, en die, bang dat het hele plan in duigen zou vallen, gaf het teken voor de aanval, hoewel het cordon nog niet helemaal gesloten was.

En dit was nou juist datgene wat Xaver, de gevaarlijkste van het hele stel, de kans op een ontsnapping bood!

Malákas was een uitstekend strateeg, dat hadden Bob en Arie al snel gezien, maar ze wisten niet hoe hij zich in dit soort situaties zou houden; dat bleek niet al te best te zijn. De enigen, die Xaver doorzagen, waren dus Bob en

Arie. Nog voor Xaver zijn motor - of liever: de motor van Hilde - had bereikt, spurten Bob en Arie al naar Arie's hotel, waar de huurauto nog steeds onbeheerd stond. Het hotel was niet ver van het strand, en voordat Xaver de straat opdraaide, zat Arie al achter het stuur.

Bob sprong naast hem en met het portier nog open, was Arie al op weg, achter de voortijlende motor aan. Het was de twee jongens een raadsel, wat Xaver van plan was: waar wilde hij heen? Hij kon het eiland niet af, tenminste niet zo snel. Maar misschien hoopte hij dat hij de politiewagens had verrast met zijn actie en dat het een hele tijd zou duren, vooraleer de achtervolging in werd gezet. En wat dat betreft, had hij volkomen gelijk: de politiewagens stonden nog bij het strand en de agenten hadden het te druk met het arresteren van de diverse badgasten, van wie het grootste gedeelte onschuldig zou blijken te zijn, natuurlijk. Maar Xaver had buiten de waard, in dit geval Arie, Bob en hun auto, gerekend.

Bob en Arie hadden min of meer verwacht dat Xaver linea recta naar Paroikía zou rijden. Deze route had natuurlijk voor- en nadelen: de weg naar Paroikía was in beide richtingen vol files, en dat zou het voor Xaver lastig maken om snel door te rijden, al zat hij dan ook op een motor, maar van de andere kant zou de file hem uitstekende mogelijkheden bieden om aan eventuele achtervolgers te ontsnappen. Maar, hoe Bob en Arie het ook keerden of wendden, Xaver zette koers in zuidwaartse richting, naar Lévkés. Arie had een kaart in de auto laten liggen, en terwijl hij zijn aandacht verdeelde tussen de weg vóór hem en de rijdende motor, keek Bob rond op de kaart.

“Ah, ik zie het al. Via Lévkés kun je natuurlijk óók in Paroikía komen; dat weten wij immers? Ik denk dat hij daar tòch heen wil.” Arie zei niets; hij had al zijn aandacht nodig voor het besturen van de auto. Deze wegen, op dit eiland, waren niet echt aangelegd ten behoeve van achtervolgingen, zodat er veel van zijn chauffeurskunsten werd geëist. Jan en Bob waren zonder enige twijfel de beste chauffeurs van het trio, maar Arie kreeg die middag de gelegenheid om wat van zijn achterstand in te halen.

Tot verbazing van beide jongens liet Xaver Lévkes links liggen: hij zette koers naar het zuiden, naar Márpissa, Píso Livádhi en verder naar Driós.

Bob, die nog niet aan deze kant van het eiland was geweest, keek zijn ogen uit. “Bestaat dit nog, in Europa: onverharde wegen?”

“Kijk nou maar op de kaart, Amerikaanse asfaltvreter,” zei Arie. “Zandweggetjes zijn in Europa, en dan met name in het zuidelijk deel ervan, eerder regel dan uitzondering.”

“Maar ik kan me uit ons avontuur in Italië herinneren dat...”

“Ja-ha, dat waren autosnelwegen. Man, we zijn in Italië nauwelijks buiten steden en de autoweg geweest. Wat wil jij dan nou van Italië weten? Trouwens, over herinneringen gesproken: volgens mij word jij langzaam maar zeker te oud voor dit soort avonturen: je begint langzaam maar zeker te dementeren! Je kunt je toch nog wel herinneren, dat we al eerder over deze zelfde onverharde weg zijn gekomen? Van het vliegveld naar Paroikía. We vonden het nog zo gek, een vliegveld, dat met de buitenwereld is verbonden door een zandweg. Maar kijk nou maar op die kaart, want ik begin een vaag vermoeden te krijgen. Zeg mij of het klopt: volgens mij is hij op weg naar Poúnda, waar ik jou vannacht heb gevonden. Misschien hebben we zelfs geluk, en brengt hij ons rechtstreeks naar Jan.”

Bob keek op de kaart en zei enthousiast:

“Het klopt als de spreekwoordelijke vinger, man. Je hebt gelijk. Dat moet het zijn. Hij kan natuurlijk ook verder rijden naar Paroikía, maar dan had hij dat beter bij Márpissa kunnen doen. Dus ik ben het met je eens: hij is op weg naar Poúnda.”

“Ik hoop alleen dat daar dan niet al te veel politie rondloopt, want dan kan hij niet zo eenvoudig een boot jatten.”

Bob schoot in de lach:

“Werken wij nou vóór of tégen de politie? Het is toch van de zotte, dat wij hopen dat iemand in de gelegenheid wordt gesteld een boot te jatten?”

Arie grijnsde alleen maar, want hij had hier wel vier handen nodig om de auto

recht op het zandweggetje te houden. Wat er nu van hem verlangd werd, grensde aan het onmogelijke: stel je een smal zandpad voor, waarover een terreinwagen mogelijk uit de voeten - of uit de wielen - kan, doch waar een gewone auto wat meer moeite mee heeft, en dat alles met een snelheid van 70 kilometer per uur! Maar in een recordtempo bereikten Xaver en in zijn kielzog de Hollandse en de Amerikaanse jongen Poúnda. En waar Arie al bang voor was geweest, bleek nu de werkelijkheid: er stonden minstens zes agenten op de kade, die druk bezig waren met de vissersboot, waar Bob en Arie uren geleden op hadden gevaren. Het bootje had dus eindelijk de haven bereikt! Dit maakte het vinden van bewijsmateriaal natuurlijk een stuk eenvoudiger, maar dan moesten ze eerst even de persoon tegen wie dat bewijsmateriaal gebruikt kon worden, in handen krijgen. En bovenal: deze gang van zaken bracht hen geen stap dichterbij Jan!

Arie remde en zette de auto stil; van een veilige afstand keken beide jongens toe, wat Xaver nu wel ging doen. Die leek niet in het minst van zijn stuk gebracht door de aanwezigheid van de agenten. Hij was even gestopt, maar bracht nu zijn motor weer op gang. Arie volgde hem langzaam; Bob draaide zijn portier-raampje open en schreeuwde de agenten toe, dat ze de jongen op de motor tegen moesten houden, maar kreeg slechts nietszeggende gezichten te zien; het was onduidelijk of de agenten geen Engels verstonden, of dat ze Bobs geschreeuwde opdracht niet begrepen c.q. wilden begrijpen. Arie haalde z'n schouders op en trok Bob, die half naar buiten hing, weer naar binnen en schakelde in de derde versnelling, hetgeen hem gemakkelijk afging, want hier begon de weg weer tekenen van asfalt te tonen. Xaver was nu, blijkens zijn snelheid, helemaal door het dulle heen en zette koers naar Paroikía. Nou is de afstand Poúnda - Paroikía niet zo groot, dus Bob en Arie verwachtten ieder moment het hoofdstadje in zicht te krijgen. Echter, voordat dat kon gebeuren, werd de weg versperd door een herder met zijn kudde schapen. Bob kreunde:

“Eerst een onverharde weg, en nu een kudde schapen op het asfalt. Man, als ik thuis vertel, dat dit soort primitieve dingen in het Europa van nu gebeuren,

geloven ze werkelijk dat de beschaving ten oosten van New York ophoudt.”

“Nou, zoveel beschaving heerst er op de Atlantische Oceaan nou ook weer niet, dus leg die grens nog maar wat verder naar het oosten” bromde Arie werktuiglijk, want die zat aan heel andere dingen te denken.

Het duurde even voordat Bob het aardrijkskundige mopje snapte, en hij knorde alleen maar.

“Maar man,” zei Arie, “wij hebben last van die schapen, maar voor hém is het nog moeilijker op zich staande te houden, daar op die motor. Kijk nou eens, wat hij doet.”

Schapen of geen schapen, Xaver scheurde zo goed en zo kwaad als het ging rechtdoor. Het was natuurlijk slechts een kwestie van seconden voor hij een schaap raakte. Daardoor uit koers geraakt, schoot hij recht op de linkerberm af en raakte nog meer schapen. De kudde werd nu helemaal wild en kwam recht op Arie's auto af. Arie trapte het rempedaal zowat door de vloer heen, maar kon niet voorkomen, dat de auto Xaver achterna gleed. De herder kwam woedend op hun af. Bob en Arie deden geen poging om de man tot kalmte te manen, want ze zagen dat Xaver z'n motor achter had gelaten en te voet verder vluchtte, naar rechts, het bergland in. Bob en Arie renden hem uiteraard achterna; op hun beurt werden ze weer nagezeten door de herdershond en de herder zelf, die verhaal wilde halen.

“Wie achtervolgt nu wie?” hijgde Bob.

Arie gaf geen antwoord, want hij had gans andere problemen om over na te denken. Hij zag dat Xaver de Profitis Ilias opklom. Gelukkig hadden de beide jongens geen idee hoe hoog deze berg is, dus ze volgden hem nog steeds. Maar ze merkten alras, dat Xaver een beter klimmer was dan zij beiden bij elkaar. Positief was de ontwikkeling in zoverre wel, dat de herder de achtervolging klaarblijkelijk had gestaakt, maar zijn hond haalde hun op dit moment in. Die zag in Xaver blijkbaar de grootste boosdoener, of hij vond het sportief om de snelste looper in te halen in plaats van die twee slakken: wie zal het zeggen?

Tot ontzetting van beide jongens draaide Xaver zich om, haalde een pistool

uit zijn zak en schoot de hond meedogenloos neer.

“Pas op,” gilde Bob, die wegdook achter een soort verlaten tempeltje, dat hier ooit halverwege de helling was neergezet en verlaten. “Hij is gewapend.”

Dat had Arie ook wel in de gaten, maar zijn verlangen om Xaver te pakken te krijgen was groter dan zijn voorzichtigheid. Er restte Bob niets anders dan zijn dikke vriend te volgen. Xaver zette het weer op een lopen en keek niet meer om, tot hij zo'n vijftig meter onder de top van de berg was. In een flits draaide hij zich om en schoot tweemaal op Arie, die hem steeds meer was genaderd en hooguit vier passen achter hem klom. Het ongelooflijke gebeurde: Xaver slaagde er niet in, Arie's enorme lichaam te raken. En dat was zijn ongeluk: vol ontzetting bleef hij naar Arie staan turen. Bob zag het vanaf een afstand gebeuren; het was hem onmogelijk om in Xavers binnenste te kijken, maar hij kon zich heel goed voorstellen dat deze zich voelde als iemand uit een *Suske en Wiske*-verhaal, die op Jerom schiet en zijn kogels van diens gepantserde borstkas ziet afketsen. En toen zag en dacht Bob even een tijdje niets meer: Xaver schoot nogmaals en raakte niet Arie, maar Bob in diens dijbeen. Arie had Xaver inmiddels bereikt en greep hem vast; in de worsteling viel het pistool en Arie en Xaver volgden dat voorbeeld; al worstelend rolden ze de berg af en namen Bob in hun val mee.

Toen Bob weer bijkwam, hervond hij zichzelf tegen een muur van het tempeltje halverwege de berg. Hij voelde de stekende pijn in zijn dijbeen nauwelijks, maar hij voelde wel dat mastodont Roos en zijn satelliet bovenop zijn andere been lagen. Gelukkig lagen ze niet op zijn bovenlichaam, hetgeen hem de kans gaf een losliggende tegel op te rapen en er Xaver mee op z'n hersenpan te tikken, en dat was voldoende om dat heerschappij voorlopig buiten gevecht te stellen. Arie liet zich met een diepe zucht van Bobs been afglijden en hijgde:

“Ik moet even op adem komen. Hèhè, was me dat een valpartij. Wat een geluk dat dit gebouwtje hier staat, zeg.”

Hij schrok toen hij bloed over zijn arm voelde lopen.

“Wat is dát?”

Bij nader inzien bleek het Bobs bloed te zijn, en Arie schrok:

“Heeft-ie jou geraakt? Doet het pijn?”

“Nee, oeros,” knarsetandde Bob. “Natuurlijk niet. Je wordt van harte bedankt. Ik voel die kogelwond niet, omdat mijn andere been vermorzeld is door een of andere roodharige neushoorn, die mij uitkoos om zijn val te breken. Ik had liever dat deze hele berg om was gevallen en op mijn been terecht was gekomen: die kan onmogelijk zwaarder zijn dan jij.”

Arie wees grijnzend op een woord dat op de tempel was geschreven:

“Je boft, man. Dit is een tempel voor Asklepios, de god van de geneeskunst. Loop effe het tempeltje binnen, misschien helpt het.”

Zijn grijns verdween echter als sneeuw voor de zon, toen hij zag, dat Bob aanstalten maakte om op te staan, maar dit niet kon.

“Dikke, je hebt mijn been gebroken. Hoe kom ik in vredesnaam ooit naar beneden?”

“Tja.” Arie krabde zijn rode haardos. “Dat is me nou óók wat. Ik kan jou wel de berg afdragen, maar dan moet ik hém hier achterlaten, en dat is nou nét wat ik niet wil.”

Bob keek om zich heen en zag dat de herder langzaam de berg opkwam. “Misschien kan die man ons helpen, als hij tenminste iets anders verstaat dan het plaatselijke inboorlingendialect.”

Maar de herder bleef stilstaan bij zijn dode hond; hij keek aarzelend naar het half liggende, half staande driemanschap, daar bij de tempel. Toen zag hij de kogelwond in de buik van zijn trouwe dier, en hij zette het op een lopen.

Arie dacht dat de man misschien wel de politie zou waarschuwen, zodat hij misschien hulp zou krijgen bij het naar beneden vervoeren van Bob en Xaver. Bob wees hem erop dat dat uren kon gaan duren, en dat het waarschijnlijker was dat de man niet naar de politie zou lopen, maar een paar kornuiten zou optrommelen, die in rotten van tien de helling zouden bestormen met

hooivorken en dorsvlegels om wraak te nemen voor de moord op de hond.

“En aan mij heb je niks, Arie. Ik kan mij nauwelijks bewegen. Bovendien, als de man alleen maar Grieks verstaat, kunnen wij hem onmogelijk aan het verstand brengen, dat hij daar op dat beest heeft geschoten en dat hij een vijand van ons is. Het enige wat er op zit, is dat jij ons hier achterlaat en zo ver mogelijk met de auto hierheen komt.”

“En dan? Hoe kom jij bij de auto? Bovendien begint deze helling eigenlijk al meteen naast de weg, dus er valt niet veel te autoën. Nee, we moeten dit anders aanpakken. Probeer nog eens of je kunt staan?”

Dat bleek echter ijdele hoop. Waarschijnlijk was Bobs linkerbeen door de val gebroken; de kogelwond in het andere was waarschijnlijk alleen maar een vleeswond, want op dit been kon hij wel steunen. Maar lopen was voorlopig uitgesloten.

“Dan doen we het anders,” besloot Arie. “Ik neem nu geen risico’s meer met dit mannetje. We weten nu dat hij gevaarlijk is, dus ik laat hem zeker niet hier achter. Als ik hem nu eerst mee naar beneden neem en aflever bij de politie? Dan kom ik met de nodige hulptroepen terug om jou op te halen.”

“En hoe lang zal dat gaan duren? Man, ik verga van de pijn, en ik heb geen zin om langer dan nodig op deze helling door te brengen, in de felle zon. En ik kan me ook niet verdedigen als er iemand terugkomt om wraak te nemen. Ik kan me niet eens verstaanbaar maken. Denk nou toch eens na, ezel.”

“Dat is wel zo, maar zie jij een andere oplossing?”

“Waarom sleuren we hem niet gewoon achter ons aan?”

“En jij kunt niet lopen?”

“Kijk: jij legt mij over je schouder, en ik trek hem hier achter ons aan.”

“Doen we,” stemde Arie in. “Het zal langzaam gaan, maar dat is het enige wat we kunnen doen. Pak zijn handen, dan kijken we of het gaat.”

Het ging inderdaad, maar Arie wankelde onder het enorme gewicht, omdat hij nu eigenlijk twee lichamen voort moest trekken.

“Waarschuw je me wel even als hij pogingen onderneemt om bij te komen? Ik

voel er weinig voor om plotseling een klap in mijn nek te krijgen, hoor. Dan zijn wij allebei vleugellam.”

Een half uur later bereikten zij onder het uitslaan van minder nette taal en het veroorzaken van beken van zweet, die letterlijk de berg af stroomden, de weg, waar hun auto nog steeds stond. Arie legde Bob behoedzaam neer en deed de kofferbak open; hij pakte er een touw uit en bond Xaver stevig vast. Dan ging hij met de rug tegen de auto zitten om even bij te komen van de enorme inspanning. Toen hij weer wat op adem was gekomen, ging hij eens kijken of de auto geen schade had opgelopen tijdens de glijpartij over en door de schapen. Dat bleek nauwelijks het geval te zijn, maar in de auto heersten wel helse temperaturen, omdat het ding al die tijd in de felle zon had gestaan. Die zon was nu in rap tempo aan het zakken boven de zee ten westen van hun, zodat hij mocht hopen op een spoedige daling van de temperatuur.

Nadat de temperatuur in de auto tot een aanvaardbaar niveau was gedaald, legde Arie de gebonden Xaver op de achterbank. Hij wendde zich tot Bob: “Wat nu?”

“Hoezo: wat nu?”

“Ik denk dat Malákas het in Náousa wel zonder ons kan stellen. Dus eigenlijk wilde ik nu meteen proberen om een boot te bemachtigen en Jan te zoeken. Die zit gegarandeerd op Antíparos, want daar wilde deze vent heen.”

“Ik wil Jan ook wel zoeken,” zei Bob. “Maar we moeten eerst naar Paroikía, of Náousa. Ten eerste heb jij mijn been te erg toegetakeld om nog veel te ondernemen; en ten tweede: hoe wilde jij onder de ogen van die agenten een boot versieren? Die ezels verstaan waarschijnlijk geen Engels.”

“Dat is waar. Dan breng ik jou eerst even naar Paroikía en dan moet ik verder maar weer contact opnemen met Malákas. Alleen: stel je voor dat er nog meer mensen aan de handen van de politie ontsnapt zijn; dan kunnen ze hun woede best wel eens op Jan gaan koelen, en daarom wil ik een beetje opschieten. En als we ons in Náousa vertonen, worden we daar urenlang vastgehouden voor getuigenverklaringen, want wij zijn de enigen die alle handlangers kennen.

Snap je?”

“Ik snap het,” zei Bob. “Maar de natuur is sterker dan ik: ik móét nu echt even naar een dokter.”

Daar viel helemaal niets tegen in te brengen. Arie reed Bob dus braafjes naar Paroikía. Het was inmiddels al flink donker geworden, en de toeristenstroom in dit dorpje was al op gang gekomen. Het was nog een hele toer om een dokter te vinden, maar ten laatste lukte dat toch. Gelukkig sprak de man Engels. Arie legde hem het geval uit, en vroeg of hij even mocht bellen. Het mocht.

Arie ging naar de telefoon om contact op te nemen met Malákas en de dokter ging Bobs been onderzoeken. Dat laatste was nogal gauw gebeurd: wat Bob al had gevreesd, bleek te kloppen: zijn been was gebroken. Het bellen van Malákas had wat meer voeten in aarde. Arie had in de gids al snel het nummer van de politiepost in Náousa gevonden; hij draaide dat nummer, maar de dienstdoende agent kon hem alleen maar mededelen dat Malákas nog steeds in de plaatselijke basisschool was. Arie slaakte een diepe zucht, belde af, zocht en draaide het nummer van het politiebureau in Paroikía. Hij legde zijn probleem uit, maar vond aan de andere kant van de lijn slechts onbegrip. De Paroikiaanse agent adviseerde hem rustig te wachten tot Malákas weer terug was.

“Dank u,” zei Arie met nauwelijks verholen woede. Hij liep naar Bob en de dokter; van de laatste vernam hij dat Bobs been inderdaad gebroken was en dat de avonturen van de jonge heer Evers voorlopig voorbij waren. De dokter legde snel en deskundig een gipsverband aan en trachtte Bob te troosten:

“Je bevindt je in goed gezelschap: je bent heus de eerste niet, die hier op Páros een been breekt. Miltiades is dat ook gebeurd.”

Bob vond het maar een schrale troost; bovendien wist hij niet wie Miltiades was.

“Een Atheense staatsman. In de Perzische oorlogen stond dit eiland aan de kant van de Perzen en...”

Bobs gezicht was vervuld met afschuw; zoals alle Amerikanen had hij het sinds

het begin van de jaren '80 niet zo begrepen op Perzen:

“Hoe kan iemand nou aan de kant van die fundamentalisten staan?”

“O, maar in de tijd waar ik het over heb, moesten fundamentalisten nog uitgevonden worden. We hebben het hier over de vijfde eeuw voor Christus. Toen de oorlog voorbij was - je hebt vast wel eens van de slag bij Marathon gehoord -, leidde die Miltiades een strafexpeditie hierheen. Hij kwam aan land om te onderhandelen in een tempel van Demeter, struikelde in die tempel over een muurtje en brak zo zijn been. Hij slaagde er uiteraard niet in het eiland te veroveren.”

“Dan hebben wij het beter gedaan,” vond Arie. “Ondanks jouw beenbreuk zijn wij er toch in geslaagd ons doel te bereiken, Xaver te pakken te nemen.”

Bob vond dat hij het er niet zo eervol had afgebracht:

“In een oorlog gewond raken is nog tot daaraan toe. Maar in die tijd bestonden er nog geen roodharige tientonnars.”

Bovendien was Bob meer geïnteresseerd in het heden en dus overlegden beide jongens met elkaar hoe het nu verder moest.

“Er zit weinig anders op dan jou naar het hotel in Náousa te brengen,” zuchtte Arie. “Dan moet ik maar naar het schooltje gaan en met me laten sollen, totdat het de heren behaagt om met mij op zoek te gaan naar Jan.”

Zo gezegd, maar zo nog niet zo eenvoudig gedaan. Bob naar het hotel brengen leverde uiteraard geen enkel probleem op, maar toen dat heerschap langs z'n neus weg bij Arie informeerde of die het adres van de school had, begon laatstgenoemde het leven nog minder zonnig in te zien. Hij had twee dagen tevoren weliswaar het dorp grondig verkend, maar een school had hij niet gezien. Hij keek op zijn kaart, vond geen school en reed tenslotte maar naar het toeristenbureautje. Daar vertelde mevrouw Gaválas hem, dat het schooltje op de heuvel lag, in de buurt van de Cave-disco. De weg daarheen kende Arie tenminste, en zo kon het gebeuren dat hij ten langen leste toch het schoolgebouwtje bereikte. In en om het schooltje heerste enorme bedrijvigheid: agenten liepen af en aan, en op het schoolplein beende Ovidiós ongeduldig

heen en weer. Hij klaarde op toen hij Arie ontwaarde, maar die zei hem dat hij Malákas snel nodig had. Deze zat in de school en hij had gelukkig voldoende gezond verstand om de redelijkheid van Arie's verzoek in te zien.

“Zelf kan ik hier nu niet weg, en eigenlijk heb ik jou hier ook nodig; maar je hebt gelijk: we weten niet of er niet toch een paar van die schurken ontsnapt zijn, dus voor alles moet jij proberen of je die vrienden van je in veiligheid kunt brengen. Dus de boot ligt in Poúnda, bewaakt door mijn agenten? Dat is tenminste goed nieuws.”

“Ik heb nog meer goed nieuws,” zei Arie. “Ik heb de aanvoerder van het hele spul bij me. Hij ligt gebonden en wel achter in mijn auto, die aan de voet van deze heuvel staat.”

“Dat is inderdaad héél goed nieuws!” schreeuwde Malákas.

“Weet je wat? Ik stuur drie agenten met je mee; twee ervan moeten die vent hierheen brengen, en de derde gaat met jou mee naar Poúnda. En als je wilt, kan die even naar Paroikía bellen, zodat je de politieboot kunt gebruiken. Die is sneller dan jullie vissersboot.”

Arie bedankte hem en hij liep met drie agenten naar buiten, waar ze werden aangeklampt door Ovidiós, die nu wilde weten waar Arie naar toe ging. Arie zei hem dat ze Jan gingen zoeken, en hopelijk ook Ovidiós' kleitabletten. Dat laatste had hij beter niet kunnen zeggen, want Ovidiós stond er nu op dat hij mee moest met Arie. Arie stemde daarin toe, hoewel hij voorzag dat hij niet echt veel aan 's mans hulp zou hebben, maar goed; het waren per slot van rekening zijn tabletten.

Het gezelschap liep de trappen af naar Arie's auto. Van verre zagen ze een grote mensenmassa rondom de auto staan, en Arie wist al hoe laat het was. Hij had de voorzorg genomen om Xaver in de kofferbak te leggen, zoals die dat ook met zijn slachtoffers had gedaan, zodat hij aan het gezicht werd onttrokken. De mensenmenigte begon opgewonden tegen de drie agenten te praten. Een van de agenten wilde het voor Arie vertalen, maar deze wimpelde dat af:

“Snel, in de auto. Ik snap het: iemand van die mensen hoorde natuurlijk

geschop of gebonk uit de kofferbak komen, en zo hebben ze die vent bevrijd. Nu moeten we dus heel snel zijn, anders komt hij ons nog voor.”

De agent snapte het meteen, riep zijn kameraden en Ovidiós en met zijn vijven reden ze naar Paroikía. Omdat er enige haast was geboden, werd besloten niet eerst naar het politiebureau te bellen, maar meteen naar de haven te gaan, op hoop van zegen dat de politieboot daar nog zou liggen. Dat bleek gelukkig het geval, zodat ze met z'n vijven aan boord gingen. Er was zelfs nog een agent aan boord, die Arie nog kende van vanmorgen. Dus de man begreep waar het om ging; hij aarzelde geen moment en startte de motor.

De boot zette koers naar de noordkaap van Antíparos. En Arie, die dacht dat ze aan de hulp van Ovidiós niets zouden hebben, had zich ditmaal lelijk vergist. De man kwam zelfs met een heel goed idee:

“Kunnen wij niet eerst even naar Poúnda varen? Jij zei toch dat er grafstenen in dat schip lagen?”

“Kan dat niet even tot morgen wachten?” vroeg Arie, niet bijster vriendelijk.

“Nee, nee,” zei Ovidiós. “Het gaat mij niet erom, die grafstenen nu uitvoerig te bestuderen, maar misschien kunnen we ontdekken waar ze precies vandaan komen: dan weten we waarschijnlijk ook waar Jan verborgen is, ukkee?”

Arie keek hem met open mond aan, verbaasd over de eenvoud van dit plan. Hij gaf ruitelijk toe dat hij daar geen moment aan had gedacht, en dat de aanwezigheid van de archeoloog op dit moment toch wel nuttig was.

Die wees naar Antíparos en zei:

“Kijk eens, al die inhammen; wilde je die één voor een gaan doorzoeken?”

Nee, dat wilde Arie zeker niet, maar hij was even bang geweest dat dat er wel van ging komen. Maar het plan van Ovidiós kon hun veel tijd besparen.

Binnen het kwartier waren ze in Poúnda. Ovidiós dook de vissersboot in en bleef ongeveer een kwartier lang beneden-deks. Arie zat op hete kolen en kon niet anders dan verlangend naar de kust van Antíparos kijken. Hij voelde zijn ogen branden door het gebrek aan slaap, maar beet zijn kiezen ferm op elkaar. Wie avonturen wil beleven, moet af en toe tegen een nachtje zonder slaap

kunnen... Maar dat werd hem wel moeilijk gemaakt, hier in de Griekse hitte. Toch nog sneller dan verwacht kwam Ovidiós weer aan boord.

“Varen maar,” riep hij. “Ik weet genoeg. We moeten aan de westkust van Antíparos zijn.”

De roerganger zette er de sokken in en Ovidiós kwam bij de Arie en de agenten staan. Arie haalde zijn kaart tevoorschijn en Ovidiós wees hun aan, waar ze heen op weg waren.

“Kijk hier, aan de westkust ligt Kaap Kalójeras,” zei hij. “Daar staat een verlaten klooster met een kerkhof ernaast. Daar komen de grafstenen vandaan, ukkee? En zo’n verlaten kloosterruïne is een uitstekende plaats om iets of iemand te verstoppen, snap je?”

Arie snapte het, en hij wilde maar dat de boot wat sneller voer. Toen hij er wat over tegen Ovidiós zei, wees die hem op de verraderlijke klippen, die hier in talrijke mate onder waterspiegel lagen. Arie begreep het. Hij begreep ook nog wat anders: wat hij bij zijn eerdere tochten voor de noordkaap van Antíparos had aangezien, bleek de noordkaap van weer een ander, kleiner eiland te zijn. Hij keek op zijn kaart en zag dat de noordkaap van Antíparos zelf werd omgeven door vier kleinere eilanden. Hij vouwde de kaart weer dicht en ging weer naar de zee staan turen. De zon was inmiddels al uren onder, en het enige licht kwam van de dorpen Paroikía en Antíparos. Hij vroeg zich af, waarom de politieboot geen zoeklicht of iets in die geest gebruikte, maar een vraag aan een der agenten leerde hem dat een zoeklicht de roerganger alleen maar zou misleiden, omdat het licht dan op het water zou weerkaatsen, waardoor hij geen klippen meer zou kunnen onderscheiden. Het leek rederszoon Arie een sterk verhaal, en hij dacht bij zichzelf, als variant op dat oude liedje van Bloem: “Even aan mijn vader vragen.” Maar hij was maar wat blij, dat hij die ochtend niet zelf hier had hoeven varen, want hij betwijfelde of hij, zelfs bij daglicht, de vissersboot langs deze klippen had kunnen loodsen.

En klaarblijkelijk zat er toch een bepaalde logica in de redenering over het

zoeklicht, want zonder ongevallen bereikten ze de westkust van Antíparos. Arie haalde zijn kaart weer tevoorschijn en zocht Kaap Kalójeras. Hij zag dat de ruïne, die Ovidiós had aangewezen, half in de bergen lag en dat er vanaf de kaap geen weg naar toe liep. Hij kreunde bij de gedachte dat er weer een berg beklommen moest worden, maar dat bleek reuze mee te vallen. De politieboot rondde de kaap en legde even ten zuiden ervan aan in een prachtige natuurlijke haven. Een beekje kwam van de bergen af en stortte zich in deze haven. De eenvoudigste manier om het kloostertje te bereiken was door het beekje te waden, en zo gebeurde het ook. Zonder noemenswaardige klauterpartijen bereikten ze na vijf minuten het kloostertje. Het was, dat had Arie al snel gezien, inderdaad meer een ruïne dan een klooster, maar Ovidiós, die hier, in tegenstelling tot de agenten en Arie, klaarblijkelijk al vaker was geweest en ongemerkt de leiding van de kleine expeditie had overgenomen, wist te vertellen dat de kelders nog vrij intact waren, evenals het kerkhof. Wat de kelders betrof, kon de man best gelijk hebben, constateerden de anderen, maar het kerkhof was inmiddels ook tot een ruïne vervallen. Ze zagen duidelijk de uit de grond gerukte en afgebroken grafstenen, dus het leek er inderdaad verdacht veel op dat de grafstenen uit de vissersboot hier vandaan kwamen.

Een der agenten sloop als eerste naar de ruïne en de anderen bleven achter. Er klonk wat verward geschreeuw en gestommel, hetgeen voor Arie en zijn begeleiders een teken was om snel te hulp te schieten. Ze zagen dat de agent een meisje in bedwang hield, dat Arie meteen herkende als het meisje dat hem twee dagen geleden zo hardnekkig had achtervolgd. De laatste keer dat hij haar had gezien, was in Poúnda geweest. Ze ging onder de machtige knuisten van de agent tekeer als een wilde kat: ze blies, ze schreeuwde, ze krabde en ze beet. De agent probeerde haar in bedwang te houden, maar keek daarbij bijzonder ongelukkig. Het is inderdaad voor een man nauwelijks mogelijk om tegen een vrouw te vechten: je durft eigenlijk uit een soort van hoffelijkheid nauwelijks terug te slaan. Maar met de vijf man, die de agent te hulp kwamen,

was het pleit gauw beslecht. Terwijl de vier agenten zich met het meisje bezighielden, liep Arie door naar een trap, die naar de kelders voerde.

Hij kwam in de eerste kelder, zag niets of niemand, en liep door naar de tweede. Ook daar vond hij niets, maar in de derde kelder was het raak: hij vond twee Siamese tweelingen: Jan, vastgebonden aan een meisje, dat Arie niet kende, en daarnaast nog een paar, dat Arie in het geheel niet kende. Drie van de vier vastgebonden mensen keken met benauwd kloppend hart naar deze nieuwe figuur, die in de deuropening stond, maar Jan stamelde:

“Dikke, hoe kom jij hier? Ik dacht dat jij in de States zat.”

“Inderdaad,” grijnsde Arie. “Maar ik heb van jouw vriend Ovidiós vernomen, dat jij weer eens niet op jezelf kon passen, dus waren Bob en ik natuurlijk weer eens nodig om ons vriendje Jan te redden.”

“Bob? Is Bob ook hier? Waar is hij?”

“Die ligt met een gipspoot in een hotel in Náousa. Hij kon niet tegen een klein gewichtje, dat op zijn been viel. Dus bleef er alleen de alwetende Arie over, die natuurlijk weer eens de kastanjes uit het vuur moest halen.”

“Dikke, ik wil je veel van je verwaande opmerkingen vergeven, maar zou je misschien de goedheid willen hebben om ons eerst even los te maken? Wij liggen hier al een week of nog langer aan elkaar gekluisterd; we voelen onze ledematen niet meer, we hebben honger en we...”

“Dan is het misschien maar beter dat ik jullie niet losmaak. Jullie mochten eens in de verleiding komen om in mijn kuit te b...”

“Zeker, en reken maar dat we het doen, ook,” dreigde Jan.

“Stil maar, Jantje, zoet maar, Jantje. Ik maak jullie al los. Kun je me eerst eens even vertellen, wie deze drie mensen zijn?”

“Dit hier is...” Jan kreunde, toen de touwen van hem afvielen, en zijn bloed weer begon te stromen, “Hilde, en dat is Natasja. Zij behoorden...” - en vanaf hier begon Jan in het Varkenslatijn te praten - “oremae orae esslae otae Aversxae anggae.” Arie keek hem fronsend aan:

“Dat is voor het eerst in jaren dat ik weer eens Varkenslatijn hoor spreken.”

“Ja,” zei Jan, “ik was het zelf ook min of meer vergeten, maar dat heb je te danken aan deze jongen hier, mijn vriend Roger. Die kent al onze avonturen, òf van mij òf uit de krant. Daar heeft hij ook gelezen, zo zei hij, dat wij vroeger Varkenslatijn spraken, en hier begon hij dat zelf te spreken.”

“Waarom?” vroeg Arie, Roger en Natasja losmakend, en de eerste verbaasd aankijkend.

“Ecausebae ewae illstae odae otnae owknae ifae ewae ancae usttrae esethae irlsgae,” zei deze.

Hij kreeg een tik van Natasja, die klaarblijkelijk bijzonder snel hersteld was van de gevolgen van het vastgebonden zijn.

“Schei nou maar uit met dat geheimzinnige gedoe,” snauwde ze. Ze wendde zich tot Arie: “Zo hebben die twee kerels nou de hele tijd tegen elkaar liggen reutelen; we verstonden er geen letter van en we werden er bloednerveus van. Jij bent zeker de beroemde Arie Roos, hè? Ik ben Natasja en dit is mijn vriendin Hilde. Wij zaten totaal berooid hier op dit eiland” - klaarblijkelijk wisten de vier nog niet dat ze niet op Páros, maar op Antíparos zaten - “en toen hebben we ons maar aangesloten bij de jongens van Xaver, ja. Maar door wat die ons hier heeft aangedaan, ons hier vast te binden, zijn we daar echt wel op afgeknapt, hoor. Jullie kunnen ons dus best vertrouwen.”

Inmiddels kwamen Ovidiós en twee agenten de kelder binnen, en keken verbaasd neer op het groepje van vier man, dat om Arie heen stond.

“Hebben jullie Xaver?” vroeg Natasja aan de agenten. “Ik vermoord hem als ik hem te pakken krijg. Waar is hij?”

“Nee, nee,” zei Arie haastig, “hij is ontsnapt. Maar maak je maar geen zorgen, we krijgen hem heus nog wel, hoor.”

“Hebben jullie wat te eten bij je?” klaagde Hilde, die nu voor het eerst sprak.

Arie keek naar de agenten. Een van hen zei:

“Aan boord van de boot hebben we noodrantsoenen.”

“Laten we dan maar snel naar de boot gaan,” zei Arie. “In tegenstelling tot

Jan kan ík begrip opbrengen voor mensen die honger hebben.” Hij ontweek ternauwernood een mep van Jan, die nu, net als de anderen, weer tot normale bewegingen in staat was.

Maar Ovidiós begon zich nu ermee te bemoeien:

“Jullie krijgen mij hier niet weg, vóór ik mijn kleitabletten heb,” zei hij.

“Dan gaan wij alvast naar de boot,” zei Arie. “We nemen dat meisje van buiten mee, en dan kun jij hier met die agenten gaan zoeken. Maar deze vier zijn eerst toe aan een stevige maaltijd.” Ze liepen met z’n vijven naar buiten, namen de vastgebonden Tanya over van de twee agenten die stonden te wachten, en gingen naar de boot. Daar zochten en vonden ze de aangeduide noodrantsouwen, die tot de laatste kruimel verzwoegen werden.

“En nu iets te drinken,” kreunde Jan. “Ik heb in tijden niet zo lekker gegeten, maar mijn dorst was haast nog groter dan mijn honger.”

Ze doorzochten de boot, maar vonden geen drank.

Arie gaf Jan een emmertje:

“Loop even terug naar het beekje, en haal wat water.”

Jan, die desnoods zeewater gedronken zou hebben, ging op weg. Intussen begon Roger met Arie te praten.

“Een week lang vastgebonden liggen, is niet leuk,” zei hij.

“Maar één positief aspect zit er voor mij aan deze zaak: eindelijk leer ik Jans vrienden kennen. Ja, ik las vroeger altijd jullie avonturen in de krant. Man, wat heb ik er altijd van gedroomd om zelf eens zo’n avontuur mee te maken. Jammer dat ik laatste tijd niets meer van jullie lees.”

Arie begon te lachen:

“Die artikelen in de kranten zijn er nou nèt de oorzaak van, dat we in Nederland geen avonturen meer kunnen beleven. Die kranten hebben vroeger zoveel over ons geschreven, dat de mensen al wantrouwig worden als ze drie jongens zien, waarvan er één dik en roodharig is en een ander met een Amerikaans accent praat. Je snapt dat we dan niet veel meer kunnen uitstuk-

ken. Maar het is leuk om te horen, dat er mensen zijn die dusdanig geïnspireerd zijn door die verhalen, dat ze Varkenslatijn gaan spreken.”

“Nou, dat komt eigenlijk niet door die artikelen, maar door mijn omgang met Jan, die ik heb leren kennen toen ik in Amsterdam studeerde.”

“Wat heb je gestudeerd?”

“Klassieke talen. Dus je snapt, dat ik me interesseer voor elke vorm van Latijn: Klassiek Latijn, Potjeslatijn, Visserslatijn en Varkenslatijn.”

Ze werden onderbroken door Jan, die met zijn emmertje water terugkwam, en even later door de agenten, die met een radeloze Ovidiós terugkwamen. Niemand hoefde hem iets te vragen: het was duidelijk dat de man zijn geliefde tabletten niet had gevonden.

“Laten we even een plan de campagne maken,” zei Arie. “Jan, jullie weten nog van niets. Maar we hadden Xaver en een groot deel van zijn bende te pakken; alleen: Xaver zelf is ontsnapt. Denken jullie, dat hij hierheen komt?”

“Ik neem aan dat de politie het strand bij Náousa in de gaten houdt?” vroeg Hilde.

Arie knikte.

“Ik weet niet waar we zijn, en ik weet ook niet of hij nog andere schuilplaatsen heeft,” vervolgde Hilde, “maar die vent was altijd onderweg, terwijl wij hem niet mochten volgen. Ik denk dat hij wel hierheen zal komen, omdat zij daar” - ze wees naar Tanya - “hier nog was.”

De anderen zagen de redelijkheid van deze opmerking in. Men besloot het volgende: Ovidiós, die zei dat hij wel een bergplaats had gevonden, waar van alles en nog wat lag, maar geen kleitabletten, was met geen tien paarden van deze plaats te krijgen. Twee agenten zouden bij hem blijven, en de anderen zouden naar Paroikía varen. Vandaar zouden ze naar Arie's hotel in Náousa gaan, want de vier ex-gevangenen zagen er uit of ze een heet hotelbad wel konden gebruiken. De politieboot kon later Ovidiós wel weer op gaan halen, nadat die zijn hart op had kunnen halen aan de buit van Xaver.

XAVER WORDT VOOR DE TWEEDE MAAL GEVANGEN ... MAAR NOG STEEDS GEEN KLEITABLETTEN

De politieboot stak van wal en voer in de richting van Paroikía. Maar voorlopig zouden ze Paroikía niet bereiken, want ze hadden Kaap Kalójeras nog niet gerond, toen Hilde en Natasja, die op het achterdek in de zon waren gaan zitten, riepen: “Daar komt Xaver!”

Jan en Arie stormden naar het achterdek. En inderdaad, vanuit zuidelijke richting voer een speedboat naar de kaap. In de speedboat was duidelijk een grote, blonde jongen te herkennen.

Roger was naar de roerganger gelopen om deze te vertellen dat hij moest draaien. Dat gebeurde, en Xaver bemerkte de vreemde beweging, die de politieboot maakte, meteen. Ook hij liet zijn boot omkeren en nu begon een wilde achtervolging. Beide boten voeren nu op topsnelheid, maar niemand aan boord van de politieboot was in staat om uit te maken of ze Xaver nou inhaalden of juist niet.

“Volgens mij blijft de afstand even groot,” bromde Jan.

Dat leek de anderen ook. Sterker nog, ook Xaver zag het; hij draaide zich achter z'n stuur half om en zwaaide spottend. Dat had hij beter niet kunnen doen: ze waren nu vrij dicht bij de zuidpunt van Antíparos en vóór Xaver lag nu het eilandje Despotikó. Dat eilandje was veel kleiner dan Antíparos, maar wel weer beduidend groter dan de eilandjes die rond de noordkaap van Antíparos lagen. Een geschreeuwde waarschuwing vanaf de politieboot deed Xaver weer voor zich kijken, maar het was al te laat: met een klap, die de achtervolgers op hun boot konden horen, boorde het speedboatje zich tegen de rotsen van Despotikó. Ze zagen hoe Xaver in het water werd geslingerd, maar

hij bleek nauwelijks nadelige gevolgen van de schok te hebben opgelopen, want hij zwom, geroutineerd als een vis, langs het eilandje, om op een plek waar de rotsen niet zo steil uit zee oprezen, aan land te gaan.

De roerganger van de politieboot voer er langzaam achteraan.

Jan liep naar de stuurhut en vroeg:

“Kun je niet voor hem uit varen? Het heeft alleen maar voordelen, als wij vóór hem aan land komen.”

De agent achter het roer lachte en zei:

“Laat dat nu maar aan mij over, wil je? Waarom dacht je dat ze mij op deze boot hebben gezet? Ik ken deze eilanden als geen ander, mag ik rustig zeggen, zonder op te scheppen. Die jongen zwemt nu naar het westen, maar daar vindt hij het eerste half uur geen geschikte plaats om aan land te klimmen. Hij had beter naar het oosten kunnen zwemmen: dan had hij binnen twee minuten een begaanbare plek gevonden. Daar ligt namelijk een klooster, en dat is de enige bebouwing op dit eilandje. Voor de rest is het een onherbergzaam stuk rots, dat zó uit zee oprijst. Ik heb van die dikke, rooie vriend van jou begrepen, dat die jongen, die je daar ziet zwemmen, mogelijk gewapend en in ieder geval gevaarlijk en agressief is. Laat hem eerst maar even lekker moe worden, denk ik dan. Een koel bad doet zo'n heethoofd echt geen kwaad.”

Jan stemde daar volmondig mee in. Hij liep weer naar het achterdek om dit gesprek aan de anderen te vertellen. Ze waren het er allemaal mee eens, behalve Hilde, die zei dat Xaver een uitstekend zwemmer was en dat hij heus niet zo gauw moe zou worden.

Natasja zei echter:

“Luister eens: een half uur zwemmen, dat houdt geen paard vol.”

Hilde had echter nog haar twijfels.

Maar het begon erop te lijken, alsof ze ongelijk kreeg. Xaver begon langzamer en naar het leek, ook moeizamer te zwemmen. Af en toe verdween zijn hoofd onder water en het zestal op het achterdek overlegde of het nu niet het juiste moment was om de blonde jongen aan boord te halen.

Arie aarzelde nog even en stuurde Jan weer naar de stuurhut. Jan kwam weer terug en zei:

“De agent denkt dat dit komedie is.”

Arie knikte, en zei:

“Precies mijn mening. Hij heeft nu pas een minuut of vijf gezwommen en kan dus nog onmogelijk moe zijn, zeker als ik van Hilde hier hoor, dat hij een uitstekende zwemmer is. Bovendien, ik heb die jongen meegemaakt en ik weet dat hij gevaarlijk is.”

“Maar als hij nou tòch eens moe is?” wilde Roger weten. “Je vergeet dat hij een klap tegen een rots heeft gemaakt, en wie weet wat hij daarbij opgelopen heeft. Ik wil geen moord op mijn geweten hebben.”

“Dat willen wij geen van allen, jongen. Maar als hij werkelijk in nood komt, zijn wij er heus wel als de kippen bij, hoor. Maak je maar geen zorgen. Ik persoonlijk vertrouw die vent werkelijk voor geen meter - wat zeg ik? Voor geen millimeter! Vergeet vooral niet dat hij er zijn hand niet voor omdraait iemand koud te maken. Daar heeft hij gisteren zelf tegen mij over op zitten scheppen.”

“Is dat zo?” vroeg Natasja angstig. “Dat heeft hij zelfs tegen ons nooit toegegeven. Jullie halen hem toch hopelijk niet aan boord, hè? Laat hem dan maar lekker zelf verdrinken.”

“Is dat zo?” vroeg ook Jan. “Ik kan het me bijna niet voorstellen. Het zijn ruwe klanten, maar er is een groot verschil tussen een ruwe klant en een koelbloedige moordenaar.”

“Nou,” zei Arie. “Ik weet het bijna zeker. Hij zei iets over een jongen - wie dat was, zal ik jullie later wel eens een keer vertellen - die ze aan de visjes hadden gevoerd. En uit de manier waarop hij dat zei, maakte ik op dat hij het heel serieus meende. Het was trouwens ook als waarschuwing voor mij bedoeld.”

“Ja, ik twijfel er niet aan dat ze mensen hebben vermoord,” zei Natasja.

“Mensen die ze beschouwden als verraders, of mensen die te veel over hun

praktijken wisten. Alleen: ze praatten er niet over, zelfs niet met ons.

En nu weten wij ook te veel, dus jullie snappen dat wij hem liever niet hier aan boord hebben.”

De jongens snapten het best; het gesprek ging uiteraard in het Nederlands, dus de agent die bij hun stond, wist nog van niets. Jan en Roger, die wisten dat de beide meisjes niets liever wilden dan van het eiland verdwijnen en terug naar huis gaan, bespraken dit nieuwe probleem met Arie.

“Het is het beste als ze gewoon hun mond houden, en vandaag of morgen naar huis gaan,” besliste deze. “Als ze dit verhaal tegen de politie vertellen, worden ze maandenlang hier vastgehouden, als ze al niet als medeplichtigen in de gevangenis verdwijnen. Het is een geluk dat deze agent ons niet verstaat. Wij doen net of onze neus bloedt.”

“Maar het probleem is nou net, dat ze geen geld hebben om naar huis te gaan. Daardoor zijn ze ook bij die Xaver en zijn maatjes terecht gekomen.”

“Nou, ik denk dat Ovidiós er wel wat voor over zal hebben, als wij hem zijn geliefde tabletjes kunnen leveren,” zei Arie.

“Dat is natuurlijk waar, maar dan moeten we ze wel eerst nog even vinden,” zei Jan, voorzichtig als altijd. “Ik kan ze niet uit eigen zak een reis naar huis aanbieden.”

“Ach,” grijnsde Arie. “Jij lag daarstraks zo gezellig dicht tegen dat ene meisje aan; voor zo’n leuk kind heb je toch wel een paar cent over?”

“Ja, Jan,” begon ook Roger te sarren: “De tijden dat vrouwen voor nop naar je toekwamen, is voorbij, hoor. Bovendien...” Hij stopte en keek Jan peinzend aan.

“Bovendien, wát?” zei Jan, geërgerd, dat nu Bob er niet was, zijn zuinigheid nu nòg van twee kanten werd aangevallen.

“Bovendien zijn wij nu medeplichtig. Zij hebben dat verhaal nu ook aan ons verteld. Dus is het ook in jouw belang dat ze tegen de politie zwijgen. Ik kan nou niet bepaald zeggen dat ik het zo gezellig vond in die kelder, dus ik voel er weinig voor om nòg een paar maanden in een soortgelijk hol door te

brengen.”

Arie was dat helemaal met hem eens. Maar Jan was nou eenmaal niet tot rede te brengen als het om zijn geld ging, zelfs als dat geld alleen maar bij wijze van grap werd aangehaald. Hij sputterde nog wat na, totdat Arie hem erop wees dat de Griekse regering helemaal niet zo happig was op de permanente aanwezigheid van buitenlanders en dat ze heus wel zorg zou dragen dat de beide meisjes weer naar huis terug konden gaan.

“Maar, ho, wat gebeurt er?” onderbrak hij zichzelf.

Er gebeurde van alles: Xaver had klaarblijkelijk een plekje gevonden waar hij aan land wilde gaan. Ideaal was dat plekje niet, maar de rotsen waren hier wat minder hoog dan tot nu toe, en nu begon het er wérkelijk naar uit te zien dat hij vermoeid begon te raken. De agent aan het roer had Xavers voornemen in de kiem gesmoord door wat meer gas te geven, waardoor de golven hoog tegen de rotsen aan zwiepten en het Xaver onmogelijk was de rotsen te beklimmen. Ze hoorden hem vanaf een afstandje vloeken.

De politieboot voer nu voor Xaver uit en de achtervolgers konden zich wel indenken hoe de jongen zich moest voelen. Hij wist dat er geen weg terug was en zag dat ook vóór hem geen redding mogelijk was.

De politieboot viel langzaam stil. De agent op het achterdek pakte een megafoon en schreeuwde:

“Geef je over.”

Maar Xaver was niet van zins om zich over te geven. Hij zwom rustig verder, totdat ook Hilde en Natasja naar hem riepen:

“Geef je over. Je spelletje is uit.”

Of Xaver de meisjes nu pas zag, wisten de achtervolgers niet, maar het horen van hun stemmen scheen Xaver razend te maken. Hij zwom nu recht op de boot af, maar wat heet zwemmen. Het leek wel of hij van nieuwe krachten vervuld was: hij scheen óver het water te lopen, zo snel als hij dichterbij kwam. De meisjes deinsden achteruit, hoewel ze goed wisten, dat hij hun hier op de boot niet kon bereiken. Xaver bleef op twee pas van de boot liggen water-

trappen en riep de meisjes de verschrikkelijkste bedreigingen toe.

“Geef je over!” brulde de agent nogmaals.

“Nee!” krijste Xaver terug.

Jan pakte een bootshaak en hing zowat helemaal buitenboord, in de hoop Xaver een por met die haak te kunnen geven. Xaver zag het gevaar natuurlijk aankomen, en zorgde er wel voor dat hij uit de buurt van die levensgevaarlijke bootshaak bleef. Een plons, ergens achter Jan, deed hem omkijken. Roger had zich ver over de reling gebogen om vooral niets van het schouwspel te missen en hij was overboord gevallen. Xaver maakte van de gelegenheid gebruik door Jan de bootshaak uit handen te rukken. Hij was in twee slagen bij Roger, de bootshaak hoog opgericht houdend. Roger dook onder en Xaver volgde hem. Doordat beiden onder water waren gedoken, hoorden ze de plons niet, toen Jan in het water sprong. Roger probeerde onder de politieboot door te zwemmen, maar dat lukte hem net niet. Xaver greep hem vast en onder water ontspoon zich een gevecht op leven en dood. Zoals Jan weken eerder had gemerkt, was Xaver tot heel wat listige judo-trucjes in staat; Roger ondervond dat nu ook aan den lijve, maar hij trachtte zich in zijn doodsangst te verweren. Toch zou hij spoedig het onderspit hebben moeten delven, als Jan Xaver niet van achteren had aangevallen. Xaver mocht dan wel de sterkste zijn, maar Jan, die in Indonesië was geboren, was in het water minstens net zo behendig als op het land, en die behendigheid gaf tenslotte toch de doorslag. Met z'n tweeën kregen ze Xaver er met moeite onder. Hijgend kwam het drietal weer boven. Jan en Roger hesen Xaver naar boven, waar de twee agenten hem overnamen en meteen in de boeien sloegen. Uitgeput klommen Jan en Roger aan dek.

“Ziezo, dat is dat,” hijgde Jan. “Zorg er vooral voor dat hij nu niet weer ontsnapt. Ik heb nu meer dan genoeg van die vent.” Even dreigde het nog mis te gaan, toen Xaver Hilde en Natasja in de gaten kreeg en de twee meisjes ondanks zijn boeien te lijf wilde. Maar de twee agenten, gekoppeld aan het gewicht van Arie, betekenden de nekslag voor hem. Arie ging plompverloren op Xavers middenrif zitten, en de agenten bonden zijn

benen vast, zodat hij zich niet meer kon bewegen. Toen pas was het gevecht voorbij, en Jan en Roger vroegen om een sigaret. Een van de twee agenten had een pakje Griekse sigaretten bij zich en gaf een rondje.

“Ha,” zei Roger, “Papastrátos, mijn favoriete merk, dat in Nederland helaas niet te krijgen is. Dank je.”

De anderen vonden de typische smaak van Balkantabak maar matig, maar met name Jan en Hilde, die al een hele tijd geen sigaretten meer hadden gerookt, zeiden niets en rookten de sigaret gretig op; en Roger had een dusdanig bizarre smaak dat hij deze sigaretten gewoon lekker vond. Dat laatste werd door de agent, met al zijn nationale trots, duidelijk erg op prijs gesteld: eindelijk een buitenlander die Griekse sigaretten lekker vond!

Na dit intermezzo kon de ondervraging van Xaver beginnen. Jan en Arie hadden nu genoeg van dit hele avontuur, en wilden het ijzer meteen smeden nu het heet was.

“Waar zijn de kleitabletten van Ovidiós?” vroeg Jan.

Xaver zei niets, maar keek grimmig van de een naar de ander.

“Goed,” zei Jan. “Arie, kijk eens even of er een slang aan boord is. Het trucje, dat we van Anderson geleerd hebben.”

Arie draafde weg en kwam al spoedig met een stuk tuinslang aandragen. Jan keek de agenten aan en zei:

“Eigenlijk mag dit niet, om hem via een lichte foltering aan het spreken te krijgen, maar nood breekt wetten. Zijn jullie het daarmee eens?”

“Als je me eerst eens vertelt wat jullie met hem van plan zijn,” zei een der agenten. “Dan kunnen we nog altijd beslissen of het mag of niet.”

Jan legde hem uit, dat ze Xaver voor de keuze wilden stellen om water te slikken tot hij vol zat, of antwoord te geven op de vraag waar Ovidiós' tabletten waren. De agenten begonnen te lachen en merkten op, dat ze nog iets van deze jongens konden leren.

“Ga je gang maar. Wij houden hem wel stevig vast.”

Xaver keek aarzelend naar Arie die met het stuk tuinslang naar hem toeliep.

Hij had gehoord wat Jan tegen de agenten had gezegd, maar hij wist niet wat hij ervan moest denken. Hij klemde zijn kaken op elkaar, maar Arie had vaker met dat bijltje gehakt. Hij kneep Xavers neus dicht, zodat deze zijn mond wel open moest doen om naar adem te snakken en van die gelegenheid maakte Arie gebruik om de slang in zijn mond te stoppen. Roger was naar de stuurhut gelopen, waar Arie de slang aan een kraan had vastgemaakt en wachtte op een teken van Jan of Arie om de kraan open te draaien.

“Nu,” zei Jan.

De kraan werd open gedraaid, en Arie kneep Xavers neus weer dicht.

Na exact een halve minuut zei Jan:

“Draai maar weer dicht.”

Arie nam de slang uit Xavers mond en Jan vroeg:

“Enne... ga je nog wat vertellen?”

Xaver lag als een vis op het droge naar adem te happen en bracht na enkele seconden uit:

“Dit is mishandeling. Reken maar dat ik een klacht ga indienen bij de hoogste politiechef van deze eilanden.”

De agenten grijnsden hem opgewekt toe, en een van hen zei:

“Dat moet je vooral doen, jongen. Doe het vooral snel, want al te lang zul je niet meer op dit eiland blijven. In Athene hebben ze veel betere cellen voor buitenlandse lastposten en moordenaars.”

Xaver zei nu niets meer, en Jan gaf Arie een teken om de slang weer in de mond te stoppen. Ditmaal duurde het een volle minuut, voordat hij Roger een teken gaf dat de kraan dicht moest. En nu scheen het verzet van de Zweed helemaal gebroken te zijn.

“Luister, jongens. Ik heb inderdaad oudheden gestolen, maar van kleitabletten, of hoe die dingen ook heten mogen, weet ik niets. Geloof me.”

“Slang,” zei Jan.

Xaver begon nu te brullen:

“Nee, nee, alsjeblieft geen water meer. Geloof me nou toch, jongens, ik weet

echt niet waar jullie het over hebben. Ik heb geen kleitabletten gestolen. Vraag het in Godsnaam aan Ove, die weet precies wat we gestolen hebben en die kan jullie bevestigen dat wij geen kleitabletten hebben. Sterker nog, ik heb nog nooit van mijn leven één kleitablet gezien. Ik weet ook helemaal niet hoeveel die dingen waard zijn. Anders had ik die dikke daar toch heus wel van die dingen voor grof geld verkocht?”

Jan en Arie keken elkaar aan:

“Geloof jij hem?”

“Het klinkt gek,” zei Arie, “maar op een of andere vreemde manier geloof ik hem. En wat hij zegt, is ook al eerder bij mij opgekomen: als hij die dingen had, had hij ze vast aan mij verkocht.”

“Het is jammer,” vervolgde hij in het Engels (ter ere van Xaver), “dat Ove zich nu op een plaats bevindt, waar geen telefoon is, dus je zult het zonder getuigenis van hem moeten doen. Eén bergplaats van jullie hebben we al gevonden; hebben jullie er nog meer?”

“Eh...”

Xaver aarzelde en keek angstig naar Arie, die veelbetekenend met de stuk tuinslang zat te spelen:

“... ja, zie je. We hebben nog een schuilplaats, maar...”

“Maar wát?” drong Jan aan. “Vertel het maar, hoor. “We zijn allemaal toffe jongens onder elkaar. Je kunt het ons rustig vertellen.”

“Maar... daar zitten nog twee man ter bewaking. En als ik niet met jullie mee ga om ze te zeggen dat ze zich moeten overgeven, schieten ze jullie als ratten neer, want de schuilplaats ligt op een strategische plaats, die jullie nooit kunnen innemen.”

“Dat zullen we nog wel eens zien,” dreigde Jan. “Wáár is die schuilplaats?”

“Ik wil het jullie wel vertellen, maar daar moet dan wel iets tegenover staan,” zei Xaver.

“En dat is?” vroegen Jan en Arie.

“Dat ik niet veroordeeld word.”

“De brutaliteit!” kreet een der agenten. “Jongens, hoe zat dat ook weer met die slang?”

Jan wilde Arie al een teken geven om de slang weer in Xavers mond te steken, maar de dikkerd zei zacht, in het Nederlands: “Ik heb zo’n idee dat hij het méént, Jan. Misschien kunnen we die plek inderdaad niet zonder zijn hulp ontdekken of innemen.” “Misschien, misschien,” barstte Jan uit. “Ik heb er nu genoeg van! Ik heb wekenlang met me laten sollen, ik heb in een koude, vochtige kelder gelegen en ik heb honger en dorst geleden. Nu moet het uit zijn met dat gezeur. Steek die slang in zijn mond. We hebben deze gannef tenslotte ook klein gekregen, en of we zijn kameraden niet te pakken kunnen krijgen, wil ik eerst nog wel eens zien.”

Hij trok Arie de tuinslang uit de handen en bukte zich dreigend naar Xaver. Die zag de lichtjes in Jans ogen vervaarlijk dansen en zei angstig:

“O.K., O.K. Ik zal het wel vertellen. Maar kom niet bij mij klagen, als jullie bebloede koppen oplopen.”

“Is het nou uit met het gezeur?” schreeuwde Jan. “WAAR IS DIE SCHUILPLAATS?”

Xaver schrok van Jans woede-uitbarsting en gaf haastig antwoord:

“Op de oostelijke helling van de hoogste berg van Páros.”

“De Profitis Ilías?” vroeg Arie, na een blik op zijn geliefde kaart. “Weet ik veel hoe dat ding heet,” zei Xaver. “Die hoge berg, in het midden van het eiland.”

“Ja, dat is ‘m,” zei Arie.

“Ongeveer zo’n 100 meter onder de top, aan de oostkant ligt onze schuilplaats. Maar als je daar niet precies de weg kent, vind je hem nooit.”

“Laat dat nou maar aan ons over,” zei Jan. “We hebben nog wel grotere etterbakken dan jij een toontje lager laten zingen; en de meesten ervan waren nog een stukkie slimmer dan jij, ook.”

“Toe maar, toe maar,” lijsde Xaver. “Wie het laatst lacht, lacht het best. Je zult zien, dat jullie mij nog nodig hebben, en dan kan ik mijn eisen gaan

stellen. En pas maar op dat ik jullie nooit...”

Hij hoefde de zin niet meer af te maken, want zijn toehoorders hadden iedere belangstelling voor hem verloren en waren weggelopen, om een krijgsplan op te maken. Hilde en Natasja hadden zich al die tijd stil gehouden, maar nu kwam Hilde met een idee op de proppen:

“Als we Xaver nou eens vroegen hoe die twee bewakers heten? Misschien kunnen we ze uit hun tent lokken?”

“Dat is een goed idee,” zei Arie.

Arie en Hilde liepen naar Xaver toe, en vroegen, met een veelbetekenende blik op de tuinslang die nog steeds naast hem lag, de namen van de twee bewakers.

“Gérard en Heidelinde,” zei hij grimmig.

“Heidewàt?” vroeg Arie.

“Heidelinde,” herhaalde Hilde. “Dat is een wat ouderwetse oer-Duitse meisjesnaam.”

“Aha. Dus we hebben te maken met een bewaker en een bewaakster. Ken jij die twee?” vroeg hij, terwijl ze terugliepen naar de anderen.

“Nee,” zei Hilde. “Dat is jammer, want nu gaat mijn mooie plannetje niet door. Ik wilde dus,” vervolgde ze, toen ze de stuurhut weer binnenstapten, “die twee vanuit de verte roepen met een of andere smoes. Dan krijgen we ze zonder bloedvergieten in handen.”

“Dat is waar,” beaamde Arie. “Een goed plan, maar misschien lukt het toch nog. Ik heb zoveel mensen op dat strand en in die discotheken gezien, die allemaal met Xaver te maken hadden. Kennen jullie al die mensen?”

“Van gezicht wel, maar we kennen lang niet alle namen,” zei Natasja.

“Nou,” zei Arie, “misschien kennen ze jullie wel, of hebben ze jullie tenminste ooit gezien. Dan zou je plan toch nog door kunnen gaan. Ik voel er althans veel voor.”

“O.K. Dat is dan geregeld,” zei Jan. “En wat doen we nu? Halen we eerst Ovidiós op?”

“Dat zal wel moeten,” zei Roger. “Jullie zeggen nu wel, dat die Xaver de

waarheid heeft gesproken, en misschien is dat ook wel zo, maar ik ben er toch niet helemaal van overtuigd dat hij geen kleitabletten heeft. Het kan toch best zo zijn, dat hij van alles en nog wat van die opgraving heeft gejat, inclusief Ovidiós' tabletjes? Het verhaal gaat, dat Heinrich Schliemann in Mycene en Tiryns ook kleitabletten heeft gevonden, maar omdat hij ze niet als zodanig herkend heeft, zijn ze achteloos weggegooid. Daarom moet Ovidiós meegaan.”

“Nou,” zei Jan. “Dat hoeft niet per sé. Ten eerste kun jij die tabletten ook wel herkennen, ten tweede nemen we natuurlijk alles, wat we in die schuilplaats vinden, mee en ten derde ben ik eerst toe aan een bad of een hete douche. Man, we hebben met z'n allen dagenlang in die kelder gelegen. Ik heb me nog nooit zo intens smerig gevoeld. Ik rúík mezelf gewoon.”

Hilde en Natasja beaamden dat. Natasja had nog steeds dat dikke velours aan, waar Jan haar de eerste keer in had gezien. Toen ze in die kille kelder lagen, was zij er het beste aan toe geweest, maar nu de zon weer opkwam en ze bloot werden gesteld aan de hitte, zweette zij natuurlijk het ergst van allemaal. De meisjes hadden bovendien natuurlijk nog steeds het probleem, dat al hun andere kleding was gestolen.

“Dan kopen we wel ergens wat kleren voor jullie,” bood Arie aan, ondanks de blikken van Jan, die met pijn aan zijn geld dacht.

“Dus,” vatte Arie samen, “we varen nu naar Paroikía, en dan rijden we naar Náousa. We nemen een heerlijk bad en dan kunnen we vanmiddag dat roversnest uitroken. Is iedereen het daarmee eens?”

“Kunnen we dat uitroken niet aan de politie overlaten?” vroeg Roger.

“Nee, ezel,” zei Jan. “We hebben Hilde en Natasja nodig om die twee met een smoesje uit de tent te lokken. Dan kan de politie niet. Als dat plan mislukt, is het nog vroeg genoeg om de politie in te schakelen.”

“Bovendien,” vulde Arie aan, “heeft de complete politiemacht van Páros wel wat anders te doen, vandaag. En ik vrees ook dat wij er niets langs kunnen om te getuigen tegen de bende van Xaver. Want de politie heeft zowat het halve

eiland ingerekend, en alleen wij weten wie onschuldig is en wie bij de bende van Xaver hoort, snap je?”

Maar omdat de politieboot op weg naar Paroikía toch langs Kaap Kalójeras kwam, werd besloten om Ovidiós meteen mee te nemen. Dat gebeurde dan ook. Ovidiós had in de tussentijd niet stil gezeten. Hij had samen met de twee agenten die bij hem waren achtergebleven deze eerste schuilplaats helemaal leeg geruimd en alles wat eruit te voorschijn was gekomen op twee grote hopen gelegd. Eén hoop met zo op het oog allemaal oudheden en een tweede hoop met de rest. Die tweede hoop kon hem niet zoveel schelen, zei hij, maar hij wilde niet vertrekken zonder die eerste hoop mee te nemen. Hij had er niets bij gevonden, wat van zijn eigen opgraving afkomstig was, maar het materiaal was te interessant om te laten liggen, zo verklaarde hij. Morrend waren de anderen gedwongen alle spullen aan boord te dragen. Daarna werd ook Tanya aan boord gebracht en toen kon de reis naar Paroikía eindelijk beginnen.

Tanya en Xaver werden naar het politiebureau van Paroikía gebracht en Jan, Arie, Hilde en Natasja reden naar Náousa. Daar vonden ze in Arie's hotel een opgewekte Bob, die net was opgestaan. Hij had de hele nacht kunnen slapen, terwijl de anderen bezig waren geweest en hij blaakte van energie. Terwijl de meisjes met Arie meegingen, die als een ware suikeroom alle kledingzaken van Náousa wilde bezoeken, verklaarde Bob tegen Jan dat hij, gebroken been of geen gebroken been, niet langer werkloos in het hotel wenste te blijven. Hij wilde getuige zijn van de inname van de schuilplaats op de Profitis Ilías.

“Maar Bob,” zei Jan, “er moet geklommen worden, en bovendien: we hebben maar één auto. Daar passen we nooit met zes man in.”

“Dan huren we toch nòg een auto,” zei Bob laconiek en Jan die bezig was met het verorberen van een gigantisch ontbijt, dat ze op rekening van Arie hadden laten brengen, verslikte zich in een slok koffie.

“Nee, dàt nooit! Jij blijft hier. Je kunt tòch niet klimmen met die manke poot van je. En extra geld uitgeven om een tweede auto te huren, amme nooit niet!”

Om nog wat extra zout in Jans vermeende financiële wonden te strooien, kwamen Arie, Hilde en Natasja op dat moment binnen. Zij waren op kledingjacht geweest, en de twee meisjes verdwenen in de badkamer.

“En, modekoning, hebben jullie fijn gewinkeld?” vroeg Jan sarcastisch. “Je hebt natuurlijk de duurste kleding voor die meisjes uitgezocht, hè? Als je maar weet, dat ik daar geen cent aan betaal, hoor je? Dan hadden ze hun eigen bullen maar niet moeten laten jatten. Hou’ je er rekening mee, dat we aan dit gerij en geros geen cent over houden?”

“Tuurlijk wel, Jantje. Tuurlijk hou’ ik daar rekening mee,” zei Arie, met een knipoog naar Bob. “Het gaat in dit soort avonturen om het spel en niet om de knikkers. Als het jou niet bevalt, kun je beter een baantje als boekhouder zoeken; dan plaatsen Bob en ik wel een advertentie voor een nieuwe, gulle avonturier om ons driemanschap weer aan te vullen.”

Bob viel zowat van het bed van het lachen.

“Zullen we Jan maar meteen hier laten? Dat is lekker gratis, Jan. Deze kamer is toch al betaald, en dan kun je hem maar beter zo veel mogelijk benutten. Het is zonde om de hele dag uithuizig te zijn, als je een dure hotelkamer hebt gehoord.”

Jan wilde nijdig uitvallen, maar hij dacht er ineens aan, dat de huur van zijn eigen kamer in Hotel Atlantis nog steeds doorliep! Hij sprong op, wankelde naar de deur en zei:

“We kunnen nog niet weg, jongens. Ik moet eerst even naar mijn eigen hotel, want ik heb daar weken geleden een kamer gehoord.”

“Die Jan,” zei Arie. “Ik wed dat hij al die tijd in die kelder heeft liggen uitrekenen hoeveel dat grapje hem gekost heeft.”

“Precies,” siste Jan nijdig. “Hadden jullie die hotelkamer van mij niet even op kunnen gaan zeggen, toen jullie hier aankwamen? Hoe lang zitten jullie hier eigenlijk al op het eiland?”

“Maar Jan toch,” zei Arie. “Ben jij niet degene die ons altijd voorhoudt om zuinig te zijn? Nu hebben we ons eens een keer aan die gulden regel van Prins

gehouden, en nu is het wéér niet goed.”

“Zuinig? Zuinig?” gilte Jan. “Wat is dit voor waanzin? Jullie laten willens en wetens de huur van een hotelkamer dóórlopen, en dat noemen jullie zuinig?”

“Luister, Jan,” zei Arie grijnzend. “Als we naar jouw hotel waren gegaan om de huur op te zeggen, hadden wij die moeten betalen. Dus zijn we zuinig geweest en zijn niet naar jouw hotel gegaan en we hebben dus ook geen onnodig geld uitgegeven.” Jan was sprakeloos. Hij keek even of hij Arie aan wilde vliegen, maar hij bedacht zich.

“Rol toch om, dikke geldbuidel.”

“Juist, jongetje Prins. Eerst even tot tien tellen voor je gaat slaan,” zei Arie spottend.

Jan was al bij de deur, toen Bob hem terugriep:

“Jan. Ovidiós heeft jouw hotelkamer verleden week al opgezegd. Zo is hij ook aan mijn adres gekomen.”

“Is het wáár?” vroeg Jan verheugd. “Of is het wéér een geintje?”

“Nee, serieus, Jan. Echt. Ovidiós heeft de bagage van jou en van Roger uit jullie hotels gehaald en de rekeningen betaald. Je krijgt je bagage straks wel terug, neem ik aan.”

Nu de vrede weer was gesloten, was Jan weer tot een redelijk gesprek in staat. “Zeg Arie, Bob wil met ons mee om die twee bewakers in te rekenen.”

“Komt niets van in,” besliste Arie. “Jò, we moeten waarschijnlijk klimmen. Jij kunt toch alleen maar van de voet van die berg toekijken. Blijf jij nou maar lekker hier.”

“Ik zit me al een etmaal te vervelen,” zei Bob koppig. “Ik wil inderdaad mee, al is het alleen maar om te kijken. Hier is helemaal niets te beleven.”

“Maar we kunnen nooit met zes man in die auto,” zei Jan. “Dan moeten we een tweede auto huren, en dat kost weer extra geld.”

“Dat kan er wel vanaf, nu je een week hotelhuur hebt bespaard,” vond Bob.

Hilde en Natasja kwamen binnen, fris gewassen en met nieuwe kleren aan. Even

later arriveerde ook Roger, die met Ovidiós mee naar huis was gegaan. Hij had de bagage van Jan bij zich. Jan was blij als een kind, dat ook hij nu eindelijk schone kleren aan kon trekken. Hij ging zich als laatste wassen.

Toen dat eindelijk was gebeurd, was het elf uur in de ochtend. Omdat Natasja en Roger klaagden over moeheid, werd besloten dat alleen Hilde met de jongens mee zou gaan.

Ze liepen met z'n allen naar beneden om Bob, die nu helemaal niet meer te houden was, in de auto te tillen.

“Verrek,” zei Roger. “Een Daewoo.”

Bob boog zich voorover en zei:

“Ik begin me te schamen. Iedereen kent deze auto klaarblijkelijk, alleen ik niet.”

Roger lachte en zei:

“Nou, wij kennen de dit merk vooral omdat het de shirtsponsor is van de voetbalclub uit onze stad.”

“Football?” vroeg Bob, en de zoveelste taalverwarring was geboren. Voor Amerikanen is football een spel, waarbij je de bal - de naam zegt het al - met je handen speelt. Ons voetbal heet in Amerika soccer.

Met vijf man men trachtte men Bob uit te leggen wat de edelste der balsporten in Europa betekent.

“En wat is dat voor een stad, en hoe heet die voetbalclub?” informeerde hij cynisch.

“De stad heet Kerkrade, en de club Roda Juliana Combinatie,” zei Roger en Natasja begon zachtjes te neuriën: “*Roda, Roda, Roda, los mèr joa.*”

Bob had uiteraard nog nooit gehoord van Kerkrade of Roda JC.

Hij zei:

“Ik kom uit Pittsburgh/Pa., en daar hebben we maar liefst drie clubs, die zich bezig houden met èchte sport,” zei hij. “Maar jullie Europeanen hebben waarschijnlijk ook nog nooit gehoord van de Pittsburgh Penguins, de Pittsburgh Steelers en de Pittsburgh Pirates.”

“Gelukkig niet,” zei Jan, “en dat willen we zo houden, ook. Wij Europeanen

zijn intelligent genoeg om te snappen dat je voetbal met je voeten speelt, en hockey spelen we gewoon op een veld. Arie en ik komen uit Amsterdam, en daar heb je ook een voetbalclub; de naam Ajax kennen op de hele wereld drie miljard mensen, maar van jouw Penguins en Pirates hebben die drie miljard nog nooit gehoord.”

“Zullen we dit lesje taal en cultuur even laten voor wat het is?” vroeg Arie. “Een Amerikaan uitleggen, wat voetbal betekent, lukt ons toch niet, en er is nog wat werk aan de winkel.”

DE BESTORMING VAN DE PROFITIS ILIAS

Dat werk bestond op de allereerste plaats uit het trekken van de conclusie dat ze als een kip zonder kop waren vertrokken, zonder eigenlijk te weten waar ze nou precies die Profitis Ilias moesten beklimmen.

“Op de oosthelling,” had Xaver gezegd.

Hilde was met Roger en Natasja wel per motor de berg opgere-den, maar dat was op de noordhelling, en bovendien waren ze niet verder gekomen dan halverwege de berg, terwijl de schuilplaats zo’n honderd meter onder de top moest liggen. Arie en Bob waren bij de achtervolging van Xaver langs de westhelling omhoog geklommen. Een blik op Arie’s inmiddels legendarische kaart leerde hun dat er aan de oostkant slechts één weggetje was, dat tot aan het klooster Aja Kiriakí liep, en dat was nog niet eens op eenderde van de helling.

Bob, die niet bij het verhoor van Xaver aanwezig was geweest, neusde nog even op de kaart, schrok op en zei:

“Heee, wat hebben we hier? Weten jullie wel zeker dat Xaver déze Profitis Ilias bedoelde?”

“Hoezo?” vroeg Arie. “Zijn er dan twee bergen van die naam, of zo?”

“Ja, man: kijk, hier op dit eiland is er een; en de hoogste heuvel van Antíparos heet óók Profitis Ilias!”

“Je kunt alles zeggen van Grieken,” bromde Jan, “maar niet dat ze origineel zijn. Eerst heb je Páros en Antíparos, en allebei hebben ze een hoogste berg die Profitis Ilias heet.”

Arie schoot in de lach:

“Zouden die andere eilanden ook een “Anti-“ bij zich hebben? Náros en Antínaxos, Kreta en Antíkreta?”

“En wat te denken van de Peloponnesos en de Antípeloponnesos,” gierde Hilde.

En Bob besloot: “En allemaal hebben ze een hoogste berg en die heet...”

“... Profitis Ilías,” vulden de anderen aan.

Ze moesten er allemaal om lachen. Maar na een tijdje was het Jan, die, zoals trouwens ook te verwachten was, als eerste weer ernstig werd en zei:

“Jongens...”

“... en meisjes,” zei Hilde, nog lachend.

“... en meisjes,” herhaalde Jan braafjes, “ik moet nog steeds aan het idee wennen dat we niet meer met kerels onder elkaar zijn, ...”

“O, dank je,” zei Hilde. “Ik wil anders wel uitstappen, hoor.”

“Nee, nee, zo was het niet bedoeld. Dus, eh, jongens en meisje, lachen kunnen we altijd nog. We moeten eens even op die kaart kijken. Nee, kijk eens hier, die Profitis Ilías op Antíparos heeft helemaal geen toegangswegen en bovendien zie ik hier het teken van een toeristische attractie. Even kijken, o, een grot.”

“Ja, daar heb ik over gelezen,” herinnerde Arie zich nu.

“Zie je wel! ik kan me, eerlijk gezegd, nauwelijks voorstellen dat ze er een schuilplaats vlakbij een toeristische attractie op na houden.”

“Misschien juist daarom,” zei Bob. “Omdat wij denken, dat...”

“Nee, onzin, jô.”

“Maar deze Profitis Ilías, dan?” vroeg Hilde. “Dat is de hoogste berg van dit eiland. Die zal toch ook druk bezocht worden? En dan heb je al die kloosters nog.”

“Nee,” zei Arie, “anders had hij dat vast wel erbij gezegd.”

“Weet je het zeker?” informeerde Bob.

“Jongetje Evers, bemoei jij je nou maar niet met zaken waar je niets eens bij was, omdat jij met je poot thuis zat. We hebben het duidelijk over Páros gehad, niet over Antíparos.”

“Maar die andere schuilplaats was toch ook op Antíparos?” wierp Jan tegen.

“Nou ja, in het ergste geval hebben we nòg een mogelijkheid erbij. Laten we eerst maar eens déze Profitis Ilías proberen. Als we hier geen schuilplaats

vinden, kunnen we altijd die andere Profitis Ilías nog proberen. Mee eens?”

Iedereen was het ermee eens.

“Laten we dan eerst maar eens dat weggetje van Hilde en Natasja oprijden tot aan dat klooster, en kijken of we vandaar de rest moeten lopen,” stelde Arie voor.

“Denk eens goed na, dikke,” bemoeide Bob zich ermee. “Denk je nou werkelijk dat die Xaver met allerlei zware spullen steeds die hele helling op ging klimmen? Nee, volgens mij moet er ergens een weg zijn, waarlangs je die schuilplaats per auto of motor moet kunnen bereiken.”

Daar waren ze het allemaal mee eens. Maar op de kaart was zulk een weg niet te zien. Ze zagen eigenlijk maar twee wegen: het weggetje naar Aja Kiriakí en het voetpad vanuit Lévkes over de top van de berg.

“Hebben jullie daar geen zijpaden gezien?” vroeg Arie aan Hilde.

“Nee, wat hier op die kaart als voetpad staat aangeduid, is nauwelijks een pad te noemen; we moesten vanaf ongeveer hier” - ze wees op de kaart - “afstappen en lopen. Het kan best dat er ergens een zijpad loopt, maar dat nauwelijks te onderscheiden van een gedeelte van de berg, waar helemaal geen weg is.”

Het punt dat Hilde had aangewezen, bleek een groter klooster te zijn, volgens de kaart.

“We moeten beide routes dan maar uitproberen,” zei Jan. “Eerst maar naar dat Aja Kiriakí, en kijken of er vandaar een poging tot een weg verder loopt. Lukt dat niet, dan kunnen we het voetpad vanuit Lévkes volgen tot aan dat grotere klooster. O.K.?”

“We kunnen in een van die kloosters altijd nog informeren of er wegen lopen; misschien ook hebben ze ooit Xaver langs zien rijden,” opperde Hilde.

Jan keek haar medelijdend aan:

“En hoe wou jij informeren? Roger vertelde mij, dat Griekse monniken doorgaans alleen maar Grieks spreken; als je veel geluk hebt, kom je er af en toe eentje tegen, die oud-Kerkslavisch of Latijn spreekt, en ik geloof niet

dat iemand van ons die talen spreekt.”

“Bovendien,” vulde Bob aan, “heb je kans dat we door die monniken worden aangezien voor handlangers van Xaver, net zoals die vissers, weet je nog, Arie?”

Arie wist het nog. En Jan zei:

“Wat doen we dan, man? Een agent meenemen?”

Arie begon te lachen en zei:

“Worden jullie oud, of zo? Zijn wij nou niet eens meer in staat om zelf een weg naar de top van een heuveltje van 750 meter hoog te ontdekken, of wat? Ik voel alles voor het plan van Jan: gewoon die twee wegen afrijden en maar kijken hoe ver we komen.”

Hilde zei:

“Bob, daarnet zei jij iets over Xaver, die vast niet met zware spullen een berg opliep.”

“Ja, dat zei ik? Nou, dat gaan we nu toch ook bekijken? Is daar wat mee?”

“Jazeker is daar wat mee. Zou dat voor die mensen in die kloosters niet ook gelden? Die moeten toch ook voedsel uit het dal halen?”

De drie jongens keken elkaar schaapachtig aan en begonnen te lachen:

“Dát is een opmerking, waar we wat aan hebben. Zie je, met z'n allen vinden we wel een oplossing. Werkelijk iedereen draagt zijn steentje bij. Dan stel ik dus voor dat we ons oorspronkelijke plan volgen: die twee mogelijkheden uitproberen en kijken of er een voor auto's of motoren begaanbaar pad verder loopt.”

Ze begonnen dus met naar Márpissa te rijden. Daar reden ze de weg op naar het klooster Aja Kiriakí. Dit was een onverharde weg, die qua begaanbaarheid niet eens veel onderdeed voor de weg langs de zuidrand van het eiland. Dit stemde hun dus hoopvol: er moest hier geregeld verkeer zijn, en ze konden zich nauwelijks voorstellen, dat dat verkeer alleen betrekking had op dat ene klooster. Maar ze vergisten zich, want de weg liep rechtstreeks naar Aja Kiriakí en hield daar op. Het klooster was omgeven door een hoge witte muur,

met een poort, en de weg liep door die poort.

Jan zette de auto stil en constateerde droogjes:

“Dit is het niet, lijkt me. Eens kijken, of we hier kunnen draaien.”

Dat ging niet, zagen ze al gauw. In de poort van de kloostermuur verscheen een monnik, die hen wenkte.

“Jan, volgens mij bedoelt hij dat we door die poort moeten rijden; misschien kun je daar ergens draaien.”

Dat was inderdaad precies de bedoeling. Ze lachten de monnik dankbaar toe, en reden weer naar Márpissa.

“Dan maar het voetpad,” zei Arie. “Rijden maar, Jan, tot je de plaatsnaam Lévkes ziet staan.”

Hilde, die inmiddels de kaart op haar schoot had liggen, zei ineens:

“Kijk eens hier, we zijn een belangrijke weg vergeten. Stop eens even, Jan.”

Op een plaats waar de weg wat breder werd, stopte Jan braafjes.

“Kijk eens hier,” zei Hilde. “Hier is een weg, vanaf Maráthi, die bijna tot aan de top loopt. Er liggen maar liefst drie kloosters langs deze weg. Zouden we die weg niet eerst even proberen?”

De anderen bogen zich over de kaart.

“Maar die weg komt uit op de noordwesthoek van de berg,” zei Bob.

Arie sloeg met een vlakke hand op het dashboard.

“Dát is de oplossing!” gilte hij. “Weet je nog, dat Xaver zei: ‘Zonder hulp vinden jullie het nooit’? Ik zie dat die weg inderdaad tot vlak onder de top van de berg loopt. We moeten dan nog een klein stukje lopen tot we op de top zelf zijn, en dan kunnen we de schuilplaats niet van onderen, maar van boven naderen. Dat zal de bedoeling zijn, denken jullie ook niet?”

De anderen waren het ermee eens, dus er werd besloten naar Maráthi te rijden. En hier leken ze eindelijk op de juiste weg te zitten. Het was een brede, maar onverharde weg; ze waren de eerste twee kloosters al gepasseerd, toen de weg wat smaller werd, maar hij was inderdaad tot bijna aan de top goed berijdbaar. Gelukkig werd het laatste klooster op deze weg, Aji Pántes,

omgeven door hoge cypressen; onder de schaduw van die bomen konden ze de auto parkeren, zodat Bob, die achter moest blijven, relatief koel zat. De anderen stapten uit en ontdekten een slingerweggetje, dat niet op de kaart stond, maar wel degelijk aanwezig was. Ze zaten nu hoogstens een vijftig meter onder de top van de berg, en niet eens zo ver uit de buurt, waar Bob en Arie Xaver achterna hadden gezeten. Aan de kaart hadden ze nu niets meer, maar Arie kon toch moeilijk van het ding scheiden, dus hij nam het ding mee. De weg voerde naar de top van de heuvel. Toen ze daar aankwamen, stonden ze even uit te hijgen. Jan stond even rond te kijken; hij genoot van het uitzicht. Je kon hier het hele eiland overzien; in de verte waren de eilanden Dílos, Náxos en los zichtbaar. Arie en Hilde liepen intussen naar de andere kant van de top en keken naar de oostelijke helling. Ver beneden zich zagen ze een klooster, waarlangs zich het pad van Lévkés naar het zuiden slingerde. Afgezien van de kloosters met hun uitgestrekte boomgaarden, die de kale berghelling van tijd tot tijd onderbraken, was er niets te zien dan geelbruine rotsen. Niets wat op een schuilplaats leek, maar dat had Arie ook nauwelijks verwacht. Een plaats die iedereen vanaf de top kon zien liggen, mocht je natuurlijk ook geen schuilplaats noemen. Of toch? De kloosters waren van witte steen en Arie herinnerde zich dat Páros het marmereiland was. Halverwege het pad en de plaats waar hij stond, zag hij nog iets wittigs. Was dat óók een klooster? Hij keek op zijn kaart, en zag geen klooster aangegeven. Bovendien waren de kloosters omgeven door groen, en het witte vlekje, waar Arie nu op neerkeek, lag op de kale rots. Een ruïne?

Arie riep Jan en zei:

“Kijk eens hier: zou dat het zijn, denk je?”

Jan mat de afstand met zijn ogen en zei:

“Je zou het wel denken. Dat is pal oost, en de afstand lijkt me inderdaad om en nabij de honderd meter, hoewel het moeilijk in te schatten is, zo vanaf deze top. Maar als je het mij vraagt, moet dat de schuilplaats van Xaver zijn.”

Hij wees naar iets, wat Arie nog niet had gezien. Links van de plek waar zij stonden, liep een smalle, in de rotsen uitgehouwen trap naar beneden, naar het grote klooster bij Lévkes. Deze trap passeerde de geheimzinnige witte vlek op nog geen vijftien meter.

Meer woorden waren niet nodig: ze waren al onderweg naar de noordoosthoek van de brede top, waar de trap begon. Het was eenzelfde soort treden als ze in de dorpjes hadden leren kennen: iedere trede was zo'n anderhalve meter lang en ongeveer vijftien centimeter hoog, een onmogelijke afmeting, die het lopen op zo'n trap knap lastig maakte. Maar het was voor een handige jongen wel mogelijk om zulk een trap met een motor op of af te rijden, zoals Bob Ove in Náousa had zien doen. Je moest alleen niet al te veel waarde hechten aan je motor!

Toen ze vlakbij datgene wat er van boven als een witte vlek had uitgezien, waren gekomen, zagen ze dat het inderdaad een ruïne was. Jan en Arie slopen naar een nog intacte muur van het gebouwtje en gaven Hilde een teken dat ze de beide bewakers moest roepen.

Dat deed ze met overtuiging:

“Gérard! Heidelinde! Kom eens gauw!”

Jan en Arie zagen een jongen en een meisje tevoorschijn komen uit de ruïne en aarzelend in Hilde's richting kijken. Ze schenen haar inderdaad te kennen en ze liepen naar haar toe. Het meisje, dat dus klaarblijkelijk inderdaad naar de Godsonmogelijke naam Heidelinde scheen te luisteren, wierp een blik opzij en zag Jan en Arie staan. Ze zei iets tegen haar kornuit en de beide vrienden zagen dat Gérard iets uit zijn zak haalde, wat in de felle zon blikkerde: een mes!

Dit constateren en in actie komen was voor twee ervaren avonturiers als Jan en Arie één. Maar nu bleek dat zij bij lange na niet zo goed uit de voeten konden op deze helling als hun tegenstanders. Die sprongen als gemzen naar beneden. Hilde zag dat Gérard en Heidelinde en even later ook Jan en Arie achter het witte gebouwtje verdwenen. Voorzichtig volgde zij hun. Ze bereikte

het gebouwtje, dat inderdaad ooit een klooster moest zijn geweest. Angstig liep ze om het gebouwtje heen. Zij had geen mes gezien, maar uit Jans en Arie's reactie had ze wel bemerkt dat hun twee tegenstanders bewapend waren. Haar hart klopte met geweld in haar keel: wat zou ze aan de andere kant van het gebouwtje ontdekken?

Tot haar verbazing ontdekte ze alleen de twee jongens, die de grootste moeite hadden om zich op de steile helling staande te houden. Van Gérard en Heidelinde was geen spoor meer te bekennen. Op dit moment keek Arie om en zag Hilde staan; hij wenkte haar rustig bij het gebouwtje te blijven, maar Hilde vond dat ze deze twee stuntelaars hoognodig te hulp moest komen om te voorkomen dat hun tegenstanders in het niet zouden verdwijnen. Omdat zij al weken op dit rare, rotsige en bergachtige eiland bivakkeerde, had zij een bepaalde handigheid gekregen bij het beklimmen en afdalen van bergen, een handigheid die Jan en Arie blijkbaar niet bezaten, want zij haalde de jongens snel in.

"Waar zijn die twee gebleven?" vroeg ze, toen ze Arie had ingehaald.

"Ja, ergens daar beneden. Zie je Jan lopen?"

"Ja."

"Zie je die bosrand vóór hem? Kijk, in die opening daar, links van Jan, zijn ze verdwenen." Arie begon nu te roepen:

"Jan, Jan, kom maar terug."

Maar Jan hoorde hem niet, want hij bleef hardnekkig, van rotsblok tot rotsblok springend, op de bosrand aanhouden.

"De sukkel," zei Arie. "Die vindt hij tòch nooit meer, in dat bos. En àls hij ze vindt, is het nòg een levensgevaarlijke onderneming om die twee in dat bos na te zetten. Ze hebben een mes en voor je het weet..."

Meer hoorde Hilde niet, want ze was intussen verder gelopen en al te ver van Arie verwijderd om hem nog te kunnen verstaan. Ze mat de afstand tussen haar, Jan en de bosrand en ze schatte dat ze Jan nog net voor het bos zou inhalen. Dat gebeurde ook inderdaad, mede omdat Jan bij de bosrand stil was blijven

staan. Hij keek achterom en zag Hilde aankomen.

“Pas op,” zei ook hij, “ze hebben een mes en ze zitten in dat bos. Voor geen geld ga ik dáár achteraan.”

Maar Hilde negeerde die opmerking.

“We hebben toch van bovenaf kunnen zien, dat het maar een heel smalle bosrand is,” zei ze. “Die zijn allang aan de andere kant van dat bos. Kom nou maar mee. We móéten die twee te pakken krijgen.”

Jan was het daar echter niet mee eens.

“Ze zullen op de eerste plaats hun schuilplaats niet uit het oog willen verliezen en ten tweede hebben ze nog eens kans, als ze in het bos blijven zitten.”

Hilde bleek echter over een uitstekende kennis van het terrein te beschikken, want ze zei:

“Tweehonderd meter naar links houdt dit bos op. Ik loop eromheen en kijk of ze nog in dat bosje zitten. Blijf jij hier wachten.”

Jan wilde aanvankelijk niet dat Hilde haar leven op het spel zette, maar zij was al verdwenen. Tien minuten later hoorde hij wat vage kreten uit het bos opstijgen en weer tien minuten later zag hij de jongen, Gérard, uit het bos rennen, recht naar Jan toe. Jan aarzelde even - hij wist immers niet of deze jongen zijn mes nog bij zich had - en dat gaf Gérard de kans om aan Jan te ontsnappen. Hij rende langs Jan en deze restte niets anders dan maar zo goed en zo kwaad achter Gérard aan te klimmen. Hij wist eigenlijk niet goed wat te doen: achter Gérard aangaan, of Hilde helpen? Tot zijn verbazing zag hij dat Gérard, die hij in korte tijd toch als een uitstekend klimmer had leren kennen, plotseling struikelde. Even later dook een rode massa op tussen twee struiken. Deze rode massa stak een duim omhoog naar Jan; Gérard was nergens meer te zien...

Jan haalde opgelucht adem: het zag ernaar uit dat Arie Gérard overmeesterd had. Achter zich hoorde hij gehijg. Hij draaide zich pijlsnel om en zag tot zijn verbazing Hilde, die de bewusteloze Heidelinde op haar schouders torste.

Ze had een schram over haar linkerarm lopen. Hilde liet haar gevangene op de grond zakken. Ze keek spottend naar Jan en zei:

“Nú snap ik pas wat jij bedoelde met je opmerking dat het even wennen was dat jullie niet meer met kerels onder elkaar waren. Als de heren der schepping dan te laf zijn om hun vijanden te overheersen, moeten vrouwen het heft maar in handen nemen, niet?”

Jan staarde verlegen neer op de roerloze gestalte van Heidelinde. Maar hij was een sportieve jongen en hij gaf ruitelijk toe dat hij zich laf had gedragen en hij complimenteerde Hilde. Hij beschikte altijd over een ruime voorraad aan schone zakdoeken. Om zich een houding te geven, zocht hij er eentje uit en verbond Hilde's arm. Hij nam Heidelinde nu op en samen klommen ze naar Arie.

Ze sleepten hun twee gevangenen naar het witte gebouw en ze bonden hun secuur vast. Jan bleef hun bewaken, terwijl Arie en Hilde in het inwendige van de ruïne gingen kijken. Tot hun verbazing bleek de ruïne van binnen ruimer te zijn dan ze verwacht hadden. Er was een luik, dat half open stond en dat naar een kelder voerde. Hier lagen Xavers voorraden opgestapeld. Als ze verwachtten dat hier Ovidiós' tabletten zouden liggen, werden ze toch teleurgesteld: dit was blijkbaar de plaats waar Xaver zijn andere spullen bewaarde; oudheden waren er niet te zien. Die waren dus exclusief voorbehouden aan Xavers schuilplaats op Antíparos.

“Laten we maar gaan,” zei Arie. “De politie kan dit nest later op haar gemak uitruimen. Ik ben bang dat Ovidiós z'n tabletten moet afschrijven.”

Met vereende krachten werden Gérard en Heidelinde naar de top van de Profitis Ilías en vandaar naar de auto gesleept.

Uitgeput kwamen ze bij de auto aan, maar tot hun verbazing troffen ze Bob niet meer in de auto aan. Arie liep naar het klooster Aji Pántes, waar hij zonder problemen binnen werd gelaten. Tot zijn verbazing zag hij Bob prinsheerlijk in de schaduw van een kloostertuin zitten, met een grote bokaal wijn voor zich.

Arie liep naar Bob toe, zette zijn handen op zijn heupen en zei: “Zo, jongetje Evers. Wij maar werken, en jij zit hier op de vroege ochtend aan de wijn! Als jij eens iets nuttigs wil doen, zorg dan ervoor dat wij ook wat te drinken krijgen, wil je?”

Bob grinnikte. Iets te drinken krijgen was geen enkel probleem. Het klooster bezat uitgebreide wijngaarden, dus wijn was er in overvloed te krijgen. Andere dranken niet, overigens. Bob vertelde hoe hij naast de auto in de schaduw was gaan zitten, waarna de monniken uit het klooster hem hadden aangetroffen; en wie kon het hem kwalijk nemen dat hij hun uitnodiging om mee naar het klooster te gaan met beide handen had aangenomen? Hij was ervan uitgegaan dat Jan en Arie slim genoeg zouden zijn om te ontdekken waar hij was gebleven.

Er kwamen twee monniken aanlopen met een bokaal wijn voor Arie. De jongens konden de monniken niet verstaan, hetgeen dezen er niet van weerhield om erg vriendelijk te zijn. Arie maakte het internationale gebaar met duim en pink: “Ik wil telefoneren,” maar de monniken schudden het hoofd. Het klooster deed niet aan nieuwerwetsigheden als telefoons. Arie zuchtte diep en zei:

“Politie. Police. Polizia.”

De monniken haalden de schouders op. Het was te zien, dat ze er geen woord van begrepen, en dat was niet zo vreemd als het leek. In de meeste landen luistert de politie naar een naam die op ons woord ‘politie’ lijkt, maar Griekenland is de uitzondering, die de regel bevestigt: daar heet de politie *astinomía*, maar hoe kon Arie dat weten?

Dat betekende dus wel, dat Arie en zijn vrienden gedwongen waren om hun twee gevangenen zelf naar de politie in *Paroikía* te brengen, maar ook om later weer terug te komen en de politie deze schuilplaats aan te wijzen. Arie zuchtte nogmaals: enfin, er zat weinig anders op. Hij liep terug naar de auto en stuurde Jan en Hilde naar het klooster, want die wilden ook wel iets drinken. Helaas voor Jan moest deze nog rijden, en zoals gemeld, iets anders dan wijn was er in het klooster niet voorradig.

Daarom werd al spoedig besloten weer op te breken en de twee gevangenen naar Paroikía te brengen.

Op het politiebureau aldaar vernamen ze dat Malákas nog steeds voor een serie verhoren in Náousa zat. Gérard en Heidelberg werden uit de auto getild en in verzekerde bewaring gesteld. Daarop wilden Bob, Arie en Hilde een terrasje opzoeken, maar Jan, uitgerekend de enige van het viertal die nog niets gedronken had, wilde daar niet van horen. Hij wilde meteen door naar Náousa.

“Er moet nu eens een einde komen aan dit dolzinnige avontuur,” zei hij. “Het heeft tot nu toe alleen maar geld gekost, en het enige avontuurlijke is het feit dat ik een week lang in een vochtige, kouwe kelder heb gelegen. Ik bedank voor deze vorm van avonturen. Laat die Ovidiós zelf maar kijken waar zijn kleitabletten zijn.”

“Dat laatste ben ik met je eens,” beaamde Arie. “Ik kan het woord kleitablet niet meer hóren. Maar toch hebben we al met al best wel lol gehad op dit eiland.”

“Ja, jij wel,” bromde Jan. “Ik lag maar in een kelder en Bob heeft een been gebroken, maar o, o, wat heeft mijnheer Roos een lol gehad! Bovendien: het ergste moet nog komen: we moeten nog naar het schooltje in Náousa om tegen Xaver en de zijnen te getuigen.”

Al mopperend stuurde Jan de auto naar Náousa. Hij zette de auto voor het hotel neer en ging met Hilde naar binnen. Bob en Arie liepen echter verder naar de school. Ze meldden Malákas dat ze de tweede schuilplaats hadden ontdekt.

Malákas was zeer tevreden. Hij zei:

“Het spijt me, jongens, maar nu moeten jullie eerst even kijken, wie er bij Xaver horen en wie niet. We hebben tweeënvijftig mensen opgepakt, en we moeten nu echt wel even vaststellen wie onschuldig is en wie niet. We kunnen die andere mensen echt niet langer vasthouden.”

Bob en Arie zagen de redelijkheid daarvan in. Het bleek dat er bij de

gevangenen zeventien handlangers van Xaver zaten. De andere gevangenen werden onmiddellijk op vrije voeten gesteld. Bob en Arie zetten hun verklaringen op papier; ze kregen van Malákas het verzoek om zich nog drie dagen beschikbaar te houden voor eventuele verhoren. Hij zei erbij, dat de kosten die de vier jongens vanaf nu moesten maken voor kost en inwoning, door de Griekse staat betaald zouden worden.

Uiterst tevreden liepen Bob en Arie weer naar het hotel.

“Nu kan Jan ook tevreden zijn,” zei Bob. “Kan hij eindelijk op andermans kosten vakantie vieren.”

Ze kwamen in het hotel aan en ze gingen met z’n zessen op het terras, dat bij het hotel hoorde, zitten.

“Luister,” zei Arie, “die Malákas heeft verder niets meer gezegd over Hilde en Natasja, en dat is voor jullie gezondheid maar beter ook. Het is het beste als jullie zo snel mogelijk dit eiland verlaten, anders kunnen er best nog nare gevolgen voor jullie ontstaan, als Malákas zich herinnert dat jullie eerst bij Xaver hoorden.”

“Maar wij hebben geen geld,” zei Natasja. “Bovendien: ik heb vanmorgen mijn motor opgehaald: die stond nog verlaten bij het strand, maar de motor van Hilde heb ik daar niet gezien. Zij wil dit eiland niet verlaten zonder haar motor. En dat is volkomen terecht.”

Bob zei: “Was het een Honda?”

“Ja,” zei Hilde.

“Dan vrees ik, dat ik slecht nieuws voor je heb. Weet je nog, Arie, dat Xaver op een motor zat, toen hij tussen die schapen terechtkwam en die schuiver maakte? Ik denk dat je dat ding kunt afschrijven.”

Hilde begon te snikken en Natasja sloeg een arm om haar heen, terwijl ze haar probeerde te troosten. De meisjes praatten een hele tijd met elkaar in dat onverstaanbare dialect, en tenslotte zei Natasja:

“Dan kan het me niet schelen, wat ervan komt, maar we gaan hier niet weg voor zij een nieuwe motor heeft. Waar is die school? We gaan een schadeclaim

indienen tegen Xaver.”

“Luister nou eens,” zei Arie. “Dat moeten jullie vooral niet doen; voor je het weet, roep je de grootst mogelijke moeilijkheden over jezelf af. Wees nou verstandig en ga naar huis. Wij zullen jullie wat geld geven om naar huis te gaan.”

Hij wuifde de protesten van Jan weg, en vervolgde:

“Maar een motor kunnen wij je niet vergoeden. Het enige wat we kunnen doen, is met jullie naar die plaats rijden en kijken of die motor er nog ligt, en zo ja, wat er nog van te redden is.”

Bob zei:

“Kan Ovidiós niet iets doen? Per slot van rekening hebben we met z’n allen voor hém gewerkt.”

“Man,” zei Jan, “die Ovidiós heeft zelf geen geld meer. Hij is ontslagen omdat hij niet zorgvuldig op zijn tabletjes heeft gepast; we mogen al lang blij zijn, dat hij de reis van Roger hierheen heeft betaald. Nee, daar is echt niets meer te halen.”

Arie stond op en pakte de autosleuteltjes.

“Kom mee, Hilde, we gaan naar Paroikía.”

Arie raasde met het Daewootje naar Paroikía en liet de auto langzaam over de straat naar Poúnda rollen.

“Hier ergens is het gebeurd. Daar ergens, van hier aan de rechterkant schoot hij de berm in. Kijk eens, zowaar: daar ligt je motor nog steeds. Een wonder, dat nog niemand die machine heeft meegenomen.”

Hilde had het portier al opengerukt en stond op haar geliefde motor neer te kijken. Arie was nu ook uitgestapt en kwam naast haar staan. Hij tilde de motor op:

“Zo te zien is er geen al te grote schade,” constateerde hij.

“Alleen ligt het voorwiel dubbel. Als dat het minste is...”

“Zou er hier op het eiland iemand zitten, die zo’n wiel kan repareren?” vroeg Hilde.

“Wacht eens, jullie hebben Jan toch ooit op een scooter gezien? Als we straks weer in Náousa zijn, zullen we eens informeren waar hij die heeft gehoord. Het moet al heel gek zijn, willen ze daar niet een wiel kunnen repareren of vervangen.”

“Als we straks in Náousa zijn...”, ja. Dat klonk wel heel erg optimistisch. Een motor lijkt van een afstand misschien niet zo groot, maar de kofferbak van een gemiddelde auto is beslist niet zo groot, dat je er een motor in kunt vervoeren. Het werd Arie en Hilde nu ook duidelijk dat het niet zó’n wonder was, dat niemand de moeite had genomen om de motor mee te nemen: een motor met dubbelgevouwen voorwiel wil nu eenmaal niet rijden, en je kunt het ding ook niet gemakkelijk naar een garage duwen.

“Weet je wat?” zei Arie. “We gaan maar weer terug naar Náousa. Een bedrijf dat scooters verhuurt of repareert, heeft vast wel een auto om kapotte scooters en motoren te vervoeren. We laten het ding dan door dat bedrijf ophalen.”

Dat was natuurlijk de oplossing, maar Hilde zei toch:

“Laten we mijn motor dan eerst maar even afsluiten, want tot nu toe heeft niemand hem meegenomen, maar om hem nou nog langer open en bloot te laten liggen, dat is de goden verzoeken.”

“En goden hebben ze hier in Griekenland genoeg,” stemde Arie in.

Ze reden terug naar Náousa en Arie reed meteen door naar het dorpsplein, en daar bleek meteen, dat ze niet eens aan Jan hoefden te vragen waar hij zijn scooter had gehoord: schuin tegenover het toeristenbureau lag een brommerverhuurbedrijf. Arie en Hilde stapten er welgemoed op af, en de eigenaar was aanvankelijk de vriendelijkheid zelve, tot hij vernam dat Arie uit Nederland kwam.

“Gaat u maar ergens anders, hoor. Ik verhuur niet meer aan Hollanders. Knappen jullie je eigen zaakjes maar op. Twee weken geleden heb ik nog een scooter aan zo’n leuke landgenoot van jullie verhuurd. Gisteren pas kreeg ik

het bericht dat het ding in Driós stond, met een lekke tank en de banden en de lampen eraf gesloopt.”

“Oei, oei, Jantje,” dacht Arie, die al snapte hoe de vork in de steel zat. “Luister eens, mijnheer, niet alle Hollanders zijn zo. En als u scooters verhuurt, moet u zorgen dat de spullen in orde zijn. Toevallig was dat een vriend van mij, die ontvoerd is.” “Jongen, denk je dat ik in sprookjes geloof?” zei de man spottend. “Met Hollanders is er altijd wel wat anders aan de hand. Ontvoerd! Die smoes heb ik nog niet eerder gehoord. Dacht jij nou werkelijk dat, als er mensen op dit eiland ontvoerd werden, wij het niet zouden weten? Nee, ga jij maar ergens anders proberen of er iemand gek genoeg is om jullie te helpen. Veel kans geef ik je niet, want ik heb mijn collega’s hier in het dorp gewaarschuwd.”

De man liet Arie en Hilde staan, en verdween in een soort kantoortje. Arie haalde zijn schouders op en liep terug naar de auto. Toen Hilde weer naast hem zat, reden ze terug naar hun hotel, waar ze de anderen aantroffen. Bob had inmiddels uitvoerig aan de anderen verteld, hoe Arie en hij op dit eiland terecht waren gekomen.

“En hoe Arie precies met Xaver en de zijnen in contact is gekomen, weet ik ook niet; dat moeten jullie hem zelf maar eens vragen,” besloot hij zijn verhaal.

Arie vertelde Jan, wat die had aangericht met zijn scootertje en die wilde meteen naar de politie.

“Het is een grof schandaal, dat ze mij een scooter verhuren, met een lek in de benzinetank en dat ze mij dan verantwoordelijk stellen voor het achterlaten van dat ding. Ze mogen blij zijn als ik geen schadevergoeding eis.”

Met vijf man trachtten ze Jan te kalmeren.

Bob kwam op het idee om Ovidiós te bellen.

“Die kan voor ons bemiddelen. Dan komt het toch nog in orde met die motor.”

Jan zat nog te schuimbekken:

“Jullie moeten het zelf weten, maar ik heb niet veel vertrouwen in Griekse

garagemensen. Als ze al niet eens in staat zijn om hun eigen scooters te repareren, zullen ze een eenvoudig wiel ook wel niet kunnen vervangen. Voordat je het weet, zetten ze er het wiel van een auto in. Ik zie ze ervoor aan.”

De anderen moesten lachen, maar Jan zag er de humor niet van in.

Bob stond op om Ovidiós te bellen, maar die bleek niet thuis te zijn. Bob zei dat hij naar de balie van het hotel zou gaan om een telefoongids te vragen.

“Wat moet je met een telefoongids?” vroeg Arie.

“Kijken of er ergens in Paroikía een garage is, die wel wat wil verdienen, natuurlijk.”

Dat was natuurlijk een goed plan, maar toen Bob de telefoongids in handen kreeg, bleken er wat haken en ogen aan dat plan te kleven: uiteraard was de gids in het Grieks, en dat kon Bob niet lezen. Maar door een fooi aan de chef de réception te geven, wist hij de man ertoe te bewegen om voor Bob te bellen naar een bedrijf in Paroikía. Er zou meteen een wagen uitrukken om de motor op te halen, zo werd hem verzekerd.

Met een triomfantelijk gezicht hinkte Bob weer naar de hotelkamer. Dat triomfantelijke verdween snel van zijn gelaat, toen Hilde hem vertelde dat ze de motor had afgesloten, zodat er iemand naar Paroikía moest gaan om de sleuteltjes te brengen.

“Heb je tenminste het adres van dat bedrijf?” vroeg Jan.

“Waar zie je me voor aan?” zei Bob verontwaardigd. “Natúúrlijk. Hier, kijk.” Hij gaf Jan een briefje waar de chef de réception een adres had opgeschreven, in het Engels nog wel.

“Geef die sleuteltjes maar hier,” zei Jan met een zucht. “Eh... eigenlijk is het wel een beetje mijn schuld, dus ik zal maar naar Paroikía rijden.”

Jan was net vijf minuten weg, toen de telefoon ging. Het was Malákas, die vroeg of de jongens meteen naar het politiebureau van Paroikía konden komen. Het verhoor van Xaver en zijn handlangers zou morgen beginnen, maar Malákas

wilde de verklaringen van Jan, Bob, Arie en Roger vandaag al op schrift hebben.

“Is het erg dringend?” vroeg Arie, die de telefoon had opgenomen. “Toevallig is er net iemand van ons met de auto naar Paroikía gereden, dus we moeten even wachten tot die terug is.”

“Neem anders op mijn kosten maar een taxi,” zei Malákas.

“Maar dan moet u het zonder Jan stellen,” zei Arie. “Die weet natuurlijk niet dat we naar Paroikía zijn, dus die komt weer rustig terug naar Náousa. Hij weet ook niet dat er haast is geboden, dus wie weet, blijft hij een tijdje in Paroikía hangen, voor hij terugkomt.”

“O.K. dan,” gaf Malákas toe. “Kom dan maar in de loop van vanmiddag, zodra Jan terug is. Tot straks.”

Arie deelde het gesprek mee aan de anderen.

“We kunnen beter een koeriersdienst oprichten tussen Paroikía en Náousa,” zei Bob. “Hoe vaak per dag maken we die trip nou?”

“Veel te vaak, als je het mij vraagt,” gaf Arie terug. Hij richtte zich tot Hilde en Natasja:

“Luister, Malákas weet tot nog toe niets van jullie bestaan af, en het lijkt ons beter om dat maar zo te houden, denk je niet?”

“Tenminste, als Ovidiós hun namen niet heeft genoemd,” zei Roger.

“Nou èn, wat dan nog? Dan verklaren wij met z’n vieren, dat we die meisjes uit het oog zijn verloren of dat ze al naar huis zijn. Dus, meiden, zolang jullie brommer nog niet klaar is, kunnen jullie het best in een ander hotel gaan zitten.”

“Maar we hebben nog steeds geen geld,” merkte Hilde op.

“Hier is geld. Kijk, Jan is er niet, en bovendien: wij krijgen een dagvergoeding, maar wij hebben dat geld helemaal niet zo nodig als jullie; wij kunnen er buiten. Neem het nou maar aan. Laat ons alleen even weten waar jullie zitten, als je een ander hotel hebt gevonden.”

De meisjes verlieten de hotelkamer en Bob grijnsde naar Roger:

“Die Arie heeft het wel te pakken, hè? Hij betaalt die reparatie, de reis naar huis voor die meiden en nu ook nog geld voor dat hotel.”

Arie smeed een kussen naar zijn hoofd. Bob bukte zich en het kussen raakte de muur. Bob grijnsde nog harder. Roger deed nu ook een duit in het zakje:

“Ik hoop voor je, dat Jan óók iets in die meiden ziet. Anders...”

Bob viel hem in de rede en zei, Jans stem imiterend:

“Wat die dikke doet met zijn geld, moet hĳ weten. Als je maar niet denkt dat ik er een cent van mee betaal, hoor.”

Nu lachte Arie ook en hij liet horen dat ook hij Jan kon imiteren:

“Dikke, jij sterft nog eens straatarm.”

En met zijn gewone stem vervolgende hij: “Maar luister, jongens, het is ook in ons eigen belang, dat de politie zich niet met Hilde en Natasja bemoeit. Voor we het weten, worden we nog langer hier vastgehouden voor nieuwe verklaringen en zo. En ik wil nou toch wel eens naar huis, of liever gezegd: naar Bobs huis, want we waren vakantie aan het vieren, in Amerika.” Roger liet nu ook horen dat hij stemmetjes kon nadoen en hij zei:

“Jullie komen hier niet weg, voor ik mijn kleitabletjes terug heb, ukkee? Ik zal het hele eiland ondersteboven keren als ik mijn tabletten niet terug krijg.”

Dat bracht Arie op een idee:

“Ja zeg, wat zou er eigenlijk van die tabletten zijn geworden? Ik kreeg toch echt de indruk dat Xaver er niets van wist.”

Bob zei geeuwend:

“Ach man, die dingen komen wel boven water als de politie die twee bergplaatsen leegruimt. En als ze verdwenen zijn, wat dan nòg? Ik zal er geen traan om laten, als ik nooit van m'n leven meer van kleitabletten hoor.”

Een half uur later kwam Jan weer binnen.

“Draai maar weer om, Jan,” zei Arie.

“We gaan wéér naar Paroikía. Gezellig, hè?”

Jan zei:

“Ha, gaat het spul eindelijk beginnen? Gelukkig, dan kan ik hopelijk morgen of overmorgen naar huis. Jullie hebben vakantie, maar ik word geacht om te werken. Mijn firma was er toch al niet over te spreken, dat ik zo lang niets gedaan heb.”

“Dat is toch overmacht, Jan. Jij kunt er toch niets aan doen, dat je zo lang ontvoerd bent?”

“Ja, maar ik heb al mijn verlofdagen opgebruikt door dit geintje.”

“Dat regelen we wel,” zei Bob. “Het zou toch te gek wezen als die firma jouw ontvoering ziet als een vakantie, en daarom jouw vakantiedagen schrapt? Maar laten we eerst maar eens naar Paroikía gaan. Hoe eerder dat verhoor en al die ellenlange verklaringen achter de rug zijn, hoe beter. Avonturen zijn leuk, maar je moest er geen politie bij hebben. Al dat bureaucratische gedoe. Als wij ons ooit aan die onzin hadden opgehouden, waren we nu pas aan ons tweede of derde avontuur bezig geweest.”

“Sterker nog,” zei Arie. “Dan was er nooit een tweede of derde avontuur gekomen, want dan hadden wij, Jan misschien uitgezonderd, na één avontuur al genoeg gehad van de nasleep.”

DE TABLETTEN WORDEN GEVONDEN, MAAR OVIDIOS IS ER NIET BLIJ MEE

Op het politiebureau van Paroikía troffen ze behalve Malákas ook Ovidiós aan. De man had nog steeds zijn tabletten niet en hij zat dus met een stuurs gezicht op een houten bank. Hij begroette de jongens mat.

Arie had de spullen, die hij van Xaver gekocht had, meegenomen en hij toonde ze aan Ovidiós. Die greep er aanvankelijk gretig naar, maar hij liet al spoedig zijn hand, waarin hij een van de Cycladenidolen vast had, weer zakken.

“Je hebt je aardig laten oplichten,” zij hij.

“Hoezo?” vroeg Arie.

“Wat heb je voor deze rommel betaald?” vroeg Ovidiós.

“Tweeduizend Duitse Mark.”

“Deze dingen zijn zo vals als het karakter van Papandréou,” zei Ovidiós. “Cycladenidolen kun je op Páros in iedere winkel kopen, voor honderd drachmen per stuk. Die vaasjes en dat beeldje zijn iets duurder, maar bij lange na geen tweeduizend Mark waard.”

Het gelach van Bob en Roger dreunde lang na in Arie’s oren. Alleen Jan lachte niet: die vond het uiteraard zonde van al dat geld. Tweeduizend Mark voor acht prulletjes, die in de winkel nog geen vijf tientjes kosten!

“Kan Arie dat geld niet vergoed krijgen?” vroeg hij. “Hij heeft die dingen aan moeten schaffen om in contact te komen met de bende. Dus eigenlijk is het in jouw belang geweest, dat hij dat geld uitgaf.”

“Als mijn tabletten boven water komen, kunnen we daar nog eens over praten, ukkee?” zei Ovidiós.

Malákas klapte in zijn handen en zei dat hij langzaam, maar zeker wilde beginnen.

Hij vroeg eerst aan de jongens wie ze nou precies kenden van de bende. Hij wilde vóór het officiële verhoor van morgen eerst vaststellen met welke nationaliteiten hij te maken had. Jan, Bob en Arie hadden slechts af en toe een naam opgevangen: Xaver, Ove, Tanya, Gérard, Heidelinde... Bob zei erbij, dat ze zich allemaal aan hem hadden voorgesteld, daar op het strand, maar dat hij de meeste namen weer vergaten was.

Roger wist te vertellen, dat er naast Xaver en Ove nog minstens twee Zweden bij de zaak betrokken waren. Gérard was een Fransman, Heidelinde waarschijnlijk een Duitse of Oostenrijkse. Bob zei dat de harige jongen, wiens naam hij niet kende, een Nederlander was. Hij liet duidelijk blijken dat hij zich nog steeds een beetje schaamde over de manier waarop die harige jongen hem in de val had laten lopen.

Malákas ging aan telefoons zwingelen om tolken op te roepen. Dat bleek niet eens zo eenvoudig te zijn, hier op het eiland. Eventueel konden de jongens als tolk optreden voor wat betreft de bekende talen, Nederlands, Frans, Duits en Engels, maar hoe kwam je op een eiland als Páros aan een Zweedse tolk? Xaver, Ove en de anderen hadden duidelijk blij gegeven van het feit dat ze Engels verstonden, maar de wet schrijft nou eenmaal voor, dat een verdachte in zijn eigen taal ondervraagd moest worden om mogelijke misverstanden, voortvloeiend uit een verkeerde vertaling, weg te nemen.

Toen de pogingen van Malákas om een Zweedse tolk te vinden, vruchteloos bleken, beloofde Ovidiós dat hij zijn connecties bij het *Svenska Istitutet* in Athene zou aanwenden om een Zweed te vinden, die alles kon vertalen. Dat alles nam uren in beslag en het zou voor vandaag te laat worden om verdere verklaringen op papier te zetten, dus de jongens moesten beloven dat ze morgen weer naar het politiebureau zouden komen.

Ze reden terug naar Náousa en namen Ovidiós mee in hun auto. Deze had, misschien nog meer dan de jongens, de pest in, dat alle ondervragingen zo lang

duurden, want hij wilde zo snel mogelijk zekerheid hebben over zijn tabletten. Maar hij liet tegen de jongens doorschemeren dat hij geen enkel heil verwachtte van het verhoor van Xaver c.s. Hij verveelde de jongens met zijn fantastische theorieën over Turken en politieke kwesties. De jongens hoopten alle vier, dat de man het bij het verkeerde eind had, want ze moesten zich niet voorstellen, hoe lang ze hier vastgehouden zouden worden, als dit waar zou blijken te zijn. Dan kwamen er hele diplomatieke rellen overheen, waarbij zij dan aanwezig zouden moeten zijn!

In Náousa namen de jongens afscheid van Ovidiós. Tot hun verbazing deelde hij hun mee, dat hij bij het eerste verhoor, morgen, niet aanwezig mocht zijn. Dus dáárom had de man zo de pest in! De diefstallen van al die andere dingen en de mogelijke moord kwamen eerst aan bod, en Ovidiós vreesde terecht dat de zaak van de kleitabletten op de lange baan geschoven zou worden. Nu kregen de jongens wel een beetje medelijden met hem.

Toen hij weg was, vroeg Bob aan Roger:

“Zijn die kleitabletten nou werkelijk zo belangrijk?”

Roger zei:

“Ja, het is een wetenschappelijke sensatie dat er nu voor het eerst van die tabletten hier op een eiland zijn gevonden. Het zet bepaalde theorieën op hun kop en de man die het eerst met die tabletten komt aandragen, in dit geval dus Ovidiós, wordt in archeologische kringen natuurlijk wereldberoemd. En dat is voor hem, die hier al jarenlang bezig was met een opgraving, die eigenlijk helemaal niet zo veel voorstelde, natuurlijk een halszaak.”

Jan zei:

“Maar daar staat dan toch weer tegenover, dat we daar op Antíparos veel andere dingen hebben gezien, die Ovidiós nog niet kende, en die misschien wel waardevoller zijn.”

“Ja, dat is natuurlijk zo, maar als je het mij vraagt, ziet Ovidiós dat slechts als een zeer schrale troost. En wat dat betreft, heeft hij gelijk,

natuurlijk. Kijk, een spectaculaire archeologische vondst als een Venus van Milo, of een Nikè van Samothrakè is, in geld uitgedrukt, natuurlijk meer waard dan alle kleitabletten ter wereld. Maar, die kleitabletten, die Ovidiós gevonden heeft, zijn van groter belang voor de wetenschap, enkel en alleen omdat ze zo bijzonder zijn. En...”

Arie zei:

“Zeg, zullen we dat gezwets over kleitabletten niet aan Ovidiós overlaten? Ik heb jullie al eerder gezegd dat ik het woord kleitablet niet meer kan hóren! Ik heb er honger van gekregen. Laten we nou maar maken dat we bij een restaurant komen. Kleitabletten kun je niet eten.”

En daar was iedereen het van harte mee eens.

De volgende ochtend waren de vier jongens weer present op het politiebureau, toen het officiële verhoor begon. Er was voor tolken gezorgd.

Op aanraden van Bob werd begonnen met het verhoren van de harige Hollander. Bob had Malákas verteld dat de jongen zo vreemd had gedaan en men vermoedde dat hij de zwakke plek in Xavers bende zou zijn.

Maar dat bleek tegen te vallen. Eigenlijk was het een zielig geval. De jongen had geen vrienden, en was in zijn eentje naar het eiland gekomen; hij was allang blij dat hij aansluiting had gevonden bij het groepje van Xaver, maar tijdens het verhoor bleek, dat hij nauwelijks iets wist van de wereld om hem heen, en dat de misdadige praktijken van Xaver en zijn handlangers volkomen langs hem heen waren gegaan.

“Xaver is een fijne knul,” beweerde hij. “Hij accepteert me tenminste zoals ik ben, niet zoals al die andere mensen, die tegen mij zijn.”

En daar liep het verhoor vast. Verder was niets uit deze jongen te krijgen. Over de vraag of hij medeplichtig was, moest Malákas zich later maar eens buigen. De harige jongen werd teruggebracht naar zijn cel, waar hij verder eenzaam kon zitten zijn.

Toen werd Ove naar binnen gebracht. Hij wist van de prins geen kwaad, en toen

Malákas hem vroeg waarom hij Bob achterna had gezeten, beweerde hij doodleuk dat Bob zijn portefeuille had gerold.

Bob was sprakeloos, maar Malákas riep:

“Breng hem maar weg.”

Toen Ove terug naar zijn cel was gebracht, zei Malákas tegen de jongens:

“Ik heb geen zin om naar dit soort verhalen te luisteren. We moeten eerst maar eens kijken wie van de heren of dames wil doorslaan. Als we eerst maar even één verklaring op papier hebben staan, volgt de rest vanzelf. Maar waar vinden we een zwakke plek?”

Jan zei:

“Die mensen, die ik daar in die kelder op Antíparos heb gezien, misschien? Ik ken hun namen helaas niet.”

“En wat dacht je van dat meisje in die speedboat?” vroeg Bob.

“Tanya? Die tante lijkt me zo hard als beton,” zei Arie. “De enige mogelijkheden lijken me inderdaad die jongens en meisjes die Jan in die kelder hebben verhoord. Of anders, Gérard en Heidelinde. Die twee hebben we toch min of meer op heterdaad betrappt in een bergplaats van gestolen goederen.”

“Dat zeg je goed,” mengde Malákas zich in het gesprek: “Min of meer. Dat wil dus zeggen, dat ze alle kans hebben om het te ontkennen. Als ze staande houden, dat zij toeristen waren, die daar toevallig uitrustten in de schaduw van die ruïne, kunnen we ze zonder harde bewijzen niets maken. En dan nog: we voelen allemaal op onze klompen aan, dat de goederen, die we daar gevonden hebben, gestolen zijn. Maar we hebben daar nog steeds geen harde bewijzen van.”

“Nee? Het waren toch allemaal redelijk nieuwe dingen, zoals souvenirs, en zo?” vroeg Jan. “Zijn er dan geen winkeliers, hier op het eiland, die aangifte van gestolen goederen hebben gedaan?”

Malákas zuchtte:

“Er wordt hier in het zomerseizoen voor honderdduizenden drachmen gestolen. Die winkeliers komen allemaal braaf aangifte doen, en waarschijnlijk hebben

we een aardig deel voor ze gered, maar daar hebben we op dit moment niets aan. We hebben gisteren een advertentie in de lokale krant laten zetten, dat winkeliers, die dingen kwijt waren, zich bij ons konden melden, maar er is nog niemand geweest. Dat komt heus nog wel, let maar op, maar dat kan dagen duren. We hebben ook archieven, waar alle aangiftes van de laatste paar jaar liggen, maar als we die aangiftes moeten gaan vergelijken met wat we gevonden hebben, zijn we wekenlang zoet. Nee, er moet snel een oplossing komen.”

Roger zei dromerig:

“Karl May loste dat altijd heel gemakkelijk op. Hij zette twee gevangenen bij elkaar, en dan zorgde hij er altijd voor dat hij in de buurt zat en ze kon afluisteren. Dat is zo’n beetje een Leitmotiv in zijn boeken. Hebben we niet iemand, die ze nog niet kennen en die we als spion in hun cellen kunnen zetten?” Zijn laatste woorden verdwenen in het homerisch gelach dat opsteeg; Malákas zei:

“Jij hebt te veel boekjes gelezen, jongen. Dacht je nou werkelijk, dat er in het dagelijks leven iemand in zó’n afgezaagd trucje trapt? En dacht je, dat die kerels hun monden opendeden, als ze iemand in hun cel vinden die ze niet kennen?”

Roger wilde over Hilde en Natasja beginnen, maar hij herinnerde zich net op tijd, dat ze afgesproken hadden om die meisjes buiten schot te laten.

Jan zei:

“De beste manier lijkt mij om meteen maar met die Xaver te beginnen.”

“Dat lijkt mij nou juist de hardste noot om te kraken,” zei Arie.

“Ideeën genoeg,” zei Bob. “Het wachten is alleen nog op een góéd idee, en dat kan evengoed weken lang gaan duren, begrijp ik.”

“Nee, nee,” zei Jan. “Laat mij nou eens even uitspreken. Wij, of liever gezegd ik, ben me met deze zaak bezig gaan houden, omdat Ovidiós zijn kleitabletten kwijt was.”

“Ja, maar we hebben het er al vaker over gehad, dat die Xaver en zijn

handlangers daar waarschijnlijk niets mee te maken hebben,” viel Arie hem ongeduldig in de rede.

“Daarom juist,” zei Jan.

“Daarom juist wàt?”

“Als we Xaver nu eens beschuldigen van de diefstal van die kleitabletten? We doen net of die dingen onwijs veel waard zijn en desnoods halen we er Ovidiós overspannen theorieën van Turken en internationale spionage en weet ik wat nog allemaal meer bij. De kans bestaat dat Xaver dan díe diefstal ontkent, maar wel toegeeft dat hij andere dingen gestolen heeft.”

“Mijn complimenten, Jan,” zei Malákas. “Dát is een manier om hem uit zijn tent te lokken. Alleen: wat bedoelde je met Turken en internationale spionage?”

Jan vertelde hem hoe Ovidiós aanvankelijk de Turken ervan had verdacht, dat ze die tabletten hadden gestolen om er politieke munt uit te slaan. Malákas keek peinzend:

“Kan dat? Ik bedoel, het is toch onomstotelijk bewezen dat er Grieks op die tabletten staat? Hoe kunnen die Turken er dan politieke munt uit slaan?”

Jan lachte:

“Ovidiós verdenkt de Turken ervan dat ze de geschiedenis willen herschrijven in verband met hun aanspraken op Cyprus. Dat is natuurlijk onzin, maar we kunnen Xaver en al die anderen er natuurlijk wel de stuipen mee op het lijf jagen. Diefstal is één ding, maar in een politieke rel tussen Grieken en Turken wil toch niemand verzeild raken.”

Xaver werd uit zijn cel gehaald en Jans plan lukte voortreffelijk.

Xaver gaf

alles toe, waarvan hij werd beschuldigd. Alleen de moord, waarop hij tegen Arie had gezinspeeld en de diefstal van kleitabletten bleef hij halsstarrig ontkennen. Malákas was er nu ook van overtuigd geraakt dat deze jongens niets wisten van de kleitabletten, maar de moordkwestie bleef natuurlijk nog, en dat was momenteel natuurlijk het belangrijkste.

“Waar is die jongen dan, die mij in die discotheek bedreigde?” vroeg Arie.

“Die is ontsnapt,” zei Xaver. “Op het moment dat we hem in Poúnda uit de auto wilden halen om hem naar Antíparos te brengen, is hij ontsnapt.”

“Maar waar is hij dan gebleven?” vroeg Malákas.

Xaver haalde zijn schouders op, ten teken dat hij het niet wist. Een secretaresse had inmiddels Xavers verklaring uitgetikt en Malákas nodigde Xaver uit om er zijn handtekening onder te zetten.

Daarop werd deze terug naar zijn cel gebracht, en nu was Ove voor de tweede maal aan de beurt. Hij kwam brutaal om zich heen kijkend binnen, maar die triomfantelijke blik op zijn gelaat verdween snel, toen Malákas hem Xavers verklaring liet lezen. Er hielp geen lieve moederen meer aan: hij moest nu wel bekennen. Ook hij verklaarde van geen moord te weten. Maar hij sprak Xaver op een belangrijk punt tegen: de jongen uit de discotheek was niet ontsnapt, maar door Xaver op een veilige plaats, die Ove niet kende, opgeborgen.

Daarop werd Xaver weer uit zijn cel gehaald, maar als Malákas gedacht had, dat hij profijt kon trekken van de elkaar tegensprekende verklaringen, werd hij toch lelijk teleurgesteld. Beide jongens werden afgevoerd.

“Tja, jongens,” zei Malákas. “Het probleem is: wettelijk gezien is er geen moord gepleegd, zolang er geen lijk is. Ik heb jullie verklaringen hier voor me, dus wat mij betreft, kunnen jullie naar huis. Zeg in het hotel maar, dat ze de rekening naar mij moeten sturen.”

En dat was dan het hele avontuur, voor zover het de jongens betrof. Ze belden Ovidiós op, die nog steeds knorrig was dat hij zijn tabletten niet terug had. Maar hij nodigde de jongens uit om de volgende avond bij hem te komen eten.

Dat zou dan echter zonder Roger moeten gebeuren, want die nam de volgende ochtend het vliegtuig terug naar huis. De andere drie jongens moesten eerst nog even wachten tot Hilde’s motor was gerepareerd. Ze hoopten echter overmorgen naar huis respectievelijk naar Amerika te kunnen gaan.

De volgende ochtend, toen Roger net weg was, kwamen Hilde en Natasja naar het

hotel om te vertellen dat de motor klaar was en dat zij nu ook wilden vertrekken. De jongens gaven hun wat geld, zodat ze de oversteek naar Piraeus konden maken. Verder hadden ze alleen nog geld nodig voor de bootreis van Pátras naar Brindisi en voor de benzine, want ze waren van plan om de tocht naar huis op hun eigen motoren te maken.

Jan zat al te fronsen, waardoor Bob en Arie zeker wisten dat hij uit zat te rekenen, hoe duur benzine in de diverse landen was, maar Arie lachte erom en gaf de meisjes nog wat extra geld:

“Jullie moeten toch zeker ook eten onderweg?”

Jan kon zich met moeite goed houden, maar toen de meisjes de deur achter zich gesloten hadden, barstte hij uit:

“Wat is dat nou weer voor waanzin? Waarom dat extra geld voor eten?”

“Maar Jan,” verdedigde Arie zich, “ze moeten toch eten onderweg? Een motor gaat nog steeds niet zo snel als een vliegtuig, weet je, dus ze doen er toch zeker een dag of drie, vier over om naar Nederland te rijden. Snapt betonhoofd Prins dat een beetje?”

“Dat snap ik heus wel, dikke. Ik ben geen onmens. Ik begrijp dat mensen moeten eten. Máár, eeuwige vraatmachine, niet iedereen verstouwt dezelfde massa’s voedsel als jij! Als je die meisjes naar jouw eetmaatstaven beoordeelt, komen ze na vier dagen net zo moddervet als jij in Nederland aan.”

“Misschien doet hij het wel met opzet,” lachte Bob. “Volgens mij was hij nogal gecharmeerd van die Hilde. Alleen wacht hij af, of er enige kans bestaat dat ze net zo dik wordt als hijzelf.”

Arie kaatste terug:

“Ik heb me in ieder geval geen gipspoot aangeschaft, enkel en alleen om die meisjes hun handtekening erop te laten zetten!”

Bob keek verlegen naar zijn gipsverband, waar de meisjes inderdaad hun namen op hadden gezet.

Maar Jan was alweer met andere problemen bezig:

“Zeg, Arie?”

“Tis er?”

“Je hebt ze toch wel ons adres gegeven?”

“Wie is er nou gecharmeerd van wie? Jij of ik?”

“Ikke niet. Maar ik hoop wel dat ze ons ooit iets van dat geld terug komen brengen.”

Bob zei hoofdschuddend:

“Jantje, Jantje, jij wordt ook nooit een heer.”

Ze besloten alle bekvechterijen voorlopig overboord te zetten en ze gingen het dorp in om wat souvenirs te kopen.

“Mijn vader zal wel denken: Arie ging toch naar Amerika? Hoe komt hij dan aan Griekse souvenirs?”

“Als je vader er nou nog niet aan gewend is geraakt, dat wij op de gekste plaatsen terechtkomen, verdient hij het niet om jouw vader te zijn,” vond Jan.

Ongemerkt dwaalden ze gedrieën af in de richting van het schooltje. Tot groot ongenoegen van Bob, die de grootste moeite had om die rare, ongelijke trappen te beklimmen met zijn gebroken been, wilden Jan en Arie nog even naar het schooltje toe lopen.

Ze troffen er - hoe kan het ook anders! - Ovidiós aan, die in een der klaslokalen zat, met lange lijsten voor zich.

“Hallo, jongens. Ik ben bezig met kijken en vergelijken. Malákas heeft mij opgebeld om te zeggen, dat die rugzaktoeristen werkelijk niets van mijn tabletten afwisten. Maar er is hier ingebroken, en ik kan me niet voorstellen dat er nog een tweede bende hier op het eiland is, die alleen maar tabletten heeft gestolen, ukkee?”

“Dat zou inderdaad wel wat ál te toevallig zijn,” beaamde Arie.

“Waar is er nou eigenlijk ingebroken?”

“Hier aan de zijkant. Kom maar mee.”

De drie jongens volgden Ovidiós naar de zijkant van het schooltje, waar een

klein kantoortje was, waar stapels archeologische vondsten lagen. Hoog in de buitenmuur van het kantoortje zaten drie kleine raampjes; het middelste ervan was kapot. Jan trok zich omhoog aan de vensterbank om naar buiten te kijken. Hij zag een schoolplein, waarop de plaatselijke jeugd aan het voetballen was.

Dat bracht hem op een idee. Hij liep naar buiten en de kinderen zetten het op een lopen, toen ze hem uit de school zagen komen.

Dat was voor Jan bewijs genoeg, dat de kinderen iets hadden gedaan wat niet door de beugel kon. Hij ging weer naar binnen en zei:

“Ik heb een gedeelte van de oplossing. Die kinderen hebben een bal door het raam getrapt. Er is geen sprake van een inbraak.”

Ovidiós vroeg vinnig:

“En waar zijn dan mijn tabletten? Hebben ze die maar meteen meegenomen om er doelpalen van te maken, of zoiets? Die dingen móéten ergens gebleven zijn.”

Jan zei:

“Daar heb ik ook nog geen verklaring voor, maar die vinden we nog wel. Als we nou eens...”

Hij werd onderbroken door een postbode, die Ovidiós een telegram kwam brengen. Ovidiós scheurde het telegram open, las het en een grijns van vreugde breidde zich onder zijn grote neus uit:

“Jongens, dit is het eerste goede nieuws in weken! Ik ben weer in genade aangenomen. Ik mag weer graven, ukkee? Malákas heeft het ministerie laten weten dat er oudheden zijn gestolen, en nu staat officieel vast dat ik onschuldig ben, dus ik mag verder gaan met mijn opgraving.”

De drie jongens keken elkaar eens aan; Ovidiós las het telegram nog eens door en scheen hun aanwezigheid geheel vergeten te zijn. Voor Jan, Bob en Arie stond echter nog steeds vast, dat er iets niet klopte: als Jans theorie over de bal door het raam klopte, bleven ze inderdaad nog met één probleem zitten: waar waren die roemruchte tabletten gebleven?

Bob liep terug naar het lokaal waar Ovidiós had gezeten. Daar stond een

rijtje boeken over opgravingen en Bob, die als Amerikaan mateloos geboeid werd door dingen die ouder waren dan honderd jaar, bladerde een fotoboek door. Hij vergat alles om zich heen, totdat Jan naar binnen kwam en aan Bob vroeg:

“Hee, jô, ga je mee? We gaan naar het strand.”

Hij liep naar Bob toe en zag dat deze foto's zat te kijken. Hij zag ook de rij boeken, en hij liep ernaartoe en begon de titels te bekijken. Er stonden onder andere ook de dagboeken van de opgraving op de Koukounariés, die Ovidiós, zoals iedere archeoloog dat doet, had bijgehouden.

Jan bladerde de dagboeken door. Opeens schrok hij op, rende naar Arie en Ovidiós, die buiten nog stonden te praten.

“Zeg, Kóstas,” begon Jan. “Ik lees hier dat jullie op deze school jullie vondsten wisten.”

“Jazeker,” zei Ovidiós, “is daar wat mee?”

“Nou, ik weet het niet, hoor, maarre... hebben jullie die kleitabletten soms óók gewassen?”

“Dat weet ik eigenlijk niet,” zei Ovidiós. Hij pakte het dagboek, dat Jan in zijn hand hield, en keek erin: “Staat dat hierin?”

“Nee, dat niet,” zei Jan. “Maar ik moest ineens denken aan een prachtig verhaal, dat Roger mij ooit verteld heeft. Sir Arthur Evans, de eerste die zulke kleitabletten vond, in Knossos, heeft ooit wat van die tabletten een nacht lang in een bak water laten liggen om alle modder en stof, die eraan vastzaten, eraf te laten weken. De volgende ochtend waren de kleitabletten uit elkaar gevallen en onleesbaar geworden.”

Ovidiós staarde hem aan, of hij het in Knossos hoorde donderen.

“Kom mee,” zei hij dan, en liep met grote passen over het schoolplein. Aan de andere kant was een kraan tegen een muur bevestigd.

“Hier tapten wij altijd ons water.”

Langs de muur liep een border met bloemen en planten. Jan, Arie en Ovidiós neusden tussen de planten en Arie deed tenslotte de vondst: zes, zeven

vormeloze proppen klei. Toen Ovidiós dat zag, schold hij zó hard, dat het schooltje daverde op zijn grondvesten. Hij gebruikte termen, die beslist op geen enkel kleitablet ter wereld voorkwamen.

Zijn boosheid werd nog erger, toen hij zag dat de twee jongens in elkaars armen lagen van het lachen.

“Al die moeite voor niets,” schaterde Jan.

“En wij maar die arme, arme rugzaktoeristen beschuldigen van diefstal,” gilte Arie.

Ze zagen dat Ovidiós als een gebroken man neerzeeg op het beton van het schoolpleintje en werden op slag weer ernstig.

“Wie heeft dit gedaan?” vroeg Jan.

“Ik weet het niet,” snikte Ovidiós.

Jan en Arie keken elkaar aan. Ovidiós zat werkelijk te huilen! Het is al moeilijk genoeg om een huilende vrouw te troosten, maar hoe ga je in vredesnaam om met een huilende man?

Door al dat tumult was Bob ook naar buiten gekomen. Hij vroeg:

“What’s the matter?”

Jan vertelde hem het verhaal. Bob keek verbijsterd en zei:

“Nee. Het is niet waar. Hoe kán dit?”

Ovidiós was inmiddels weer tot zichzelf gekomen en zei:

“Jongens, lopen jullie even met mij mee naar huis? Ik ben alleen niet in staat om thuis te komen.”

Gelukkig woonde Ovidiós niet al te ver van het schooltje. Arie verdween meteen in de keuken om sterke koffie te brouwen, maar Jan en Bob waren nieuwsgierig naar het hoe en waarom van deze ramp.

“Ik lees daar in die dagboeken, dat scherven ook gewassen worden,” zei Jan. “Hoe kan het dat die dingen, die toch ook van klei zijn, wèl heel blijven?”

Ovidiós had de telefoon gepakt en begon ergens naar een collega te bellen. De jongens konden geen woord verstaan van al dat Grieks, maar ze zagen wel dat Ovidiós er niet vrolijker van werd. Toen hij eindelijk weer ophing, kwam Arie

net met de koffie binnen.

Ovidiós en de drie jongens gingen zitten. Ovidiós pakte een kop koffie en stak van wal:

“De verklaring is heel eenvoudig. Ik heb net een collega van me in Thebe gebeld. Die is leider van de opgraving daar, en die heeft ook veel kleitabletten gevonden, ukkee? Hij vertelde mij het volgende: het was niet de bedoeling dat die kleitabletten bewaard zouden worden. Ze werden voornamelijk gebruikt om er voorraden, belastingen en zo op aan te tekenen. Als het jaar voorbij was, werd de tekst uitgewist en dan werd het tablet opnieuw gebruikt, ukkee? Omdat de paleizen, waar alle tabletten tot nu toe gevonden zijn, in vlammen opgegaan zijn, werden die tabletten onbedoeld mee gebakken, waardoor ze voor ons bewaard bleven. Uiteraard zijn ze niet zo stevig als bijvoorbeeld een vaas, die met opzet grondig gebakken is. Daarom kan het gebeuren dat de tabletten week worden als er water bij komt. Dat is het hele verhaal, ukkee?”

De jongens knikten. Jan vroeg:

“Maar hoe moet het nu verder? Ik bedoel, wat doe jij nou? Je hebt je baan terug, maar als het ministerie van cultuur dít verhaal hoort...”

“Ja, hier kan ik óók niks aan doen, ukkee? Ik ging altijd met m'n studenten naar de heuvel, en dan bleef er altijd eentje op school om de scherven te wassen. Vermoedelijk heeft hij extra zorgvuldig willen zijn, en ook die tabletten een beurt gegeven. Maar ik weet nu natuurlijk niet meer, welke student dat gedaan heeft, ukkee? Maar Aravántinos, mijn collega uit Thebe, heeft beloofd dat hij een goed woordje voor mij zou doen bij het ministerie van cultuur. Dus mijn baan is voorlopig gered, maar promotie naar een belangrijker opgraving kan ik voorlopig wel vergeten.”

De jongens stonden op.

“Wij kunnen hier verder niets meer doen, hè? Dan zullen wij onze bullen maar eens gaan pakken, zodat we morgen naar huis kunnen. Moeten wij Malákas nog waarschuwen dat de tabletten, of wat er van over is, terecht zijn?”

“Nee, jongens. Dat zal ik wel doen. In ieder geval, bedankt voor jullie hulp, ukkee? Jullie kunnen er ook niets aan doen, dat het zo is afgelopen.

Jullie moeten het mij maar niet kwalijk nemen, dat ons etentje van vanavond niet doorgaat, maar ik voel mij niet echt in staat om vrolijk te gaan zitten eten, ukkee?”

De jongens namen afscheid. Jan wees Ovidiós erop, dat er op Antíparos een hoop archeologische vondsten waren gevonden, en dat die nog steeds bij Malákas lagen. Daar kon hij de man echter niet mee troosten.

De jongens liepen, respectievelijk hinkten, terug naar het centrum. Ze kletsten nog wat na over Ovidiós' tabletten.

“Dit is het stomste avontuur, dat we ooit mee hebben gemaakt,” lachte Arie. “In ieder geval het avontuur met de idiootste afloop, die iemand zich bij benadering maar voor zou kunnen stellen,” verbeterde Bob.

“Alle moeite voor niets,” zei Jan.

“En al dat geld uitgegeven voor niets,” wees Arie hem terecht.

“Dat is toch eigenlijk, wat je bedoelt?”

Ze stonden toevallig net voor een souvenirwinkeltje. Nou ja, zó toevallig was dat nou ook weer niet: om de drie huizen was er wel een souvenirwinkeltje, dus de kans dat je net voor zo'n winkel stond, was bijzonder groot.

“Jongens, we zijn op weg gegaan om wat souvenirs voor thuis te kopen, maar al met al zijn we daar nog niet in geslaagd.”

“Je kunt er wel een paar van mij krijgen,” zei Arie. “Ik heb al acht souvenirs gekocht, die mij m'n leven lang zullen heugen.”

“Ja,” viel Jan in. “Het zijn wel de duurste souvenirs die ooit iemand van een eiland als dit heeft meegenomen. En nou hebben we dat geld nòg niet terug.”

“Loop even terug naar Ovidiós,” ried Arie hem. “Die is momenteel waarschijnlijk precies in de juiste stemming om met jou over gemaakte onkosten te gaan bakkeleien.”

“Ja, Jan,” viel Bob hem bij, “kom even mee naar binnen in deze winkel. Ik zal eens even kijken of ze hier klei verkopen; dan kun jij zelf een kleitablet

maken om je onkostendeclaratie op te noteren. Waarschijnlijk betaalt Ovidiós er dan grof geld voor.”

Boos staarde Jan naar de etalage, waar soortgelijke Cycladenidolen als Arie zich had laten aansmeren, lagen voor omgerekend vijf gulden per stuk.

“Geld is niet grappig,” zei hij.

“Dat ben ik helemaal met je eens,” vond Arie. “Kun je nagaan, waarom mensen die altijd over geld zeuren, óók niet grappig zijn!”

Ze besloten geen verdere souvenirs meer aan te schaffen. Arie’s souvenirs waren al mooi genoeg, vonden ze.

De volgende dag verlieten ze gedrieën het eiland.